

Giới thiệu Cầu Được Ước Thấy: Thái Giám Biển Hình

Nguyên tác: Cẩm lý thái giám ở tuyến quay ngựa

Thể loại: Mỹ thực ngọt văn, siêu sủng, 3S

Số chương 97

A Viên là một tiểu cung nữ ở Thượng Thực Cục, rất cẩn trọng và dè dặt, nàng phát hiện...đột nhiên đạo này nàng luôn có thể cầu được ước thấy, mà điều này lại liên quan đặc biệt đến bạn thái giám của nàng.

Một hôm, nàng nói mình muốn ăn lê, hôm sau Thượng Thực Cục lại phân phát xuống dưới lê thừa

Than với bạn thái giám nước quá lạnh, hôm sau nữ quan nói thời tiết không tốt, nên nấu nước ấm cho cung nữ sử dụng.

Hào hứng nói với bạn thái giám là cảm thấy rất thích nấu nướng thì hôm sau có nữ quan chueyen làm ngự thiện đến nói thấy mình có thiên phú, muốn nhận nàng làm đồ đệ.

...

A Viên đột nhiên phát hiện bạn thái giám nhà mình là ông bụt, cầu được ước thấy!

Nên vào rằm trung thu, A Viên quá nhớ nhà, nên nói với ‘ông bụt’ nhà mình, nguyện vọng lớn nhất cả đời mình là có thể ra cung. Nào ngờ thái giám từ trước đến nay vốn ít nói sa sầm mặt: Người đầu, đóng cửa cung lại cho trẫm!

Trẫm?!Chân A Viên nhũn ra, quý phịch xuống: Hoàng Thượng, ngài là người tốt!

Vui giận không hiển lộ Hoàng Thượng VS tiểu cung nữ thích ăn thích cười

Nhân vật chính: A Viên / **phối hợp diễn:**... tất nhiên là nhân vật phụ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cầu Được Ước Thấy: Thái Giám Biển Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Sơ ngộ

Edit: Đậu Moe

Tính Dương năm thứ sáu của Đại Tề, quốc lực hưng thịnh dồi dào, sáu nước láng giềng toàn tôn Đại Tề là lớn nhất, bá tính an cư lạc nghiệp.

Mùng sáu tháng giêng, gió vẫn còn se se lạnh. Người trong cung dù bận rộn chạy ngược chạy xuôi nhưng ai nấy ngay ngắn trật tự, trên mặt mỗi người đều lộ ra không khí vui mừng.

“Hôm nay chính là tiết Vạn Thọ, các người đều nâng cao tinh thần lên cho ta! Nếu làm cho Vạn tuế gia long tâm đại duyệt, tiền thưởng đều là của các người!” Thượng Thiện Giám chương quân thái giám cất thanh âm the the nói.

Các tiểu cung nữ phỉ dươi đồng loạt đáp: “Vâng.”

“Được rồi, đi thôi!”

Thanh âm the the như tiếng móng tay cào lên tường làm tiểu cung nữ ăn mặc hơi mỏng manh khôngkhỏi chà xát cánh tay, nàng vươn tay nhỏ nhẹ

nhàng hà hơi vào lòng bàn tay, đợi lòng bàn tay ấm lên liền xoa lên lỗ tai đang bị đông cứng đến mức đỏ ửng.

“A Viên, lỗ tai người lại đau à?” một tiểu cung nữ mặt trái xoan tinh xảo mở to đôi mắt tròn đầy lo lắng nhìn nàng.

A Viên hà hơi vào đôi tay đông cứng của mình, thân mình nhỏ gầy có chút phát run, nàng nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “A Tầm ta không sao đâu, quen rồi.”

“Cái gì gọi là quen rồi, lỗ tai người đều

sưng đỏ.” Trình Tầm nhìn thoáng qua vẻ mặt đắc ý của Điều Uẩn An bên cạnh có chút không kiềm được con giận trong lòng: “Người đắc ý cái gì? Nếu không phải người lên làm ước áo ấm của A Viên, nàng cũng sẽ không lạnh thành cái dạng này!”

“Là nàng không cẩn thận làm rơi áo ấm, liên quan gì đến ta?”

Đôi mắt đẹp của Điều Uẩn An tràn đầy khinh miệt, đôi môi son hơi hơi cong lên: “Trình Tầm, ta thực sựkhông hiểu, ta và người mới có thân phận ngang nhau là tiểu thư nhà quan chính thống, nàng ta là cái gì? Là tiện dân được tuyển vào cho đủ số lượng! Sao người lại che chở nàng như thế?

Chẳng lẽ người thấy nàng ra xinh đẹp, nên nghĩ rằng sẽ có 1 ngày nàng ta bỏ lên long sàng thì người sẽđược thom lây?”

“Người!” Trình Tầm giận dữ, khuôn mặt nhỏ giận đến đỏ bừng, tức giận đến mức gờ tay lên muốn đánh nàng ta.

“A Tầm, người quan tâm nàng ấy làm gì?” A Viên vội vàng giữ chặt bạn lại, Điều Uẩn An là con gái của Điều Việt Lương, Tư Tham Nghị hàng ngũ phẩm, ở trong cung còn có một cô cô chương quân Thượng Nghi Cục chăm sóc, các nàng không thể đắc tội nổi.

Trình Tầm nhìn khuôn mặt nhỏ vốn trắng nõn non mịn của A Viên nay bị lạnh đến mức đỏ ửng cả lên. Ngay cả nốt ruồi chu sa đỏ như máu cũng đỏ hơn ngày thường rất nhiều, cùng với đôi mắt to tròn long lanh của nàng làm cho nàng càng thêm yếu đuối nhu nhược.

“Đều thất thân làm cái gì? Còn không mau đi làm việc?” một thanh âm quen thuộc truyền đến, Trình Tầm vội vàng đem đầu A Viên ấn xuống, lôi kéo nàng muốn đi.

Đôi mắt ti hí của Phó Truyện hơi nhướng lên quét một vòng, đột nhiên liền nhìn thấy một tiểu cung nữ có khuôn mặt tinh xảo, phấn điều

ngọc trác. Ánh mắt của gã trở nên thâm trầm, nhắc chân lên theo vào: “Hai cung nữ phía, đứng lại!”

Trong lòng A Viên giống như có một cái xương đâm thẳng vào tim. Nàng khản trương mà đem đầu vùi ở trước ngực, trong lòng âm thầm cầu nguyện cùng Bồ Tát.

Phó Truyện có ai mà không biết? Đây chính là gã thái giám háo sắc có tiếng trong cung yêu thích cung nữ xinh đẹp. Khi A Viên mới vừa vào cung, nữ quan phụ trách dạy dỗ tiểu cung nữ liền thông báo cho các nàng, thấy Phó

Truyện thì nên trốn thật xa. Đặc biệt là người từ thôn quê bị bán vào cung như nàng thì càng phải cẩn thận hơn, bởi vì thân phận thấp kém, nếu lỡ có gì không may xảy ra thì không ai có thể đứng ra nói giúp nàng.

Trong lòng A Viên và Trình Tầm run lên, xoay người sang chỗ khác hành lễ thấp giọng nói: “Phó chương tư.”

Phó Truyện quét mắt liếc hai người, đem ánh mắt dừng ở trên người A Viên: “Sao lại mặc áo khoác cũ thế kia? Tay áo đều ngắn một đoạn.”

A Viên đem đầu cúi thấp đến không thể thấp hơn, thật cẩn thận mà đáp lời: “Bẩm chương tư đại nhân, nô tỳ không cẩn thận làm dơ áo khoác, trời quá lạnh nên đành phải mặc áo cũ.....”

A Viên cảm nhận được ánh mắt trên đỉnh đầu kia giống như ngọn lửa, trong lòng lo sợ, âm thầm đem đầu cúi thấp hơn nữa.

Phó Truyện hềch môi cười, giọng sờ sờ cằm:

“Các người là cung nữ nơi nào?”

“Hồi chương tư đại nhân, bọn nô tỳ là cung nữ của Thượng Nghi Cục.” Trình Tầm phản ứng mau, đáp lung tung.

Phó Truyện nhẹ nhàng chặc một tiếng, duỗi tay chạm vào đôi tay của A Viên lộ ở bên ngoài, bị đông lạnh đến đỏ lên, cảm xúc mềm mại làm trong mắt gã nhiều hơn một tia hung phấn: “Xem bị lạnh đến mức này này, tạp gia thấy cũng không đành lòng. Người tên là gì? Ngày khác ta bảo bọn

họ làm thêm một bộ đông áo đưa cho người.”

A Viên trong lòng căng thẳng, đôi tay vô thức xiết chặt hơn: “Nô tỳ..... Nô tỳ.....”

đang lúc nàng không biết nên nói như thế nào cho phải, một thanh âm lạnh lẽ truyền đến: “Phía trước đang bận tối tăm mặt mũi mà các người còn quần lấy Chương tư đại nhân, còn không mau đi vào hỗ trợ?”

A Viên cùng Trình Tầm như được đại xá, cong gối thi lễ với người tới, rồi vội vàng thoát đi, chỉ nghe thấy nữ tử phía sau cười áy náy nói: “Hôm nay là tiết Vạn Thọ, nhân thủ bên trong không đủ, mong đại nhân thứ lỗi.”

Phó Truyện hừ lạnh một tiếng, phất tay áo xoay người rời đi.

A Viên trộm quay đầu lại nhìn thoáng qua, chỉ thấy nữ tử mặc cung trang sa sẫm mặt vẫy vẫy tay với mình rồi rời đi.

“Là Hoắc chương tư của Thượng Nghi Cục.”

“Cũng may gặp được người của Thượng Nghi Cục, gã Phó

chương tư kia nhất định sẽ cho rằng chúng ta thật sự là cung nữ của Thượng Nghi Cục.” Trình Tầm thấp giọng nói.

Trong lòng A Viên lại vẫn có chút lo

lắng, tuy rằng nàng trong cung này chỉ là một con tép riu, nhưng Phó

Truyện lại là cá lớn, chỉ cần gã hơi há mồm, thì ngay cả một ngón tay cũng không cần nhúc nhích, thình lình đã bị gã ăn sạch không còn xương cốt...

“Đừng sợ, tiểu cung nữ nhiều như vậy, gã có muốn tìm cũng phải tốn một thời gian!” Trình Tầm thấy nàng mặt ủ mày ê, mở miệng an ủi.

“Chỉ mong Phó chương tư thật bận, rồi quên ta luôn đi.” A Viên khẽ thở dài một cái, lời này an ủi không được nàng. Mùa hè năm trước, Phó Truyện đụng phải một tiểu cung nữ, tiểu cung nữ kia thông minh, chạy trốn mau..... Nhưng sau đó Phó Truyện vẫn tìm được, nghe nói xác chết của tiểu cung nữ kia không có đôi chân.....

Với xuất thân của nàng, nếu thực sự xảy ra chuyện không may, cùng lắm nhà nàng chỉ được bồi thường một chút bạc, hoàng cung to như thế, ngày nào mà không có người chết?

“A Viên, kỳ thật ta có một biện pháp.”

Trình Tầm nghĩ nghĩ, nghiêm túc nói.

“Biện pháp gì?” Đôi mắt ủ rũ thâm của A Viên nháy mắt liền sáng lên.

“Tháng tư xuân tuyển, là lúc ứng cử thăng chức, người cố tranh một nơi ổn định nào đó, nói không chừng có thể

tránh được một kiếp.”

A Viên nhìn vẻ mặt trịnh trọng của Trình Tầm đều sắp khóc, nào có dễ thăng chức như vậy chứ. Hoàng cung này chỗ nào cũng đều chú ý quan hệ và thế lực sau lưng. Nàng ngay cả quan hệ cũng không có...

“A Viên, bên nữ quan không đủ nhân thủ, người đi qua đó trợ thủ giúp Liễu Tư Thiện.” Thượng Thực Cục Thôi Chương Thiện Thôi Xảo nói.

“Vâng.” A Viên lên tiếng, xoay người đi về hướng Liễu Tư Thiện bận đến mức lông mày gần như dựng thẳng đứng.

"Biết thái sợi không?" Liễu tư thiện nhìn lướt qua thân hình kiều nhỏ, hơi có chút gầy yếu của A Viên, có chút hoài nghi nàng có thể hay không cầm nổi con dao.

"Biết."

Liễu tư thiện đưa cho nàng một cái củ cà rốt, phân phó: "Cắt thành sợi mỏng dài, càng mỏng càng dài càng đều càng tốt."

"Vâng." A Viên biết, Thôi chương thiện đem nàng an bài đến bên người Liễu tư thiện là cho nàng một cơ hội lộ mặt, nếu làm tốt, Liễu tư thiện sẽ nhớ đến nàng. Nàng rửa tay, cầm lấy con dao hít sâu một hơi, giờ tay cất xuống, động tác cực kì quen thuộc.

Liễu tư thiện nhíu mày, nhìn đồng cả rồi thái sợi đã được cắt xong miễn cưỡng hài lòng nói: "Ngươi, thái xong thì đi lấy mặt đào đông lạnh, lột bỏ da và cắt thành hình vuông."

"Vâng." A Viên yên lặng cúi đầu làm việc, động tác dứt khoát xinh đẹp.

Thôi chương thiện lắc lắc: Đứa nhỏ này chính là nội tâm thành thật, chỉ biết làm việc, nếu đổi thành người khác đã sớm làm quen bắt chuyện với Liễu tư thiện...

Đội nhóm cung nhân đều chuẩn bị xong, một vài có địa vị cao đều đi xem náo nhiệt, ngay cả tỷ tỷ của Trình Tầm, Trình Tư Nhạc của Thượng Nghi Cục cũng tới tìm nàng.

"A Viên, hay ngươi cũng đi với ta đi?" Trình Tầm nhìn A Viên nói.

Mắt A Viên sáng lên, thanh âm ngọt ngào mềm mại mang theo một tia nhảy nhót: "Ta có thể chứ?"

không đợi Trình Tầm lên tiếng, liền có mấy cung nữ hơi lớn tuổi một chút đã đi tới: "A Viên, dù sao ngươi cũng không có chuyện gì, hãy lưu lại giúp các tỷ tỷ canh lửa đi." một cung nữ trong đó cười ha hả nói.

không đợi A Viên đồng ý, những cung nữ này liền cười đùa bước ra ngoài cửa, chỉ chốc lát sau đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

"A Tầm, mau lên." Trình Úc đứng ở ngoài cửa thấy muội muội còn chưa đi ra liền mở miệng thúc giục.

Trình Tầm về mặt khó xử nhìn A Viên, có chút tức giận: "Các nàng quen bức hiếp người dưới, thấy ngươi thành thật liền khi dễ ngươi!"

"A Tầm, ngươi mau đi đi, ngươi cũng biết ta sợ lạnh mà." A Viên cười nheo nheo của khuôn mặt nhõn nhảnh Trình Tầm, an ủi: "Lúc ngươi về kể ta nghe một chút cũng giống như nhau mà!"

"Vây, vậy ngươi chiếu cố tốt chính mình, chờ ta trở lại mang thức ăn ngon cho ngươi."

"Ừ!"

A Viên tiễn Trình Tầm, một mình ngồi trong phòng bếp rộng lớn xoa cổ tay mỏi nhừ của mình, nhìn ra cửa sổ nhìn về hướng bầu trời xanh bên ngoài, đôi mắt đen trong veo như nước suối: Nghe nói hôm nay có bắn pháo hoa!

một trận gió lạnh thổi vào, A Viên quay đầu nhìn thoáng qua liễn vôi vàng đứng dậy: "Nô tỳ thỉnh an Liễu tư thiện."

"Tại sao ngươi không ra phía trước xem lễ?" Liễu Tông Trân không nghĩ tới phòng bếp lại chỉ còn lại một mình nàng.

"Nô tỳ thô bỉ, sợ sẽ quấy rầy quý nhân..."

Liễu Tông Trân cũng không tin: "Có tiểu nha đầu nào ở độ tuổi như ngươi lại không thích náo nhiệt, nhất định là cung nữ đang làm nhiệm vụ quá ham chơi, bắt ngươi ở lại."

"Cũng là do nô tỳ sợ lạnh." A Viên nhỏ giọng nói.

Liễu Tông Trân đi đến trước bếp, từ trong nồi nhỏ đang ùng ục bốc hơi nóng mức ra một cốc đường chưng mặt đào, lại mức thêm một đĩa thịt bằm chưng tương, và một đĩa bánh ngọt rồi nói với A Viên: "Ăn chút đi." nói xong, liền đi.

Hương vị ngọt ngào của quả đào cùng với mùi thơm mằn mặn của tương hoắc lẫn vào nhau. một thanh mát, một nồng nàn lại hoà hợp lạ thường.

A Viên cầm lấy thìa nhỏ mức mặt đào được chưng mềm cho vào miệng, lập tức mở to mắt: Hèn chi Sở thượng thực lại chọn Liễu tư thiện làm đồ đệ!

Nàng tỉ mỉ thưởng thức thịt quả đào bọc nước đường trong miệng, thịt quả mềm mại không nhám, trong ngọt mang theo vị chua nhẹ của hoa quả, còn có mùi hương thoang thoảng, ngọt mà không ngấy còn cực kì ngon miệng, rõ ràng nguyên liệu sử dụng đều cực kì đơn giản, nhưng A Viên suy nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra mùi thơm ngát kia từ đâu mà đến.

Phải chi ban nãy nhìn kỹ một chút thì tốt rồi... A Viên hơi hối hận, lặng lẽ đem mấy thứ đó đặt vào hộp đựng thức ăn, định lưu trữ cho Trình Tầm nếm thử.

Đến buổi tối, cung nữ đang làm nhiệm vụ cũng đều trở về. một người trong đó đi đến bên người A Viên kín đáo đưa cho nàng một túi bánh chưng đường và một túi kẹo dứa: "Hôm nay đa tạ A Viên!"

"Này là..." A Viên cầm mấy món bánh trong tay không biết nên nhận hay không, điểm tâm của cung nhân trong cung đều cũng có phân lệ riêng, kẹo lại là món ngon hiếm thấy nhất.

"Mau cầm đi, hôm nay đã vất vả ngươi rồi."

"Đa tạ tỷ tỷ."

"Mau trở về đi!"

A Viên mang theo hộp đựng thức ăn đi về hướng Thượng Thực Cục, gió lạnh đến xương, không bao lâu sau tay nàng đã cảm thấy có chút cứng. Nàng cắn chặt răng, xoay người đi sang con đường nhỏ bên trái đó là con đường tắt, có thể gần hơn con đường kia rất nhiều.

Sắc trời tối đen, những nhánh cây trơ trụi lồng vào ánh trăng, giống như quái vật đang giương nanh múa vuốt, làm cho người ta có loại cảm giác âm u lạnh lẽo. Trái tim của A Viên run

lên, cúi đầu bước nhanh hơn, chỉ mong có thể mau chóng trở lại Thượng Thực Cục.

Nàng cúi đầu, đi thẳng về phía trước, đột nhiên đụng phải thứ gì đó, cứng đờ, thò rập đụng nàng choáng váng đầu hoa mắt. A Viên xoa nhẹ đầu, đợi thấy rõ bộ y phục tứ trào măng bào, là y phục của đại tổng quản trong lòng nàng lộp bộp một tiếng, ngay cả đầu cũng chưa dám nâng trực tiếp quỳ xuống trên mặt đất: "Nô tỳ thỉnh an Tổng quản đại nhân."

"Tổng quản?" Tề Uyên nhíu mày, cúi đầu nhìn nhìn y phục trên người, sắc mặt càng lúc càng trầm.

một thanh âm trầm thấp vang lên ở trên đầu nàng, khác hẳn thanh âm lạnh lẽo mà A Viên tưởng tượng.

"Ngài không phải đang mặc y phục dành riêng cho tổng quản sao..." A Viên cảm thấy vị Tổng quản đại nhân này thật sự là có chút kỳ quái, chẳng lẽ là nàng nhận lầm y phục? Trong lòng nàng nhất thời chợt lạnh, đổ mồ hôi lạnh cả người. A Viên đánh bạo ngẩng đầu muốn liếc mắt nhìn lại lần nữa, đột nhiên liền đối mặt với một đôi mắt đen thâm trầm sâu như đầm nước, đang say sưa còn lộ ra chút sắc bén, nàng hoảng hốt vội vàng cúi đầu, nhìn hình thức y phục trên người hẳn:Ừa? không nhận sai nha...

hắn nhìn tiểu cung nữ đang co rúm trước mắt, thân nhiên nói: "Đừng lên đi." nói xong xoay người muốn đi, một trận gió lạnh thổi qua, hắn đột nhiên ngửi được một mùi hương thức ăn, dạ dày đang cồn cào càng lúc càng khó chịu.

A Viên thờ phào nhẹ nhõm, chẳng quan tâm xiêm y dính vết bẩn, cầm hộp đựng thức ăn bước nhanh rời đi. không đi được bao nhiêu bước, liền nghe người ở phía sau khẽ ho một tiếng: "Đề hộp thức ăn lại."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: A Viên run rẩy: Người muốn làm gì (T ^ T)

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Ước Thấy: Thái Giám Biến Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Không lịch sự chút nào

Hơi thở A Viên ngưng trọng, theo bản năng nắm chặt hộp đựng thức ăn trong tay, trong lòng cực kì không ổn: Có thể, có thể không cho không?

hắn thấy nàng nửa ngày không nhúc nhích, lông mi khẽ nhướng: "Người..."

không đợi hắn nói hết lời, chỉ thấy tiểu cô nương trước mắt xoay người lại giương mắt nhìn hắn: "Cho ngài một nửa được không?"

một nửa?

Tề Uyên làm như không nghe rõ, đôi mắt dần dần sâu: "Người lặp lại lần nữa?"

A Viên nghe giọng điệu hung hãn kia, rụt cổ một cái, rất vô dụng đem hộp đựng thức ăn đưa tới: "Đại nhân ăn ngon miệng."

hắn tự tay muốn lấy tới, lại phát hiện tiểu nha đầu trước mắt lại giữ thật chặt hộp thức ăn không buông.

"không tình nguyện?"

"không có, không có... Nô tỳ tình nguyện." Tin A Viên run lên, vội vàng buông hộp thức ăn ra: Bánh xuân của mình, mật đào chưng đường của mình, bánh chưng đường và điểm tâm của mình!!!

Tề Uyên nhìn xung quanh, mang theo hộp thức ăn đến Vọng phong đình phía trước.

A Viên nghĩ nghĩ, cúi đầu yên lặng đi theo.

"đi theo ta làm cái gì?" Tề Uyên đột nhiên dừng bước lại, xoay người nhìn về phía tiểu nha đầu leo đèo phía sau mình lên tiếng hỏi.

A Viên bất ngờ không phòng ngự, đụng mạnh vào lồng ngực của hắn, nàng xoa nhẹ cái mũi đau đớn, nước mắt lập tức liền chảy ra, thanh âm cũng mang theo chút nghẹn ngào: "Hộp đựng thức ăn và đĩa này là của Thượng Thiện Giám, phải trả lại."

Tề Uyên cúi đầu nhìn tiểu cô nương hốc mắt đỏ ửng nhíu mày: "Thôi, đi theo đi." nói xong liền nhấc chân lên bước vào đình.

A Viên lau nước mắt, trong lòng thầm nói: Thực quá mất mặt, không biết còn tưởng rằng ta là vì bị đoạt thức ăn mới khóc...

Tề Uyên ngồi xuống mở hộp thức ăn ra, sờ sờ cái đĩa chứa thịt đào nghiền nhuyễn cùng bánh kem, đôi mắt đen nhánh hơi mang theo chút kinh ngạc: "Nóng?"

"Nô tỳ không dám tự mình lấy than lửa, nên có đặt thêm nước sôi ở tầng dưới chót."

A Viên thấy hắn chỉ nhìn thoáng qua, liền ung dung thông thả ăn. Nàng thật sự là có chút tò mò, liền dè dặt mở miệng hỏi: "Đại nhân, địa vị của ngài là tổng quản cao quý còn ăn không đủ no sao?"

Tề Uyên...

A Viên giương mắt nhìn hắn, chỉ thấy hắn mặt không thay đổi dừng lại một chút, một câu cũng chưa nói, sau đó... Sau đó bắt đầu cầm bánh xuân lên ăn tiếp.

Nàng nhìn chăm chú vào những ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, không khỏi giương mắt quan sát tỉ mỉ một phen, nhìn đến gương mặt tuấn đạt kia, A Viên kinh ngạc đến mức tròn cả mắt: Ở đâu lại xuất hiện một người xinh đẹp như thế này?

Vừa rồi bởi vì sợ hãi nên nàng không dám nhìn lâu, nhưng hiện tại quả thật không thể dời mắt được. Mặt hắn như quan ngọc (*), ngũ quan góc cạnh sắc sảo rõ ràng như được tạc ra từ tượng, mày kiếm như mực, mắt giống như sao trời, quanh thân lộ ra khí thế mạnh mẽ, nếu không phải hắn mặc trên người chiếc áo măng bào dành riêng cho tổng quản, nếu hắn nói hắn là Vương gia thì A Viên cũng tin.

(Quan ngọc ý chỉ mặt đẹp. Cổ ngữ trung quốc: Mặt xấu là bất dương, mặt đẹp là quan ngọc.)

Mấy món này số lượng cũng không nhiều, Tề Uyên chỉ ăn vài ngụm đã hết sạch. Hắn nhìn mâm đĩa trống không trước mặt, lại quét mắt nhìn cô nương đang tròn to mắt như hạt nhãn, cảm thấy không còn gì để nói: "Ngươi là người trong cung nào? Tên gọi là gì?"

"Khỏi bẩm đại nhân, nô tỳ là cung nữ của Thượng Thực Cục, tên là A Viên." A Viên phục hồi tinh thần lại, thành thật đáp. Nàng liếc mắt nhìn những cái đĩa trống rỗng kia, trong mắt lộ ra bi thương nồng đậm cùng tiếc nuối không thôi: Đây chính là Liễu tư thiện tự tay làm đó!

Tề Uyên đang suy nghĩ nên bồi thường cho nàng thế nào, đột nhiên nghe thấy nàng do dự, áp úng mở miệng. Một tiểu cô nương phấn điều ngọc trác, mi tâm mang theo một viên nốt ruồi son, với vẻ mặt thành thật hỏi dò: "Đại nhân, ăn ngon không?"

Tề Uyên sững sờ: "Tạm thôi..."

Chính là "Tạm thôi?" A Viên mếu máo, cặp đôi mắt long lanh xuống.

"Ta đi trước." Tề Uyên nghĩ có lẽ Ngụy Toàn đã đi ra ngoài tìm hắn, liền vội vàng đứng dậy rời đi.

A Viên nhìn đĩa chén trên bàn trống rỗng, tức giận làm một mặt quỷ theo bóng lưng của hắn: Ăn xong rồi bỏ đi, không lịch sự chút nào!

Nàng nhận mệnh thu dọn đồ đạc, thờ dài.

"Hoàng Thượng, nô tài tìm thật lâu..." Ngụy Toàn thấy rõ y phục trên người Hoàng Thượng, sắc mặt trắng nhợt, bùm một tiếng liền quỳ xuống đất: "Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng Thượng tha mạng!"

"Trẫm muốn nghe ngươi giải thích xem, vì sao y phục này lại xuất hiện trước mặt trẫm?" Tề Uyên nhìn Ngụy Toàn trước mặt, đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng.

"Là nô tài nhất thời sơ ý, xin hoàng thượng thứ tội!" Ngụy Toàn cúi mọp người trên mặt đất, hận không thể đem mấy tên tiểu thái giám sơ ý kia đánh chết.

"Vậy ngươi hãy quỳ hai canh giờ đi." Thanh âm Tề Uyên lãnh đạm: "Đúng rồi, hôm nay thức ăn bên Thượng Thực Cục làm không tệ, thưởng thịt dê."

"Tuân chỉ." Ngụy Toàn run lập cập, cắn răng báo đồ đệ Tống Liên đi theo bên người đến Thượng Thực Cục truyền lời.

Tề Uyên trở về Dưỡng Tâm điện thay đổi y phục trên người, hắn liếc mắt nhìn liền nhắm mắt lại: Hôm nay quả là say thật rồi, lại mặc làm xiêm y...

A Viên gục đầu trở lại Thượng Thực Cục, vốn tưởng rằng tất cả mọi người đều đã rửa mặt nghỉ ngơi, nhưng trong viện cũng là đèn đuốc sáng choang, còn có mùi thịt nướng truyền đến.

"A Viên ngươi đi đâu vậy? Sao đến giờ mới trở về?" Trình Tầm hưng phấn kéo nàng đến bên cạnh: "Mau, Hoàng Thượng thưởng thịt dê, nói là trời đông giá rét, để chúng ta dùng cho ấm áp thân thể, ta có để dành đùi dê và sườn để lại cho ngươi nê, còn lên cắt thêm mỡ thịt bò, mặt ta cũng đã chuẩn bị sẵn luôn!"

A Viên vừa nghe, uể oải trong mắt đều biến mất. Hoan hoan hi hi đi rửa tay, trời mùa đông thế này, vậy quanh bếp lò ăn thịt nướng hoặc ăn lẩu là vui vẻ nhất!

Nàng đi đến bên cạnh bếp nướng đại khái nhìn thoáng qua, vén tay áo lên liền đem thịt cắt thành bốn miếng, sau đó lấy thịt bò đã được cắt sẵn đặt lên vỉ nướng.

Miếng thịt bò này Trình Tầm cắt chỗ ngon nhất, không dày không mỏng, khi nướng mỡ rơi vào trong lửa, ngọn lửa lập tức liền bùng sang. Chiếu vào gương mặt hai tiểu cô nương đang cười khanh khách.

Đội thịt bò hơi thay đổi sắc, A Viên cầm lấy mặt đặt bên quét đều ở phía trên, thỉnh thoảng lật. Nàng nắm giữ độ lửa vô cùng tốt, không bao lâu, một mùi hương ngọt ngào liền bay ra.

Trình Tầm cực kỳ ăn ý, cầm mâm nhỏ bên cạnh lên gấp những miếng thịt bò đã chín mềm ra. Thịt bò trong mâm toả ra hương thơm nức mũi, mang theo vị ngọt mê người của mật. Hai tiểu cô nương nhìn miếng thịt thơm mỡ vàng óng ánh không kịp chờ đợi bắt đầu cầm đũa lên.

A Viên nhai miếng thịt ngoài giòn trong mềm, thoải mái hít thở: "A Tầm, ta kể ngươi nghe, hôm nay Liễu tư thiện vốn thưởng Đường chúng mật đào cùng bánh xuân cho ta, ta muốn mang về cho ngươi nếm thử, nhưng mà giữa đường bị Tống quản đại nhân cản lại."

"Tống quản đại nhân?" Trình Tầm lượm hai cái trứng ngỗng ném vào lò lửa, lập tức liền vang lên tiếng nổ tanh tách, vô cùng náo nhiệt.

"Đúng rồi!" A Viên chọn trái bắp có hạt vàng óng ánh bề đôi đặt lên bếp nướng, chuẩn bị sẵn mật cùng tương ớt nói: "Nhìn bộ dáng như là bị ăn chưa no, nên giữ thức ăn của ta lại ăn sạch, bởi vì phải thu hồi hộp đựng thức ăn và mâm bánh nên vẫn liên tục chờ hắn ăn xong, cho nên mới về trễ."

"Việc này sao nghe kỳ lạ quá vậy?" Trình Tầm cau mày: "Các tổng quản trong cung, người nào người nấy ăn uống no đủ dư dả, làm gì có ai đến giành thức ăn với một tiểu cung nữ chứ? Ngươi kể ta xem vị tổng quản kia có bộ dạng như thế nào?"

"Ừ... Ước chừng hơn hai mươi tuổi, gương mặt tuấn tú, dáng vẻ khí phái."

Trình Tầm ăn thịt bò lức đầu: "Ngươi nhất định là bị tên thái giám nào lừa gạt rồi, trong cung phạm là thái giám có thể làm đến chức tổng quản cũng đều là trên bốn mươi tuổi, chỉ có ngự tiền tổng quản Ngụy Toàn là hơi trẻ một chút, nhưng mà..." Nàng cẩn thận nhìn nhìn bốn phía, thấp giọng nói: "Nhưng mà bộ dáng hắn ta rất xấu!"

A Viên nghe xong cảm thấy càng lúc càng kỳ quái: "Nhưng mà hắn mặc bộ y phục chính thống của tổng quản mà, ta nhìn đến mấy lần, không hề nhận sai."

Trình Tầm quét thêm mật và tương ớt lên hai khúc bắp vừa rồi, suy nghĩ một chút nói: "Có thể là tên thái giám nào đó, mặc y phục của tổng quản đến lừa tiểu cung nữ chơi thôi! Nhanh ăn đi!"

A Viên đảo miếng sườn dê đang nướng trên lửa, vẫn cảm thấy có cái gì đó không đúng, người thái giám vừa rồi nhìn thấy đủ biết đã quen ăn những món ngon sang trọng, ngay cả cách ăn cũng ôn hòa lịch sự lộ ra ưu nhã, chẳng lẽ là trong nhà sa sút mới tiến cung làm thái giám? Nàng nghĩ đến đây, trong lòng đột nhiên tăng thêm sự đồng tình: Cũng là người đáng thương.

A Viên gặm miếng sườn dê nóng hôi hổi, trong miệng đều là thịt dê tươi ngon căng mọng, không có mùi nồng của dê, thơm lừng nức mũi. Nàng ngẩng đầu nhìn trời, đôi mắt đen nhánh có chút tiếc nuối: Năm nay không bắn pháo hoa sao...

Đột nhiên từ trong lò nỏ ‘Đùng’ một cái, làm A Viên sợ tới mức giật bản mình, nằng dùng về mặt mờ mịt nhìn Trình Tầm bên cạnh: "Bắn pháo hoa?"

Trình Tầm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngây ngốc của A Viên, phì cười, nằng đưa tay nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của nằng: "Pháo hoa gì chứ! Là trứng ngỗng chín!"

"Ta quên mất!" Hai cô nương cười khanh khách, cùng nhau đem trứng ngỗng mốc ra ngoài.

Hai người ăn trứng ngỗng nướng thơm nức, ánh mắt cong thành hình trăng non...

"Hoàng Thượng, giờ mọ rồi." Ngụy Toàn đứng trước long sán, cúi người nói.

Tề Uyên mở mắt ra, đề thái giám hầu hạ đứng dậy. hấn nhú mày, đầu đau kịch liệt.

Ngụy Toàn đi theo Tề Uyên nhiều năm, thấy hấn cau mày đã biết thân thể hấn không quá thoải mái: "Sắc mặt Hoàng Thượng không được tốt, có cần tuyên Thái y hay không?"

"không cần, chỉ là do trăm hôm qua mê rượu, kêu ngự thiện phòng làm một ít thức ăn ngon dự sẵn." Tề Uyên thanh âm trầm thấp, ngữ khí nhàn nhạt.

"Tuân lệnh."

Tề Uyên đột nhiên nghĩ tới cái gì: "Làm món Đường chung mật đào." Dứt lời, vén màn lên đi ra ngoài.

Ngụy Toàn sùng sốt: Hoàng Thượng xưa nay không thích ăn đào, sao hôm nay lại... Trong đầu hấn linh quang chợt lóe, đột nhiên vỗ vỗ ót: Hiền quý phi thích ăn nha! Hoàng Thượng đây là khai khiếu!

Đợi khi hạ troeeug, Tề Uyên xoa mi tâm bước lên loan giá, trầm giọng nói: "Quay về Dưỡng Tâm điện."

"Dưỡng... Dưỡng Tâm điện? Hoàng Thượng ngài không phải nói muốn đến cung của Quý phi nương nương

dùng bữa sao?" Ngụy Toàn mấp máy môi run rẩy hỏi.

"Quý phi nương nương? Trẫm nói khi nào?" Ánh mắt Tề Uyên lạnh lẽo, nghiêng đầu nhìn về phía Ngụy Toàn.

Ngụy toàn run rẩy lập tức vội vàng quỳ xuống đất: "Nô tài... Nô tài..."

"Từ khu nào người cũng có thể làm chủ thay trẫm?" Trong giọng nói của Tề Uyên lộ ra hàn khí, cười nhẹ một tiếng.

Toàn thân Ngụy Toàn run bần bật, vội vàng dập đầu nhận tội.

"Đến Thanh Loan điện đi." Tề Uyên phân phó, mím môi bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

"Hoàng Thượng giá lâm!" Thanh âm chói tai kéo thật cao, nữ tử bên trong phòng khẽ nhú mày.

"Nương nương, Ngụy tổng quản nói quả nhiên là sự thật, Hoàng Thượng thật sự đến đây thăm nương nương."

"Lắm miệng." Nữ tử đang cúi người tu bỏ hoa tào nhả đứng dậy, lười biếng rũ mắt xuống.

Triều phục màu vàng thêu long văn đập vào mi mắt, nữ tử nhún người thi lễ, ngữ khí khách sáo xa cách: "Thần thiếp tham kiến Hoàng Thượng."

"Đứng lên đi." Tề Uyên giơ tay như đỡ lên, lập tức ngồi vào trước bàn.

Bạch Thắm ngồi bên cạnh hầu hạ: "Nghe Ngụy tổng quản nói Hoàng Thượng ngài muốn ăn Đường chung mật đào, thần thiếp liền bảo tiểu phòng bếp chuẩn bị chút, ngài nếm thử?"

Tề Uyên gật đầu, tiếp nhận chén sứ tinh xảo trong tay nằng, một trắng một đen, đậm nhạt thích hợp. hấn yên lặng ăn vài miếng, tuy rằng vẫn là trong ngọt mang theo hơi chua của trái cây, nhưng lại không có vị ngon lành của tối hôm qua.

"Thần thiếp có đôi lời không biết có nên nói hay không." Bạch Thắm chậm rãi nói.

"nói."

"hiện nay hậu cung trống trải, vị trí phi tần đều bị bỏ trống, ngoài thần thiếp là Quý phi, những người còn lại đều là mỹ nhân... Hoàng Thượng người xem, có phải đến lúc nên lập đầy hậu cung?"

Mây của Tề Uyên càng nhều chặt, bát đang cầm trong tay "Àm" một tiếng đề lên bàn: "Quay về Dưỡng Tâm điện."

"Nô ti cung tiễn Hoàng Thượng." Bạch Thắm đứng dậy hành lễ, trong đôi mắt rũ xuống lại tràn đầy vẻ ung dung tự tại.

"Nương nương, ngài biết rõ Hoàng Thượng không thích nghe những chuyện này, hiếm hoi lắm ngài ấy mới đến đây một lần, sao nương nương lại muốn tìm mọi cách đuổi người đi?" Cung nữ hầu cận bên người Bạch Thắm chỉ tiếc rên rỉ không thành tiếng, nóng vội đến mức đỏ cả mặt.

Bạch Thắm lại giống như không nghe thấy, xoay người dựa vào trên nhuyển tháp: "Em vào trong vườn hái vài nhánh tùng vào đây cho ta."

"Nương nương!"

"Nhanh đi!" Bạch Thắm cực kì chuyên chú vào những đoá hoa bên trong bình, giống như vừa rồi chưa từng xảy ra chuyện gì.

Tề Uyên ở Dưỡng Tâm điện phê duyệt tấu chương suốt cả một ngày, đột nhiên cảm thấy dạ dày có chút trống rỗng: "Giờ gì rồi?"

"Hồi hoàng thượng, giờ Tuất canh ba." Ngụy Toàn nhìn sắc mặt Tề Uyên, thử dò xét: "không bằng Hoàng Thượng ăn vài thứ? Cả ngày hôm nay ngoài vài miếng mật đào chung đường ngài dùng ở cung Quý phi ra thì chưa ăn gì, thân thể sẽ không chịu đựng nổi!"

Mặt đảo chung đường...

Tề Uyên để bút trong tay xuống, trầm tư một lát đột nhiên cất tiếng nói: "Đem y phục tổng quản hôm qua đến đây cho trẫm."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tề Uyên: Phải đi tìm vợ rồi ㄟ (ˊ ˋ ∇ ˊ) ㄟ

A Viên:...

Bạn đang đọc truyện *Cầu Được Ước Thấy: Thái Giám Biến Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tề Nhị

"Dạ?" Ngụy Toàn sững sốt, há hốc miệng thật to.

"Hửm?" Tề Uyên ngược mắt nhẹ nhàng liếc mắt nhìn hắn, hơi nhướn đuôi mày.

"Nô tãi sẽ đi chuẩn bị cho Hoàng Thượng ngay." Ngụy Toàn liền lặn một vòng lui xuống.

Đội hầu hạ Tề Uyên thay quần áo xong, Ngụy Toàn nhìn không được nhìn lướt qua, lại không quần được cái miệng nhếch nọt của mình: "Hoàng Thượng, ngài dù mặc y phục của thái giám cũng đúng là khác hẳn nha, đáng người khí độ của ngài như thế này, thấp nhất cũng có thể giả thành vương gia!"

Tề Uyên đem nhẫn ngọc trên tay tháo xuống đưa cho hắn, khẽ liếc hắn một cái, giọng nhàn nhạt: "Lúc trẫm mặc quần áo thị vệ, không phải người nói trẫm mặc quần áo githi giống địa vị đó sao?"

"Ách..." Ngụy Toàn nghẹn một cái, dè dặt rúc cổ lui qua một bên, im lặng giống như gà.

Tề Uyên nhắc chân đi ra Dưỡng Tâm điện, Ngụy Toàn liền vội vã đi theo.

"Đừng theo." Tề Uyên sâu kín nói câu đó, sau đó chấp tay sau lưng đi ra cửa điện.

"Ngụy tổng quản, sao Hoàng Thượng lại ăn mặc như thế?"

"Sao tự dung lại mặc y phục của tổng quản? Xưa nay không phải Hoàng Thượng chỉ mặc y phục thị vệ đi dạo sao?"

Ngụy Toàn liếc nhìn mấy tên thị vệ tò mò, lạnh lùng nói: "Nếu Hoàng Thượng để cho ta biết, ta đã sớm đi cùng ngài ấy rồi!" Hắn nhìn bóng lưng Tề Uyên dần dần ẩn trong bóng đêm, trong mắt đều là lo lắng: Hay là Hoàng Thượng coi trọng tên tiểu thái giám nào rồi...

"A Viên, hai hôm tới là đến phiên của người trực, đi quét tuyết trước cửa đi." Điều Uẩn An thoải mái uống nước hạnh nhân nóng hôi hổi mà cô cô vừa đưa tới, hương thơm ngọt ngào bay khắp phòng.

A Viên không để ý, nàng cùng tiểu cung nữ đang làm nhiệm vụ hôm nay ở phòng bếp quan hệ cũng không tệ lắm, đã sớm nói với nàng ấy là buổi tối muốn đi luyện kỹ thuật cắt bằng dao, thấy canh giờ cũng không còn sớm, nương theo lời Điều Uẩn An bảo nên nhắc chân định đi, không ngờ vừa muốn đi đã bị người kéo lại.

"Buổi tối khuya khoắt thế này, tôi gì lại ép buộc mình chứ? Ngày mai thức dậy rồi lại quét không phải cũng giống nhau sao!" Trình Tầm giữ chặt A Viên, hừ lạnh nói.

"Ta làm vậy cũng là vì muốn tốt cho A Viên, nếu có vị quý nhân nào đi ngang qua trượt chân, truy cứu tới, xui xẻo còn không phải A Viên sao?" Khóe miệng Điều Uẩn An cong lên ý cười, nhìn chăm chú vào A Viên.

Trình Tầm hằm hừ cười một tiếng: "Đêm hôm khuya khoắt, vị quý nhân nào lại tới Thượng Thực Cục chứ! Cho dù là ban ngày, các quý nhân có muốn ăn gì thì cũng chỉ phải cung nữ đến nói một tiếng, khi nào thì đích thân đến vậy?"

"Người..." Điều Uẩn An bị nghẹn nói không ra lời, tức giận mặt đều nghẹn đỏ hồng.

"Ta cái gì?" Trình Tầm còn muốn châm chọc thêm vài câu, đột nhiên bị người kéo kéo tay áo, nàng quay đầu lại nhìn, thì thấy A Viên hướng mình nháy nháy mắt, mới chợt nhớ ra đêm nay nàng muốn đi luyện kỹ thuật cắt thái nên cũng không tiếp tục ngăn cản.

A Viên cùng vào cung chung với các nàng, coi như là cùng nhau lớn lên, đối với tính tình của Điều Uẩn An rõ ràng như lòng bàn tay, kỳ thật nàng thuộc loại người thích phô trương tính tình tiểu thư của mình mà thôi, người càng để ý nàng, nàng sẽ càng quá đáng, nếu nhìn nhận một chút thì cũng sẽ qua thôi.

Nàng đẩy cửa ra đi ra ngoài, lập tức đi về hướng phòng bếp.

Lúc A Viên đang đi về hướng phòng bếp, đột nhiên phát hiện cánh cửa Thượng Thực Cục đang mở. Nàng dừng bước, tò mò nhìn ra phía ngoài xem, thì thấy một người đang đứng ở ngoài cửa vẫn không nhúc nhích, trái tim nhỏ của nàng nhất thời liền sợ tới mức run rẩy.

"Lại đây."

Thanh âm trầm thấp vang lên, vang dội trong màn đêm tăm tối làm A Viên sồn tóc gáy, sợ tới mức hồn phi phách tán. đã sớm nghe nói trong cung có nhiều nhất đó chính là oan hồn, nàng suốt ngày thấp hương bái Phật chính là sợ nhất là đụng phải thứ không sạch sẽ gì đó, không ngờ hôm nay mình lại thật sự gặp được, thứ không sạch sẽ kia còn bảo nàng đi qua đó! Nhất định là chết oan đang tìm kẻ chết thay rồi!

A Viên ngay cả ánh mắt cũng không dám mở ra, hoảng hốt vội vàng quỳ xuống đất run rẩy, răng va vào nhau kêu lập cập: "Van xin ngài hãy buông tha cho ta đi, cho dù ngài muốn tìm kẻ chết thay cũng phải tìm một người có giới tính giống như ngài nha!"

Tề Uyên:...

"Người mờ mắt ra nhìn xem." Tề Uyên cảm thấy nghẹn lời.

A Viên sừng sốt: Há? Thanh âm này hình như có chút quen quen? Nàng hít sâu một hơi, đánh bạo khẽ ngẩng đầu lên nhìn lướt qua thật nhanh, nhất thời liền sừng sốt.

"Có muốn ta lại đến gần một chút hay không?"

A Viên bò dậy, co chân chạy vội ra ngoài: "Đừng, đừng vào, nếu bị ai phát hiện thì không hay."

"Vì sao?" Tề Uyên nhíu mày.

"Vì sao? Chẳng lẽ muốn mọi người đến bắt tên tiểu thái giám dám vụng trộm mặc y phục của tổng quản giả danh lừa bịp là người sao?" A Viên đem người kéo xa một ít, nhỏ giọng nói: "Ta có hỏi người khác rồi, tổng quản trong cung này không có ai con nhỏ tuổi như người đâu."

Mắt của Tề Uyên chợt sâu thẳm. Sợ ý rồi.

"Người đến tìm ta có chuyện gì sao?" A Viên ngược cái đầu nhỏ lên nhìn Tề Uyên hỏi: "Người đói bụng đúng không? Ta đi xem thử còn thức ăn hay không nha."

A Viên chín tuổi vào cung, hiện nay đã ở trong cung được ba năm, câu chuyện tiểu thái giám tuấn tú bị người ta bức hiếp nàng nghe được không phải một hai lần. Nàng vốn tốt bụng, nếu đụng phải sẽ luôn giúp một tay, dù gì chẳng qua chỉ là một chút thức ăn, thứ mà Thượng Thực Cục không thiếu nhất chính là thức ăn.

"Chờ một chút." Tề Uyên mắt thấy nàng muốn đi, nhàn nhạt mở miệng: "Đường chung mật đào."

A Viên... Còn kén chọn món ăn?

"Ta đến phía sau Thanh Hoan đình chờ người." Dứt lời, Tề Uyên xoay người rồi đi.

A Viên nhìn bóng lưng của hắn khẽ bĩu môi: Người sai khiến người khác đúng là thoải mái...

A Viên xoay người đi về hướng phòng bếp, nghĩ nên cho cung nữ đang trực chút lợi ích gì. Nàng sờ sờ hà bao trên người, cắn răng lấy ra một cái bọc nhỏ chứa bánh chưng đường. Ít nhiều gì lần trước hắn cũng không đem bánh chưng đường mang đi, bằng không hôm nay cũng chỉ có thể đói bụng.

"A Viên tỷ tỷ, sao đến giờ tỷ tỷ mới đến?" Tiểu cung nữ chỉ chỉ vào cái thớt bên cạnh: "Ta đã chuẩn bị đủ mọi thứ cho tỷ rồi!"

"Diệu Diệu, cảm ơn người." A Viên đem bánh chưng đường trong tay đưa cho nàng, có chút ngượng ngùng nói: "Ta có chút đói bụng, muốn làm một ít thức ăn, đã làm phiền người."

"Có phiền toái gì đâu, dù sao này bếp lò lúc nào cũng phải có lửa mà, A Viên tỷ tỷ tự làm đi nhé!" Diệu Diệu nhìn thoáng qua bánh chưng đường trong tay nàng, ánh mắt sáng lên, nhưng lại không dám lấy.

A Viên cầm bánh chưng đường trong tay nhét vào tay nàng cười nói: "Cầm ăn đi!" Nàng nhìn về mặt tung tăng của Diệu Diệu nhìn không được sờ sờ tóc của nàng, Diệu Diệu xuất thân giống như A Viên, thời điểm nàng tiến cung vẫn còn nhỏ tuổi, mới tám tuổi thôi, A Viên giúp nàng không ít, dù sao giúp cho người cũng như giúp bản thân. Nếu hôm nay đổi lại là người khác trực, sợ là ngay cả liếc mắt người ta cũng không thêm nhìn nàng.

Nàng nói xong liền đi tới trước tấm thớt đại khái nhìn lướt qua, hàng mày thanh tú khẽ cau, đào đông lạnh ở mùa này là vật hi hãn, bởi vì Hiền quý phi thích ăn quả đào, Thượng Thực Cục mới có thể ở cuối thu chọn lựa một ít trái ngon đặt ở hòm chứa đá để dành riêng cho quý phi ở vào ngày đông thưởng thức cái mới mẻ, một tiểu cung nữ như nàng đi nơi nào tìm đào đông lạnh ra làm đây?

"A Viên tỷ tỷ, ăn lê đông lạnh không? Ta vừa rửa đông xong." Diệu Diệu đang cầm vài trái lê đông lạnh đưa đến trước mặt nàng, mắt A Viên sáng lên.

"Cảm ơn Diệu Diệu." A Viên tiếp nhận lê đông lạnh để ở một bên, liền vừa nấu canh gà bỏ thêm chút mỹ sơi. Nàng không thả thêm gia vị phức tạp gì, chỉ là thêm chút muối, không chỉ có thể làm tăng mùi thơm mà còn có thể làm cho mì sơi càng dai hơn một chút. Ước chừng nấu gần chín, nàng lại thả thêm chút hành thái nhuyễn.

Súp gà màu vàng nhạt hoà với màu trắng của mì sơi, lại thêm chút xanh biếc của hành, nhìn mặc dù thanh thanh đạm đạm, nhưng lại có một loại mùi vị quyến rũ không thôi.

A Viên đem mì gà cùng lê đông lạnh đặt ở trong hộp đựng thức ăn, lúc sắp đi chỉ chỉ cái nồi trên bếp lò: "Có chứa lại một phần cho người đó, đói thì ăn một chút."

"Cảm ơn A Viên tỷ tỷ." Tiểu cô nương cười ánh mắt cong cong, vui tươi hơn hờ đi ăn mì.

A Viên đi đến Thanh Hoan đình, đem hộp đựng thức ăn trong tay để lên bàn: "Chỉ còn bấy nhiêu thôi, người ăn tạm đi, ta chỉ là một tiểu cung nữ cũng không có nhiều thứ tốt gì cho người."

Tề Uyên ngửi thấy mùi thơm của canh gà, đưa tay mở hộp thức ăn ra. Hắn nhìn một lúc lâu mới chỉ vào thứ đen thui trong đó nói: "Đây là cái gì?"

"Lê đông lạnh nha!" A Viên đưa tay cầm một cái đưa cho hắn: "Người ném thử xem? Vào ngày đông lạnh lẽo nên hoa quả đắt lắm, những trẻ em nhà nghèo chỉ có thể ăn cái này."

Tề Uyên cau mày một cái, nhận lấy nhưng trên mặt đầy vẻ ghét bỏ.

A Viên cũng cầm một cái, cười nói: "Người cần một ngụm nhỏ, sau đó hút nước, giống như ta vậy nè." Vừa nói, nàng vừa cúi đầu, a hu cắn một cái, sau đó hút nước lê, nước chua ngọt lạnh ngắt tràn đầy khoang miệng, thật phần ngon miệng, A Viên ăn đến cao hứng híp mắt một cái.

Hàng mày của Tề Uyên gắt gao cau chặt vào nhau, cũng cắn một cái, tí mi thường thức, lúc này hàng mày mới hơi hơi tản ra. Hắn cũng hút nước giống như A Viên, sau một lúc lâu, lại yên lặng gặm mấy cái.

"Thế nào? Ăn ngon đúng không!"

Tề Uyên không hề rảnh, cầm đĩa lên ăn mì. Mì sơi dai bọc mùi thơm nước canh, một ngụm vào miệng khoang miệng thơm ngọt, mì này không có phối liệu phức tạp nên mới có thể đem mùi thơm đặc trưng của mì hoà tan trong nước canh, hơn nữa với mùi hương thanh mát làm canh gà chỉ thơm không ngấy.

A Viên gặm lê đông lạnh, Tề Uyên ăn mì, nhưng bầu không khí lại hòa hợp lạ thường.

không bao lâu, Tề Uyên đề đưa xuống, A Viên liếc mắt nhìn, thấy bát trống trơn ngay cả nước cũng không chứa lại, trong lòng nàng càng cao hứng, dù sao ăn sạch thức ăn đối với một đầu bếp mà nói chính là khích lệ lớn nhất!

"Ăn ngon không?" A Viên vói về mặt mong đợi nhìn hần.

"Ừ." Tề Uyên gật gật đầu, ngược mắt nhìn nàng, chỉ thấy đôi mắt đen nhánh của nàng loé lên tia sáng vui sướng và thỏa mãn, viên nốt ruồi son ở giữa trán giống như đang phát ra ánh sáng rạng rỡ đầy sức sống, hần đột nhiên cảm thấy bộ dạng của tiểu cung nữ này cũng không tệ lắm.

A Viên chiếm được cam kết, cao hứng kéo tay của hần lại: "Vậy về sau nếu người có đói bụng thì cứ tới tìm ta, ta làm cho người ăn!"

"Ừ." Tề Uyên đưa mắt nhìn đôi tay đông lạnh đến mức đỏ ửng của nàng, trầm giọng nói: "Trở về đi."

A Viên đắm chìm trong vui sướng khi được người khích lệ, cũng không quan tâm tính cách ít nói đến nhàm chán của hần, hết sức cao hứng dọn dẹp bát đĩa.

Tề Uyên nhìn cô tay mảnh khảnh có chút sưng đỏ kia, yên lặng đưa tay đem bát đặt ở trong hộp đựng thức ăn.

A Viên nhìn hần một cái, lại là có chút ngoài ý muốn: "Lương tâm cắn rứt rồi à, biết giúp ta thu dọn đồ đạc?"

"nói nhiều quá." Tề Uyên thân nhiên nói.

"Tình tình của người sao lại trầm lặng như vậy chứ?" A Viên vừa thu dọn đồ đạc vừa nói: "Ma ma dạy quy tắc cung đình cho chúng ta có nói, ở trong hoàng cung này, biết ăn nói mới có thể một bước lên mây, nếu người không muốn bị khi dễ, bị bỏ đói, vẫn nên học thêm chút ăn nói đi."

"Ta bị khi dễ?" Tề Uyên nhún mày.

"Còn không có bị khi dễ sao? Đến lúc này còn không có ăn cơm, nhất định là bị người ta xa lánh rồi." A Viên cài nút hộp đựng thức ăn lại, đồng tình nhìn hần một cái: "Đúng rồi, ta vẫn chưa biết người tên gì nha?"

"Tề Nhị." Tề Uyên nói.

"Tề Nhị, ta nhớ rồi." A Viên mở to mắt nhìn, cầm lấy hộp đựng thức ăn nói: "Lần tới nếu người lại đói bụng thì cứ đến Thượng Thực Cục tìm ta, gọi ba tiếng ‘Đỗ quyền’ thì sẽ biết là người! Ta đi về trước, ngày mai còn phải dậy sớm để quét tuyết nữa!"

Tề Uyên gật gật đầu, nhìn tiểu cô nương hướng mình cười tạm biệt rồi xoay người rời đi. hần vẫn ngồi ở trên ghế, nhìn về hướng thân ảnh nho nhỏ kia dần xa đến không thấy nữa. Thẳng đến khi ánh trăng treo thật cao, hần mới trở về Đường Tâm điện.

"Hoàng Thượng ngài đã trở lại rồi." Ngụy Toàn đứng nhấp nhòm ở cửa điện chờ đợi, lòng nóng như lửa đốt, hối hận vì sao vừa rồi mình lại không đuổi theo.

Tề Uyên liếc hần một cái, thần sắc lạnh nhạt: "Trẫm còn có thể đi lạc sao?"

"Nô tài chỉ sợ ngài bị lạnh thôi!"

"Được rồi."

Ngụy Toàn dâng lên cốc trà nóng: "Hoàng Thượng ngài uống cho ấm áp thân mình."

Tề Uyên tiếp nhận, trà nóng vào bụng, trên người ấm áp không ít. hần lại nghĩ đến cung nữ nho nhỏ kia: không biết nàng có trà nóng uống hay không..

"Ngụy Toàn, ngày mai chuẩn bị giúp tẩm y phục của tiểu thái giám." Tề Uyên chậm chạp mở miệng nói.

Ngụy Toàn biến sắc: Hoàng Thượng! Chẳng lẽ ngài thật sự đã coi trọng tên tiểu thái giám nào?!

"Sai người quét sạch tuyết ở cửa Thượng Thực Cục." Tề Uyên nghĩ nghĩ lại bồi thêm một câu: "Len lén quét."

Ngụy Toàn vừa nghe khế thờ phào nhẹ nhõm, Thượng Thực Cục đều là cung nữ, Hoàng Thượng tám phần là đã coi trọng tiểu cung nữ nào...

hần lau mồ hôi ướt đầm trên trán: Chỉ cần không phải thái giám là được!

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Ước Thấy: Thái Giám Biến Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Hắt nước bắn

Trời vừa tờ mờ sáng, A Viên liền rời giường rửa mặt xong, cầm chổi ra cửa. Nàng dùng hết sức lực đẩy cánh cửa vừa đẩy vừa nặng kia ra, bước đi ra ngoài, vừa cầm chổi lên chuẩn bị quét tuyết, đột nhiên phát hiện trên mặt đất sạch sẽ.

Về mặt nàng mờ mịt nhìn mặt đất sạch sẽ, không có tí xiu bông tuyết kia, con người đen nhánh ngo ngác: Tối hôm qua lúc mình đi ra rõ ràng còn có tuyết đọng mà!

"Cả cái Thượng Thực Cục này người cần mẫn nhất chính là A Viên nha." Thôi Xảo sáng sớm muốn chuẩn bị bữa ăn sáng cho Quý phi, không nghĩ tới vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy hình ảnh này.

A Viên vội vàng quay lại hướng nàng hành lễ: "Thôi Chưởng thiện."

Thôi Xảo từ trước đến nay thích những người trẻ tuổi cần cù, nhưng cung nữ ở Thượng Thực Cục đúng lúc đều là người có xuất thân tốt hoặc tiểu thư nhà quan, một ít quan gia biết chuyện ở Thượng Thực Cục xem như nhẹ nhàng nhất ở trong cung, nên khi ở xuân tuyển chọn đều chuẩn bị đem nữ nhi đưa đến nơi này, vừa không phải chịu cực khổ quá mức còn

có thể được thêm kiến thức, dần dà, người mới ở Thượng Thực Cục phần lớn đều là tiểu thư yếu ớt, chịu thật sự làm việc lác đác không có mấy người.

Nàng vẫy vẫy tay với A Viên: "Lại đây, ta dạy cho ngươi làm món ăn."

"thật à!" Đôi mắt tròn trịa của A Viên sáng ngời, cực kì hưng phấn chạy tới, đi theo Thôi Xảo đến phòng bếp.

"Chuẩn bị năm cái trứng gà, một chén nhỏ bột đậu đỏ nấu chín, một cái đĩa nhỏ bột mịn đến đây." Thôi Xảo vừa rửa tay vừa nói: "A Viên, đem lòng trắng trứng lòng đỏ trứng gà chia làm đôi, Lã Bội Bội, ngươi đi nhóm lửa đun dầu cho nóng."

"Chương thiện, ngài muốn làm bánh đậu y tuyết sao?" A Viên nhịn không được lên tiếng hỏi.

Thôi Xảo nhìn ánh mắt chiếu lấp lánh đỏ của A Viên gật gật đầu: "A Viên thật thông minh."

Lã Bội Bội không kiên nhẫn nhất đó chính là nhóm lửa nên tiến lên cười ngọt ngào lấy lòng nói: "Thôi Chương thiện, mấy ngày nay cỗ hòng của ta không quá thoải mái, có thể dễ cho A Viên nhóm lửa, ta đi làm trứng gà hay không?" nói xong liền nháy mắt với A Viên, ý bảo nàng tự nhận lấy công việc kia.

A Viên cúi đầu, vờ như không nghe không thấy, bộ dáng hết sức chuyên chú dùng thìa nhấc lòng đỏ trứng, Chương thiện nói muốn dạy nàng nấu nướng, chuyện nhóm lửa tất nhiên là nàng sẽ không làm.

Lã Bội Bội thấy A Viên không để ý đến mình, sắc mặt lập tức có chút không quá đẹp mắt.

"Gọi ngươi làm cái gì thì làm cái đó, lè mè cái gì? Nếu làm muộn thức ăn sáng của Quý phi nương nương, ngươi gánh vác nổi sao?" Thôi Xảo rầy một tiếng.

Lã Bội Bội sợ tới mức toàn thân run rẩy, không dám làm mồm nữa, hung hăng trừng mắt liếc A Viên, xoay người ngồi xổm xuống nhóm lửa.

Thôi Xảo trong lúc A Viên chuẩn bị trứng gà đã đem bột đậu trong chén vo thành bảy quả cầu có kích thước như nhau, lăn thêm một lớp mỏng bột phấn. Thấy A Viên đã chia lòng trắng trứng và lòng đỏ trứng xong, đưa tay cầm chậu sứ chứa lòng trắng trứng lên nói: "A Viên, nhìn kỹ."

Thôi Xảo vừa nói, tay phải vừa cầm thìa lên, tách hai chiếc thìa ở khoảng cách nhất định rồi bắt đầu khuấy lòng trắng trứng.

Ước chừng khoảng nửa nén hương, lòng trắng trứng đã được đánh thành chất rắn sền sệt màu trắng, Thôi Xảo dùng thìa tách nhẹ, chỉ thấy lòng trắng trứng bị móc ra nhưng lớp xốp của lòng trắng không sụp xuống, nhân tiện nói: "Như thế này là được l."

Lúc này dầu đã được đun nóng, Thôi Xảo xóc một cái bánh đậu lên đặt vào giữa lòng trắng trứng đảo hai vòng, rồi đem bánh đã được lòng trắng trứng bao quanh 2 lớp bỏ vào trong chảo dầu, bánh đậu y tuyết lập tức phồng lên, như một quả cầu tuyết trắng tinh, vừa đẹp vừa đáng yêu. Nàng quay đầu nhìn về phía A Viên, nghiêm túc nói: "Biết làm không? Ngươi thử xem."

A Viên lập tức làm theo đủ mọi công thức, động tác liền mạch lưu loát, Thôi Xảo cao hứng cười cười, đem những cái bánh còn dư lại đều bỏ vào chảo dầu, thường thường mức một thìa dầu tưới lên trên bánh đậu y tuyết trắng trắng tròn tròn.

Đợi bánh đậu vừa chín tới, Thôi Xảo vớt sáu cái bánh còn lại ra, đặt vào mâm ngọc bên cạnh sau đó rải một lớp đường trắng mịn lên trên. Xoay người lại vớt cái bánh còn lại bỏ vào trong chén nhỏ cũng rải lớp đường lên: "A Viên, ngươi nếm thử."

A Viên tiếp nhận, nhẹ nhàng thổi thổi, há mồm cắn một cái, ánh mắt lập tức liền phát sáng lên. Bánh đậu y tuyết này có lớp ngoài mềm giòn, mang theo mùi thơm ngòn ngọt của trứng, hoà với lớp đường trắng và đậu đỏ thơm mềm, hương vị cực kì tuyệt vời.

"Bánh đậu y tuyết này thoát nhìn dễ dàng, kì thực làm khó nhất. Nếu dầu không đủ nóng thì lớp y tuyết bên ngoài vỏ đậu sẽ thấm đầy dầu, nếu quá nóng, thì sẽ cháy khét lớp trứng bọc ngoài, thành màu tối đi và mùi hương cũng không dễ chịu." Thôi Xảo xoa xoa tay, nói với A Viên: "Rất nhiều người lần đầu tiên làm sẽ không làm tốt được công đoạn bao quanh lòng trắng trứng, đa số đều làm bánh đậu lộ ra bên ngoài hoặc lòng trắng cháy khét, ngươi hôm nay làm đã rất tốt. Sau này tiếp tục luyện nhiều một chút là được."

A Viên được khích lệ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy cao hứng: "Cám ơn Thôi Chương thiện."

"Trở về chuẩn bị đi, "

"Vâng."

A Viên cực kỳ cao hứng trở về phòng, đem Trình Tầm kéo dậy nhỏ giọng nói: "A Tầm, vừa rồi Thôi Chương thiện dạy ta làm bánh đậu y tuyết."

Trình Tầm vốn đang mơ hồ, vừa nghe thấy "Bánh đậu y tuyết.", lộn mào bò dậy: "thật sự?"

"thật sự!" A Viên hết sức cao hứng, bánh đậu y tuyết là chuyên môn của Thôi Chương thiện, rất ít khi lấy ra dạy cho bất kì ai.

"Thôi Chương thiện ngày thường vốn quan tâm ngươi rất nhiều, hay là ngươi..." Trình Tầm tròn mắt nhìn.

"Hay là cái gì? Thôi Chương thiện quan tâm nàng ta cũng bất quá chỉ là thấy nàng ta đáng thương thôi!" Trong đôi mắt Điều Uẩn An hiện lên vẻ không cam lòng cùng ghen tị, hừ lạnh một tiếng, mở miệng châm chọc: "Thượng Thực Cục nhiều tiểu cung nữ xuất thân tốt như thế, nàng ta lấy cái gì để tranh?"

"Ngươi xuất thân tốt, sao cũng không thấy Thôi Chương thiện đối đãi khác với ngươi." A Viên nhịn không được, đáp trả. Sáng sớm liền hắt nước lạnh vào người khác, dù tính nết của nàng có tốt cũng không khỏi có chút tức giận.

"Ngươi, ngươi, là gan của ngươi càng lúc càng lớn!" Điều Uẩn An đưa tay chỉ thẳng vào nàng, giận đến mức ngón tay cũng run rẩy: "Chẳng qua chi là được một Chương thiện nhỏ nhỏ coi trọng, lại đắc ý như thế?"

"Điều Uẩn An! Cái gì gọi là Chương thiện nhỏ nhỏ? Ngươi không muốn sống, nhưng chúng ta muốn sống!" Trình Tầm vội vàng che miệng của nàng ta lại, cảnh cáo nhìn nàng ta.

Điều Uẩn An chẳng qua chỉ nói lấy, lúc này cũng có chút hối hận.

Trình Tầm thấy nàng an tĩnh lại, liền nói tay: "Tiến cung cũng đã vài năm, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, thì trong lòng nên hiểu rõ! Phụ thân của Thôi Chương thiện chính là đại thiếu khanh Thôi Cảnh Hồng của Đại Lý tự, năm đó nếu không phải nàng ấy vì muốn tránh né kẻ mẫu gán ghép hôn sự cũng sẽ không tiến cung làm nô tỳ." Trình Tầm nhỏ giọng nói: "Trong lòng Thôi đại nhân có áy náy với trưởng nữ, thường nhờ người mang đồ tới tặng cho Chương thiện, các ngươi cũng không phải chưa từng thấy, sau này không được

ăn nói quàng xiên như thế nữa."

Điều Uẩn An cúi đầu, im lặng không lên tiếng gục đầu nghe giáo huấn.

A Viên thấy nàng ấy chẳng khác nào là con nhím bị rút đi gai nhọn, cúi đầu bật cười thành tiếng.

Điều Uẩn An thờ phì phò liếc mắt trừng nàng một cái, trên mặt có chút không nhịn được, xoay người chạy ra khỏi phòng.

A Viên lắc đầu, kỳ thật tính tình của Điều Uẩn An cũng không xem là tệ lắm, chỉ hơi nghịch ngợm bày trò chinh người, so với việc bày kế vu hãm gài tang vật của người khác quả thực tốt hơn nhiều.

Nhoáng lên một cái đã đến buổi chiều, Liễu Chương thiện chọn tám tiểu cung nữ đi theo Trương nữ quan mang điễm tâm đến điện Thanh Loan cho Hiền quý phi, đứng dịp cả bốn người trong phòng của A Viên đều được gọi. Các nàng theo thứ tự đứng thành một hàng, cùng các người khác chia thành hai bên.

Đoàn người đến điện Thanh Loan, đồng thời chạm mặt với những người bên Thượng Phục cục cũng đang mang đồ đến cho Quý phi.

"Nương nương đã đến Ngự hoa viên, các người đặt mọi thứ ở đây là được." một cung nữ mặc cung trang màu xanh cất giọng nói.

"Vâng."

Trương nữ quan cùng Dương nữ quan của Thượng Phục cục đều là người quen cũ, vừa vận tiện đường hai người liền cùng nhau trò chuyện.

một tiểu cung nữ bên Thượng Phục cục đi ở phía sau thấy Dương nữ quan không có thời gian quản lý các nàng, liền vỗ vỗ tiểu cung nữ bên cạnh thấp giọng nói: "Quý phi nương nương sống đúng thật là thoải mái, mặc dù không được Hoàng Thượng thích, cũng không thấy lo, thật đáng tiếc cho gương mặt xinh đẹp kia nhỉ?"

"Dung mạo xinh đẹp thì có ích lợi gì? Hoàng Thượng không thích là không thích, nói không chừng còn có gì bệnh không tiện nói gì nữa ấy chứ!" Tiểu cung nữ kia sờ cằm một cái, trong giọng nói có chút châm chọc.

A Viên nghiêm túc cúi đầu, ngay cả Điều Uẩn An đi trước mặt A Viên cũng im lặng không lên tiếng chỉ nhìn xuống mũi giày mình.

"Hiền quý phi nương nương giả lắm!"

Thanh âm chói tai từ phía sau truyền đến, các cung nữ lập tức xoay người lại hành lễ.

"Bái kiến Quý phi nương nương." Các cung nữ đồng loạt quỳ xuống đất, hai tiểu cung nữ của Thượng Phục cục phục quỳ trên mặt đất run rẩy.

"Lớn mật, dám bàn tán về Quý phi nương nương?" Nhĩ Nhạc là nha hoàn hồi môn mà Bạch Thắm mang từ Bạch phủ tới, từ nhỏ nàng ta đã tập võ, tai thính mắt tinh, nên nghe được rất rõ ràng.

Hai vị nữ quan cả kinh, hoàng hốt vội nói: "Nhĩ Nhạc cô nương có nghe lầm hay không?"

Nhĩ Nhạc hừ lạnh một tiếng nói: "Nghe nghe lầm hay không các người thử hỏi bọn họ liền biết." Nàng quét mắt qua một tiểu cung nữ quỳ gối trước mặt, kỳ thật nàng cũng chỉ là nghe thấy được có người đang nói nhảm, nhưng vừa rồi bọn họ là đưa lưng về phía các nàng nên cũng không biết là ai. Nàng nghĩ nghĩ, lạnh lùng nói: "Nếu còn không chịu nói thật thì đưa tất cả đến Thận hình tư!"

Các cung nữ đồng loạt run lấy bầy.

"Là nàng, là nàng nói!" Tiểu cung nữ của Thượng Phục cục đưa tay chỉ về hướng A Viên.

A Viên về mặt mờ mờ nhìn về phía nàng ta: "Người nói vậy, rõ ràng là các người..."

"Ta nói vậy? Mọi người đều nghe rất rõ!" Cung nữ của Thượng Phục cục vừa lên tiếng tên là Cố Tư Dung, là cháu gái của Cố Thượng Phục, ở Thượng Phục cục không ai dám đắc tội với nàng ta, những người khác nghe nàng ta nói như vậy cũng đều rồi rít gật gật đầu.

Thấy mọi người đều làm chứng cho mình Cố Tư Dung lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trong đôi mắt hiện lên vẻ đắc ý, hoàn toàn không chú ý tới đôi mắt thâm trầm của hoi Nhĩ Nhạc.

"Đừng vội ý vào người là cháu gái của Cố Thượng Phục liền ngậm máu phun người! rõ ràng là người cùng cung nữ bên cạnh người ở Thượng Phục cục nói vậy, liên quan gì đến A Viên!" Điều Uẩn An cứng cổ về mặt không phục nhìn về phía nàng ta: "rõ như ban ngày liền hắt nước bẩn vào người khác, cho rằng người ở Thượng Thực Cục chúng ta không có người phải không?"

Trình Tầm không biết là tình huống gì, nôn nóng không ngừng dập đầu: "Quý phi nương nương minh giám, A Viên vốn nhát gan, tuyệt đối sẽ không bao giờ dám bắt kính với nương nương!"

đang lúc bọn họ cãi nhau không ngừng, một thanh âm the thé vang lên, kéo dài âm cuối: "Hoàng Thượng giả lắm!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tề Uyên: Đến bây giờ còn kịp không?

Muốn ăn bánh đậu tuyệt y quá!

Bạn đang đọc truyện *Cầu Được Ước Thấy: Thái Giám Biến Hình* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Âm hiệp

Vừa dứt lời, các tiểu cung nữ vừa rồi còn cãi nhau không ngừng vội vã quỳ mọp trên mặt đất, ngay cả đầu cũng không dám nâng lên, cả đám run rẩy không ngừng như những chiếc lá trên cành cây bị giông bão thổi quét qua.

Tề Uyên đàn bị chính sự quá nhiều, vốn muốn đến Ngự hoa viên để hít thở không khí trong lành, không ngờ lại gặp được một màn này: "Sao lại thế này?"

A Viên khẽ cau mày: Thanh âm này sao lại hơi quen quen?

"Là do đám cầu nô tài này dám nói xấu sau lưng nương nương!" Nhĩ Nhạc cá giận.

Tề Uyên đưa mắt đảo qua đám người đang quỳ bên dưới, cũng không biết là do mình thời thời khắc khắc nghĩ đến nàng hay là do nàng rất dễ nhìn thấy, liếc mắt một cái liền nhìn thấy A Viên nhỏ nhỏ. Hắn thấy A Viên cúi đầu không khỏi nhíu nhíu mày.

Bạch Thắm khoát tay áo, ôn nhu nói: "Nhĩ Nhạc, nghe các nàng nói nhiều câu như thế, nhưng có nghe được là ai nói hay không?"

"Hồi nương nương, đã nghe, là hai cung nữ bên trái ở Thượng Phục cục." Nhĩ Nhạc quay đầu cúi người thi lễ, nghiêng răng nói.

"Nếu thế thì đánh hai mươi trượng và phạt đến Hoán Y cục làm khổ dịch đi, Hoàng Thượng ngài cảm thấy thế nào." Bạch Thắm nhìn thoáng qua Tề Uyên, nhẹ giọng nói.

Tề Uyên gật đầu, việc này xem như định như thế.

"Còn đứng đó làm gì? Đem người kéo xuống!" Nhĩ Nhạc hung dữ nói.

Hai tiểu cung nữ run rẩy liên tục dập đầu cầu xin tha thứ: "Nô tỳ sai rồi, cầu Quý phi nương nương khai ân, cầu Quý phi nương nương khai ân!"

Thẳng đến khi thái giám đem người kéo đi thật xa, vẫn còn có thể nghe thấy tiếng các nàng cầu xin tha thứ.

A Viên run rẩy không thôi, chân có chút như nhũn ra: May mà Đại cung nữ bên người nương nương không có bị bọn họ qua mặt được, bằng không giờ phút này người bị kéo xuống chính là mình...

"Lui ra đi." Tề Uyên theo bản năng ém giọng nói, không muốn để cho A Viên nhận ra hắn.

"Vâng."

Quả nhiên là mình nghe lầm, mình chưa từng gặp qua Hoàng Thượng, làm sao có thể cảm thấy thanh âm của hắn quen tai chứ? A Viên lắc lắc đầu, theo người khác cùng nhau đứng dậy lui ra sau.

Lúc nàng vừa đứng dậy, Tề Uyên trong lòng đột nhiên căng thẳng, gãi vờ như vô tình quay đầu sang hướng khác, ước chừng người đi rồi mới xoay người lại.

Hắn nhìn A Viên đi ở cuối cùng, đi đứng không quá lạnh lẽo, trong đôi mắt ánh lên nụ cười.

Bạch Thắm yên lặng nhìn theo ánh mắt của Tề Uyên, trong mắt kinh ngạc: Chẳng lẽ Hoàng Thượng đã coi trọng tiểu cung nữ nào rồi?

Trong đôi mắt Bạch Thắm hiện lên ý cười, khóe môi khẽ cong: Nếu thế thì vô cùng tốt...

Đợi sau khi trở về Thượng Thực Cục, trên đùi mọi người đều là mềm nhũn, trên mặt lại mang vẻ vừa thoát khỏi cửa tử.

"Chuyện gì thế này? Sao giống như gặp phải hổ vậy." Thôi Xảo cảm thấy có chút kỳ quái, liền mở miệng hỏi.

Trương nữ quan đem sự tình tự thuật một lần, sắc mặt Thôi Xảo càng thay đổi.

Nàng trầm ngâm chốc lát, cất giọng nói: "Việc hôm nay cũng xem như là cho các ngươi một bài học, sau này phải biết nên ước thúc bản thân như thế nào, biết chưa?"

"Đã biết." Các tiểu cung nữ đồng loạt đáp.

"Trình Tầm, Điều Uẩn An hai người, gặp đồng nghiệp vô cớ bị oan, bênh vực lẽ phải, thương..." Thôi Xảo dừng lại một chút, nhất thời không biết thưởng những thứ gì là thích hợp.

"không bằng... không bằng Chương thiện dạy chúng tôi làm món ăn đi." Điều Uẩn An vẻ mặt mong chờ nhìn về phía Thôi Xảo, đôi mắt sáng lên.

Thôi Xảo cười cười: "Vậy cũng được, đi theo ta."

Trình Tầm và Điều Uẩn An hai người cao hứng nhỏ giọng hoan hô một cái, đuổi theo sát sau.

Thôi Xảo quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy A Viên ngoan ngoãn đứng tại chỗ, trong đôi mắt linh khí bức người. Nàng nhìn tiểu cô nương đang ba ba nhìn mình, phũ một tiếng bật cười: "A Viên hôm nay là khổ chủ, cũng theo cùng đi."

"Vâng!" A Viên mặt mày hớn hờ đi theo, Điều Uẩn An không vui khẽ bĩu môi.

A Viên cười híp mắt cũng không so đo, tuy rằng tính tình Điều Uẩn An không tốt lắm, nhưng ít ra người cũng không độc ác.

Cùng phòng với các nàng là Sở Tĩnh Thực ở nguyên chỗ nhìn bóng dáng tung tăng của ba người, thần sắc có chút cô đơn. Nàng lẳng lặng nhìn các nàng vào phòng bếp, lại đứng thêm một lúc lâu mới quay trở về phòng.

Ba cung nữ đồng loạt đứng thành một hàng, chăm chú nhìn Thôi Xảo, ánh mắt sáng trông suốt mười phần mong đợi.

Thôi Xảo nhìn chằm chằm trước mắt, trong lòng có chủ ý: "Điều Uẩn An đi lấy chút đi hạch táo đỏ và đường phèn đến đây, A Viên ngươi đi chuẩn bị bột nếp nhồi thành hình tròn to bằng nắm tay sau đó chia thành những sợi dài kích cỡ một ngón tay, Trình Tầm đem bột đậu đỏ nghiền nát."

Điều Uẩn An cùng Trình Tầm đều làm việc, chỉ có trên mặt A Viên có chút hơi khó xử.

"A Viên có cái gì không hiểu sao?" Thôi Xảo hỏi nhỏ.

"Ách... Là nhờ thành nắm tay của ngài hay nắm tay của ta thế?" A Viên hi hục nửa ngày mới nói ra miệng, sợ Thôi Chương thiện cảm thấy nàng ngu dốt không chịu dạy nàng.

"Đương nhiên là lớn bằng nắm tay ta!" Thôi Xảo cầm cổ tay nhỏ bé của nàng quơ quơ ở trước mắt: "Nắm tay của người nhỏ như thế này thì làm sao đủ cho mấy con nhóc tham ăn như các người chứ?"

A Viên đỏ mặt, ngượng ngừng cười khanh khách.

Ước chừng nửa nén hương sau, vật liệu đã chuẩn bị xong hết.

"Hôm nay dạy các người làm món ăn này tên là Thái Tâm Nhuyễn, là món điểm tâm mà Thái hoàng thái hậu còn trẻ thích ăn nhất. Nay bà đã lớn tuổi, Thái y nói không nên ăn nhiều thức ăn ngọt, nên trong cung cũng sẽ ít làm món này." Thôi Xảo chậm rãi nói: "Vị đầu bếp thường làm món Thái Tâm Nhuyễn cho Thái hoàng thái hậu năm kia rồi cung, người biết làm món này trong cung cũng ít đi, món điểm tâm này không khó, nguyên liệu nấu cũng không phải thứ trân quý gì, các người học xong bình thường cũng có thể tự làm cho mình ăn đỡ thèm, xem cả một đám gây như thế này, không khác gì đám khi con!"

Diêu Uẩn An méo mào nói: "Làm sao đẹp được như khi con chứ..."

Mọi người phì cười, ngay cả Diêu Uẩn An cũng cong cong khóe miệng.

Thôi Xảo ra tay đem bánh đậu gói vào trong bột gạo nếp, lại nhét thêm táo đỏ vào bên trong làm nó căng phồng lên. Quả táo đỏ lớn lộ ra cục bột trắng nõn giống như đang cười lộ răng, đáng vẻ ngây thơ mui phần khả ái.

Ba cung nữ làm theo, rất nhanh liền làm được một tô lớn.

Thôi Xảo thấy làm xong, liền bắc nồi lên nấu nước, bỏ đường phen vào số lượng vừa phải, đợi nấu đậm đặc, sau đó đổ nửa phần táo vào bên trong, đun với lửa nhỏ. một nửa kia được nàng bỏ vào lồng hấp.

"Đây là một trong những cách nấu." Thôi Xảo nói, nói xong mở ra một bếp lò khác, bỏ hai thìa đường trắng cùng một thìa dầu vào nồi, dùng oa sạn khuấy vòng: "Cách nấu thứ hai đó chính là làm giống như khoai lang ngào đường, sau khi sên đường xong liền cho táo vào, trộn đều là được."

"A Viên, lấy táo đang hấp trong nồi ra." Thôi Xảo nhìn nồi nước đường đang sôi ùng ục chuyển thành sôi lăn tăn lên tiếng phân phó.

"Xèo" một tiếng, mùi táo trong nồi lan toả hương thơm khắp nơi. Những quả táo tròn tròn mập mạp dưới bàn tay thiện nghệ của Thôi Xảo đã được bao một lớp nước đường đều đặn đẹp mắt lạ thường.

Trước khi lấy ra khỏi nồi, Thôi Xảo rắc chút mè rang giòn, lại thuận tay bỏ vào nồi chung chút hoa quế. Hương vị hoa quế thoang thoảng hoà lẫn với hương táo chín đậm đà xông vào mũi, làm ba tiểu công nương đồng loạt nuốt một ngụm nước bọt.

Nàng nhìn thấy nước trong nồi đã sên lại đủ độ sệt, bên ngoài quả táo cũng đã trở nên bóng loáng, liền múc ra.

"Học xong chưa?"

"Học xong!" Ba người đồng loạt nói.

Thôi Xảo liếc mắt quét ba người một cái, ngữ khí rồi đột nhiên trở nên nghiêm nghị: "Đáp ứng thật thối khoai, sau này ta muốn kiểm tra thử, không làm được thì đừng khóc nhè!"

"đã biết."

Thôi Xảo nhìn các nàng ba ba nhìn chăm chú hai đĩa táo kia, cười khoát tay áo nói: "Cầm về ăn đi."

Ba người vui mừng quá đỗi, hành lễ xong liền bung đĩa táo rồi đi.

A Viên gấp một quả táo dùng nước đường nấu bỏ vào trong miệng, thịt táo nấu chín mềm, gạo nếp mềm dẻo kết hợp với đậu đỏ, hương táo hoà quyện với hương thơm của đậu đỏ lẫn với mùi thơm của hoa quế, ngọt mà không ngấy, miệng đầy thơm nồng.

Ba người liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt đều là tán thưởng.

"Tay nghề của Thôi Chương thiện thật là không chê vào đâu được!" Ánh mắt A Viên sáng lên, mơ ước lớn nhất của nàng là trở thành giống như Thôi Chương thiện, nấu món gì cũng đều thành thạo như thế!

"Đó là đương nhiên, đây chính là người phụ trách ẩm thực cho Quý phi nương nương nha!" Trình Tầm lại gấp một quả táo đặt ở trong miệng, ăn được mặt mày cong cong.

"Tĩnh Thục, người cũng tới ăn đi!" Diêu Uẩn An mời một tiếng.

Tĩnh Thục khẽ lắc đầu, dịu dàng nói: "Ta không đói, các người ăn đi." nói xong đứng dậy đẩy cửa đi ra ngoài.

Diêu Uẩn An nhìn bóng lưng của nàng ta thấp giọng lầm bầm một câu: "Đây là thế nào?"

"không phải Tĩnh Thục giận chúng ta đấy nhì?" Trình Tầm nhẹ giọng nói.

"không thể nào? Vì sao phải tức giận?" Diêu Uẩn An cau mày: "Chẳng lẽ là bởi vì chúng ta học thêm được món ăn mới? không phải nhỏ mọn như vậy chứ..."

"Chờ nàng ấy trở lại chúng ta vẫn nên đồ dành đi, tính tình của Tĩnh Thục chỉ hơi hẹp hòi một chút." A Viên nhìn thoáng qua Diêu Uẩn An, dằng dằng hai bước chạy qua ngăn tủ bên cạnh, dè dặt lấy ra một cái hộp nhỏ. Nàng mở nắp hộp ra nhìn thoáng qua, bình an phủ nhỏ nhỏ bên trong đã có chút ô vàng.

A Viên cầm bình an phủ đi đến trước mặt Diêu Uẩn An, mở ra lòng bàn tay: "Nha! Đây là bình an phủ do phụ thân ta cầu được trước khi ta tiến cung, ta cũng không thứ gì tốt, liền tặng cái này cho người làm tạ lễ, cảm ơn người hôm nay đã giúp ta lên tiếng."

"A Viên, bùa hộ mệnh này bình thường ngay cả sờ một cái người còn không sờ..." Trình Tầm khẽ nhủ mảy, có chút đau lòng.

Điều Uẩn An nhìn Trình Tầm, lại nhìn sang bùa hộ mệnh nằm trong lòng bàn tay A Viên, nghĩ nghĩ rồi khoát tay một cái nói: "Người không cần cảm tạ ta, là ta không thích nhìn thấy có người thích đồ oan cho người khác thôi!" Nàng ngược mắt nhìn A Viên dù trong mắt đầy nuối tiếc nhưng vẫn cười híp mắt nhìn mình, trong lòng khẽ động, có chút ngượng ngùng nói: "Hơn nữa, ngày xưa ta cũng thường khi dễ người..."

"Đều đã qua." A Viên ánh mắt cong cong, nàng vuốt ve bùa hộ mệnh trên tay, hốc mắt cũng đỏ. A Viên cúi đầu nhỏ giọng nói: "Ở trong nhà phụ thân thường nói với ta là oan gia nên giải không nên kết, thêm một người bạn không phải là chuyện xấu..."

A Viên sống mũi cay cay, nước mắt lại đỏ rào rào xuống.

Trình Tầm cũng thờ dài, nàng cũng nhớ cha mẹ và muội muội.

Điều Uẩn An mắt thấy Trình Tầm cũng muốn khóc, vội vàng chuyển đề tài: "A Viên, tờ bình an phù này của người là cầu như thế nào? Hôm nào ta cũng nhờ nương của ta cầu cho ta một cái!"

A Viên xoa xoa nước mắt, nức nở nói: "Là phụ thân ta cầu trong một miếng nhỏ ở quê nhà."

"Phụ thân?" Điều Uẩn An có chút nghi hoặc: "Mấy thứ như bình an phù này không phải từ trước đến nay đều là do mẫu thân bận tâm sao?"

Trình Tầm nhìn thoáng qua A Viên, vội vàng dùng khuỷu tay đụng Điều Uẩn An một cái.

Chỉ thấy đôi mắt A Viên buồn bã, cảm xúc có chút hạ, nàng thờ dài nói: "Mẫu thân xưa nay không thích ta..."

Điều Uẩn An tự biết mình nói sai rồi, hung hăng đá đá mũi hiay của Trình Tầm, trách nàng không có nhắc nhở mình. Nàng đem hai đĩa táo đẩy về hướng A Viên, mím môi nói: "Đều cho người ăn hết có được không! Ta khó chịu nhất là thấy người khác khóc!"

A Viên cùng Trình Tầm nhìn chăm chú Điều Uẩn An một lúc lâu, Điều Uẩn An bị hai người nhìn đến sợ hãi trong lòng, tức giận nói: "Làm người tốt thực phiền, sau này ta thấy vẫn là m khi dễ người như bình thường đi!" nói xong liền đẩy cửa đi ra ngoài.

Hai người nhìn bộ dáng xoay xoay vắn vắn của Điều Uẩn An mà bật cười, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

A Viên nhìn mấy quả táo sáng bóng trong đĩa, nghĩ đến Tề Nhị chắc là chưa từng ăn qua, liền chừa cho hắn một ít.

"Hoàng Thượng? Truyền lệnh sao?" Ngụy Toàn nhìn Tề Uyên giống như hận không thể ôm tấu chương ngủ cùng, cau mày cẩn thận khuyên, nếu bị Thái Hậu nương nương biết con trai bảo bối của bà không thương tiếc thân thể như thế, xui xẻo lại chính là đám hầu cận bên người như bọn họ mà thôi!

Tề Uyên không ngừng động tác trong tay, thản nhiên mở miệng nói: "Giờ gì rồi?"

"Đã là giờ Tuất."

"Quần áo tiểu thái giám đều đã chuẩn bị xong?" Tề Uyên cuối cùng cũng để bút trong tay xuống, ngược mắt lên nhìn.

"Chuẩn bị xong, nhưng Hoàng Thượng ngài không muốn truyền thiện rồi mới đi dạo sao?" Ngụy Toàn kiên trì khuyên nhủ.

"Trẫm chính là đi dùng bữa."

Ngụy Toàn:???

"Đổ quyền, đổ quyền, đổ quyền ~ "

Bên ngoài đột nhiên vang lên ba tiếng chim kêu, A Viên đang chuẩn bị đến phòng bếp luyện tay nghề một chút, nghe thấy thanh âm này liền bụng đĩa táo lên bước ra ngoài.

A Viên vừa bước ra khỏi cửa viện, đã nhìn thấy Tề Uyên mặt sa sầm đứng đó.

"Chuyện gì thế?" A Viên nhìn thoáng qua quần áo thái giám bình thường trên người hắn, trợn mắt nghĩ: Y phục tổng quản kia quả nhiên là hắn lên mặc đi ra ngoài!

"Có thể đổi ám hiệu khác hay không?"

"VẬY... GẬU GẬU GẬU?"

Tề Uyên: "... Cho qua đi."

A Viên kéo hắn đi về hướng đình nghỉ mát, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thập phần vui vẻ nói: "Hôm nay ta cố ý lưu rất nhiều điểm tâm cho người nè, là Thôi Chương thiện làm, nhưng..."

"Thứ không có mất!"

một thanh âm quen thuộc truyền đến, thân mình A Viên nhất thời run lên: Là Phó chương tư...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tề Uyên: May mà trẫm thông minh!

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Ước Thấy: Thái Giám Biến Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Dự ứng

Tề Uyên nghe A Viên đột nhiên ngừng lại, nghiêng đầu nhìn thấy tiểu cô nương đang mỉm cười đôi môi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch không còn chút máu.

"Mau... Trốn, trốn đi." A Viên không còn kịp suy nghĩ nữa, lúi Tề Uyên trốn vào sơn động giả bên cạnh.

"Người có nghe hay gặp thanh âm gì hay không?" Phó Truyền những chuyện khác không được, nhưng lại có đôi tai cực nhạy.

A Viên thấy Phó Truyền nhìn về hướng này, vội vàng ngừng thở, hít vào cũng không dám.

"Sư phụ, đã là thời điểm này thì không có ai đi lung tung vào giờ này đâu, có lẽ là mèo hoang hay chim hoang gì đó thôi, thấy con người nên nháo nhác đó mà!"

Phó Truyền ngẩng ngẩng thấy cũng đúng: "Đura thứ không có mắt này cho ta xử lý."

"Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng, um um..." Người nọ chỉ kịp nói hai câu liền bị người nhét vào miệng kéo đi rồi.

"Chúng ta trở về đi, hôm nay trời cũng lạnh lắm."

"Dạ, sư phụ."

Tiếng bước chân dần dần xa, A Viên mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Người quen hân?" Tề Uyên nhìn A Viên hoảng sợ đến run rẩy giống như chú thỏ con đang bị gió lớn thổi qua, hỏi nhỏ.

"Người lại không biết Phó Truyền?" A Viên nhỏ giọng nói.

Tề Uyên cau mày nghĩ nghĩ: "không biết."

"Đó là Chương Tư đại nhân Phó Truyền ở Thượng Thiện Giám, trong cung ai ai cũng đều sợ hân." A Viên chà xát đôi tay nhỏ đã bị đông cứng thấp giọng nói: "Sau này nếu người thấy hân có thể trốn liên trốn, thật sự không thể tránh thoát liên cung kính một chút, tuyệt đối đừng để hân bắt được sai lầm." Nàng nghĩ tên thái giám Tề Nhị này, tuy rằng nhan sắc có đẹp một chút nhưng dù sao cũng không phải là cung nữ, có một số việc nói cho hân biết ngược lại là hại hân.

Đôi mắt của Tề Uyên thâm trầm: "Người sợ hân?"

"Sợ! Sao lại không sợ! Trong cung ai ai cũng đều sợ, ta lại không có chỗ dựa vững chắc, đương nhiên là càng sợ." A Viên gặp người đi xa, thở phào nhẹ nhõm: "Hôm nay liền ăn tại đây đi." Trong lòng nàng sợ hãi, trong động này ít ra cũng còn có thể tránh gió, nên nàng cũng không muốn đi ra ngoài.

Tề Uyên...

A Viên mở hộp đựng thức ăn ra, Tề Uyên nhìn vào bên trong, thấp giọng rù rì nói: "Tanó sao tên này lại nghe quen như vậy..."

"Người từng ăn qua?" A Viên hơi kinh ngạc.

Tề Uyên gật đầu: "Trước đây từng ăn ở chỗ của tổ mẫu." Nhưng sau khi ăn xong thì lại bị dị ứng mẩn đỏ hết cả người, phải uống thuốc hết mấy ngày mới khỏi...

A Viên nghe như thế, càng thêm tin tưởng hân vốn là thiếu gia nhà giàu có, bởi vì gia đạo sa sút, cùng đường nên mới tiến cung làm một thái giám.

"Người ném thử xem, nếu hợp khẩu vị thì..." Nàng đang nói, vừa ngẩng đầu lên nhìn liền đối diện với đôi mắt mang theo chút chê bai, cảm xúc của A Viên lập tức liền thấp xuống, đôi mắt đen âm đạm không ánh sáng: "Nếu người không thích thì thôi, nhưng mà ta đây cũng chỉ có những thứ này..."

Nhưng mà ta đây cũng chỉ có những thứ này...

Trong lòng Tề Uyên hơi có chút xúc động, vật này hiển nhiên là món trân quý nhất mà ngày thường nàng cũng không dám ăn, chẳng qua chỉ mới gặp nhau có hai lần, nàng đã đem thứ tốt nhất của mình mang ra...

"Vì sao đối xử tốt với ta như thế?" hân trầm giọng hỏi.

A Viên cong cong đôi mắt: "Trước kia lúc ta ở trong nhà, phụ thân ta thường nói với ta rằng, phải giúp mọi người làm điều tốt, quảng kết thiện duyên, như vậy không chỉ riêng giúp người khác, cũng là giúp cho bản thân." Nàng vừa nói, hốc mắt có chút đỏ: Ta đã ba năm chưa gặp được phụ thân rồi nhỉ?

Tề Uyên nhìn chăm chú vào nàng, tia sáng hơi mờ mịt nên hân chỉ có thể mơ hồ nhận thấy được dường như mắt của nàng đỏ lên.

hân yên lặng kẹp lên một quả táo bỏ vào trong miệng, chỉ mong nàng có thể vui vẻ một chút, đỡ dành tiểu cô nương thật sự là hân không biết.

A Viên thấy hân ăn, có chút cao hứng: "Thế nào? Ăn có ngon không?"

Tề Uyên gật gù, sợ nàng lại bảo mình ăn thêm quả nữa, vội vàng dúi đi đề tài: "Nhớ nhà sao?"

A Viên vừa nghe đến từ "Nhà", cúi thấp đầu buồn buồn ừ một tiếng, gần như mang theo tiếng khóc nghẹn ngào.

"Đến giờ về rồi." Tề Uyên thấy tiểu cô nương lại sắp khóc, cực kì đau đầu.

"Ừ." A Viên vẫn là buồn rầu, nàng gài nắp hộp đựng thức ăn lại, đưa tận tay hân: "Người cầm về ăn đi, hộp đựng thức ăn và mâm nhỏ này đều là của ta, khi nào người đưa lại cũng được."

Tề Uyên cau mày, sợ nàng khóc nên chỉ phải nhận lấy.

hân im lặng không lên tiếng đi theo bên cạnh A Viên, đưa nàng quay về Thượng Thực Cục, lúc đến cửa, liền nghe thấy tiểu cô nương bên cạnh nói: "Ngày mai người muốn ăn cái gì?"

"Mì chua cay đi." Tề Uyên nghĩ nghĩ, thứ này đơn giản lại dễ làm, nguyên liệu nấu ăn cũng có thể lấy được dễ dàng, đối với một tiểu cung nữ mà nói cũng không tính là khó xử.

"Được, ngày mai ta chờ người." A Viên cười híp mắt nói, xoay người đi vào Thượng Thực Cục.

Tề Uyên nhìn nhìn hộp đựng thức ăn trên tay, khóe miệng hơi cong cong, sau đó đi về hướng Đường Tâm điện.

"Hoàng Thượng, ngài xem như đã trở lại." Ngụy Toàn chờ ở cửa lớn của Đường Tâm điện, thấy hắn đã trở lại vội vã chạy đến đón vào: "A, Hoàng Thượng, sao lại mang hộp đựng thức ăn này về?"

Ngụy Toàn nói xong liền muốn đưa tay ra nhận lấy, không ngờ Tề Uyên nhẹ nhàng ném một cái, ông ta chụp hụt vào khoảng không.

Tề Uyên đem hộp đựng thức ăn để lên bàn, đưa mắt nhìn, chỉ thấy bên trên hộp đựng thức ăn có vẽ một cái bánh trôi mập mập tròn trịa, rất là đáng yêu.

Ngụy Toàn thấy Tề Uyên nhìn chăm chú hộp đựng thức ăn đến xuất thần, đang cảm thấy có chút kỳ quái, chớp mắt đột nhiên liền liếc thấy những nốt đỏ do dị ứng đầy trên cổ hắn: "Hoàng Thượng, sao ngài lại bị nổi nốt đỏ thế?"

Ông ta hoảng sợ thất kinh, vội vàng sai người đi thỉnh Thái y đến.

Tề Uyên sờ sờ cổ, đột nhiên cảm thấy có chút ngứa.

"Hoàng Thượng ngài đừng gãi!" Ngụy Toàn vội vàng bước đến khuyên can, chợt ngửi được một mùi hương táo nồng nặc, ông cực kì sợ hãi, ngay cả thanh âm cũng trở nên chói tai: "Hoàng Thượng, ngài ăn táo ư?"

"Ừ." Tề Uyên trầm giọng đáp, cảm thấy Ngụy Toàn thật sự quá ồn ào.

Ngụy Toàn nghe hắn đáp lưu loát dứt khoát như vậy, mặt đỏ ra, sắp bật khóc: "Hoàng Thượng ơi, ngài không thể ăn táo a! Ngài dị ứng với táo a! Nếu bị Thái hoàng thái hậu và Thái Hậu nương nương biết được, thì chúng nô tài làm sao sống nổi."

"Được rồi, ồn quá, trầm đầu đầu." Tề Uyên thân nhiên nói: "Uống thêm mấy ngày thuốc thì tốt rồi."

"Thần tham kiến Hoàng Thượng." một người với hàng râu hoa râm mang theo một thòm thuốc đi đến, cung kính quỳ xuống hành lễ với Tề Uyên.

"Đứng lên đi. Trăm ăn một quả táo, Thăm Thái y kê đơn trị dị ứng mẩn ngứa là được." Thần sắc Tề Uyên bình thản đậm nhạt, chỉ là trên người hơi ngứa một chút.

Thăm Hưng Bác ngẩng đầu liếc nhìn, khom người nói: "Thần bắt mạch cho Hoàng Thượng."

Tề Uyên gật đầu, vươn tay ra. Thăm Hưng Bác đưa tay bắt mạch, một lát sau lui về phía sau một bước nói: "Thần sẽ kê một đơn thuốc uống và thuốc tắm, chỉ cần bảy đến tám ngày là sẽ khỏi hẳn."

Ngụy Toàn nghe xong liền thở phào nhẹ nhõm, vội vã hầu hạ Thăm Hưng Bác kê đơn thuốc.

không bao lâu sau, Thăm Hưng Bác kê xong phương thuốc, liền nói với Tề Uyên rằng: "Ba ngày đầu Hoàng Thượng tốt nhất không nên ra gió."

"không ra gió?" Tề Uyên khẽ nhíu mày.

"Vâng, Hoàng Thượng, như vậy có lợi hơn với bệnh tình của ngài, nếu ra gió có thể sẽ tăng thêm bệnh."

Tề Uyên cau cau mày thật sâu, sau một lúc lâu mới phát phát tay: "đi xuống đi."

"Vâng."

Ngụy Toàn cho một tiểu thái giám đi theo nhận thuốc, rồi đưa ánh mắt kiểm tra sắc mặt của hoàng thượng, khuyên nhủ: "Hay là Hoàng Thượng không thượng triều ba ngày? Có việc thì gọi đại thần vào Đường Tâm điện để thương nghị, cũng không chậm trễ việc phê duyệt tấu chương của ngài."

Tề Uyên cau mày thật sâu, ánh mắt sâu thẳm nhìn về viên bánh trôi mập mập trên hộp đựng thức ăn: E là trăm phải nuốt lời rồi.

"Các cung nữ trong cung đã bao lâu không gặp qua cha mẹ rồi?"

Tề Uyên hỏi một câu không đầu không đuôi, Ngụy Toàn ngăn người: "A, vâng, từ khi vào cung tới nay hẳn là cũng rất ít gặp. Trước kia vào mừng mười tháng ba hàng năm còn cho phép người nhà tiến vào thăm nom, nhưng những quy củ này đã bị tiền đế hủy rồi."

hắn nghĩ nghĩ, bình thản mở miệng nói: "Bắt đầu từ năm nay, sẽ căn cứ theo quy củ của những năm trước mà làm, chỉ đổi ngày thành mừng năm tháng ba đi."

Ngụy Toàn thấy đôi mắt của Tề Uyên cứ nhìn chăm chăm vào hộp đựng thức ăn, trong lòng mừng rỡ quá đỗi: Hoàng Thượng nhất định là vì tiểu cung nữ nào nên mới đổi quy củ!

"Hoàng Thượng nhân từ!"

Tề Uyên đưa mắt nhìn về phía Ngụy Toàn, chỉ thấy ánh mắt của ông ta sáng quắc, mặt tràn đầy vui mừng: "Sao thế? Ngươi nhớ nhà à?"

Ngụy Toàn:...

Ngày thứ hai, Tề Uyên miễn lâm triều, ngồi ở trước án nhưng không cách nào chuyên tâm. Hắn nhìn hộp đựng thức ăn bên cạnh, đưa tay mở nắp ra. Tề Uyên chỉ vào quả táo bên trong nói với Ngụy Toàn: "Thường cho người."

"Cảm ơn Hoàng Thượng ân điển." Ngụy Toàn cúi người thi lễ, đưa tay vừa muốn đem hộp đựng thức ăn xách qua. Nhưng chưa kịp chạm tay vào, đã bị đánh một cái, ông ngoảnh không tin nổi nhìn về hướng Hoàng thượng, chỉ thấy mắt của hắn thâm trầm sâu thẳm, ngữ khí lạnh lạnh: "Lấy đĩa thôi."

Ngụy Toàn run lên, thập phần nghe lời bụng cái đĩa lên, vừa muốn lui xuống lại nghe Tề Uyên sâu kín mở miệng nói: "Ăn xong nhớ rửa sạch đĩa mang về đây, nếu dám làm vỡ... thì đầu ngươi cũng đừng mong yên ổn."

"Vâng." Trái tim của Ngụy Toàn run bần bật, nom nớp lo sợ bụng đĩa lui xuống.

"Chờ một chút."

Bước chân Ngụy Toàn sừng lại, trên trán tràn đầy mồ hôi lạnh: Quả táo này nô tài có thể không ăn được không?

"Truyền lời xuống, bảo rằng thời gian gần đây Thượng Thực Cục chuẩn bị yến tiệc trong cung cực khổ, nên tối nay thưởng họ ăn táo."

Ăn thứ này là phiền toái nhất, vừa phải thái nhỏ, xỏ xương và còn phải nấu, nàng ăn xong có lẽ sẽ quên món mì chua cay kia.

"Vâng."

"A Viên, người nghe tin gì chưa? Hoàng Thượng khai ân, chấp thuận vào mừng năm tháng ba hàng năm sẽ cho người nhà tiến cung để gặp mặt chúng ta đó."

"thật sao?!" A Viên đứng bật dậy, trong đôi mắt tràn đầy kinh hi và chờ mong. Nàng đếm đầu ngón tay tính tính: "Còn có mười ngày ta có thể gặp được cha và mẫu thân."

Trình Tầm kích động cảm tay A Viên: "Chúng ta rốt cục có thể nhìn thấy cha mẹ rồi!"

"Cũng đừng cao hứng quá sớm, chuyện này rất phức tạp." Diêu Uẩn An trợn trừng mắt nói: "Thân quyến của cung nữ tiến cung thăm người thân bắt đầu từ mừng năm, tính tổng cộng cũng chỉ có mười ngày, trong mười ngày này, mỗi ngày có sáu mươi người, buổi sáng ba mươi, buổi chiều ba mươi, danh ngạch đều đã được định sẵn, nên nghĩ xem có thể đến lượt mình hay không đã."

Trình Tầm trừng mắt liếc nhìn nàng ta, an ủi: "Chúng ta tiến cung ba năm, dựa theo tư lịch là có thể sắp xếp được! Huống chi còn có nhiều như vậy không nhất định là không đến lượt, nhất định có phần chúng ta."

A Viên dùng sức gật gật đầu, lòng tràn đầy đều là chờ mong.

Đến buổi chiều, Thượng Thực Cục nhiệt nhiệt nháo nháo, đều đang nấu lẩu, duy chỉ có A Viên nhìn về hướng ngoài cửa mà ngẩn người.

Trình Tầm lấy củi chõ đun nàng một cái, kẹp cho nàng một xương thịt thơm lừng cay cay: "Nghĩ gì vậy? Người không phải thích nhất là ăn lẩu sao?"

A Viên phục hồi tinh thần lại, cầm xương thịt cắn một miếng, thịt giòn giòn, cắn vào miệng vừa tươi vừa cay cay, cực kỳ ngon miệng.

Nàng nhìn nồi lẩu đang bốc lên hơi nóng, nước súp trong nồi lẩu đang sôi ùng ục, hương thơm hoà lẫn với vị cay của ớt làm đầu lưỡi của nàng như ứa nước miếng. A Viên gấp một miếng thịt, chấm vào nước chấm làm từ tương với vừng bỏ vào trong miệng, mùi thịt hòa lẫn tương vừng thơm nồng, lại hợp với nước lẩu chua cay trong nồi, tất cả đều vừa đúng. Thịt mềm ngọt, tương vừng thơm lừng, nàng ăn hết miếng này đến miếng khác.

Thịt trâu, thịt dê, đồ lòng, bao từ vịt... A Viên đem mỗi món mình thích ăn đều gấp vào trong nồi, ăn đến mức cái miệng nhỏ nhắn đỏ ửng vì cay.

Qua hơn một canh giờ, thức ăn cũng gần như đã hết sạch, các cung nữ sôi nổi đứng dậy thu dọn. Chờ thu dọn xong, A Viên vuốt ve cái bụng căng tròn của mình chuẩn bị sẵn vật liệu để lát nữa nấu một bát mì chua cay.

Nàng đun nóng dầu, rồi cho hành thái, gừng thái nhuyễn sẵn cùng với tiêu xanh bỏ vào chảo, chờ đến khi dậy mùi thơm thì bỏ thêm chút giấm vào đảo đều, sau đó bỏ nước hầm xương đã đun nhiều giờ trước vào. A Viên nghĩ nghĩ lại cắt thêm chút dưa chua cùng thịt bò băm nhuyễn bỏ vào, chờ súp trong nồi sôi ùng ục, trước khi nhắc ra khỏi bếp, bỏ thêm bột ớt đã được xào sẵn vào. Trong thoáng chốc, bên trong phòng bếp bay đầy mùi hương chua chua cay cay.

A Viên hít hít cái mũi nhỏ, lòng tràn đầy vui mừng: Tề Nhị nhất định sẽ thích! Nàng ngồi trên băng ghế nhỏ đợi rất lâu, nhưng vẫn không nghe thấy âm thanh chim Đỗ Quyên gọi.

Có lẽ hẳn đột nhiên có việc, nên không thể tới được? A Viên nhìn chén mì nóng hôi hổi, cảm xúc từng chút từng chút hạ xuống.

"Đỗ quyên ~ "

Thanh âm của chim vang lên, A Viên đứng bật dậy: Nhất định là Tề Nhị!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngụy Toàn: Cả đời này cũng không muốn ăn táo! Sợ toá!!!

Ai nói Tề Uyên không biết dỗ nử hài tử thế! Tình nguyện để bản thân mình bị dị ứng cũng muốn cho A Viên vui vẻ nha!

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Ước Thấy: Thái Giám Biến Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Khó hầu hạ

A Viên đem mì cắt vào trong hộp đựng thức ăn, lon ton chạy ra ngoài. Lúc đến cửa lại phát hiện không có một bóng người, ngay cả một cái bóng cũng đều không có.

Nàng nhìn con chim đỗ quyên ú núc ních đang đậu trên tường rào, trong lòng hơi có chút mất mát, xoay người lại: không đến cũng không nói một tiếng!

A Viên tức giận nhìn mì chua cay trong hộp đựng thức ăn, cầm đũa gấp một miếng lên bỏ vào trong miệng. Hương vị chua chua cay cay tràn đầy khoang miệng, sợi mì mềm mềm trơn trơn, dưa chua giòn rụm, có một ngụm mì lót bụng làm cho nàng cảm thấy thông khoái không ít.

Miếng thứ hai, rồi đến miếng thứ ba... Đến cuối cùng, nàng đem nước súp húp sạch sẽ.

A Viên buông bát xuống, lau miệng, thu dọn xong đi thẳng về phòng.

"Người đi đâu vậy, sao đến giờ này mới trở về?" Diêu Uẩn An nhìn nàng một cái nói.

"Ăn no quá nên đi ra ngoài dạo một vòng." A Viên gục đầu nói.

Diêu Uẩn An nhìn thoáng qua ngũ quan trong veo như nước, cực kỳ tinh xảo động lòng người của A Viên, nhỏ giọng thì thầm: "đã trẻ thế này, cũng không sợ có người bắt cóc"

ngươi đi..."

A Viên đi thẳng tới bên giường, cỡi giầy lên giường. Nàng xoa nhẹ chiếc bụng tròn vo của mình, lặng lẽ thờ dài một hơi: thật sự ăn no quá rồi..

Trong điện Thanh Loan, Bạch Thắm đang dựa vào trên giường đọc sách. Nàng mặc trung y trắng như tuyết, mái tóc dài đen như mực xoã tung xuống vai, cả người toát ra vẻ xinh đẹp thanh nhã, trên vầng trán cao lộ ra yện tĩnh đậm bạc.

"Nương nương, Hoàng Thượng bị bệnh, ngài không đến thăm một chút sao?" Nhĩ Nhạc đoạt lấy quyển sách của nàng, la lên.

Bạch Thắm ngược mắt nhìn nàng rồi chậm rãi nói: "Hoàng Thượng cần phải tĩnh dưỡng."

"Cái gì tĩnh dưỡng! Nô tỳ đã hỏi thăm Thái y, là Hoàng Thượng ăn táo bị dị ứng, dị ứng thì đầu cần phải tĩnh dưỡng?" Nhĩ Nhạc bĩu môi nói: "Sóc Vương phi sinh long phượng thai, ngài xem Thái Hậu vui đến bực nào!"

Bạch Thắm hồ hững, nhẹ giọng nói: "Đó là Sóc Vương phi có phúc."

"Ngài cũng có phúc nha!" Nhĩ Nhạc phản bác: "Ngài chính là quý phi, quản lý hậu cung nhiều năm, ngay cả phượng ấn cũng ở trong tay ngài mà! không chừng hai năm sau, vị trí hoàng hậu cũng đều là của ngài!"

"Không được nói bậy, quả nhiên là ta đã quá dung túng cho ngươi!" Ánh mắt của Bạch Thắm đột nhiên trở nên sắc bén.

"Nương nương thứ tội." Nhĩ Nhạc thấy nàng thật sự nổi giận vội vàng quỳ xuống đất, cúi đầu nhận sai.

Bạch Thắm gõ một cái vào trán của nàng ta: "Những chuyện như thế này đã bao nhiêu năm qua mà ngươi vẫn còn không hiểu sao? Vị trí Hoàng hậu là hẩn lưu lại cho nữ nhân mà hẩn thật tình trân trọng." Nàng nhìn sừng khói mờ mịt toả ra từ lư hương trong phòng, thấp giọng ní non một câu: "Ngươi khôngphải không biết, lúc trước ta vốn không muốn gả..."

Nhĩ Nhạc thấy đôi mắt của Bạch Thắm đột nhiên mờ hẩn đi vì ngẩn lẹ, lặng lẽ thờ dài: "Nương nương, chuyện đã qua như vậy..."

Bạch Thắm cay cay hốc mắt, xoay người nằm nghiêng vào bên trong, nhẹ nhàng nói: "Ta mệt rồi, tắt đèn đi."

Nhĩ Nhạc thờ dài, tắt đèn xong nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Bạch Thắm nghe thấy tiếng đóng cửa, chậm rãi mở mắt ra, trong ánh mắt một mảnh thanh minh...

Ba ngày sau, Tề Uyên hỏi qua Thái y sau đó liền khôi phục lâm triều.

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Tề Uyên ngồi ở trên long ý, thần nhiên nói: "Bình thân đi." hẩn nhìn lướt qua, chỉ thấy vài cựu thần rục rịch, nháy mắt với nhau. Tề Uyên khẽ nhuróng mày, đột nhiên có một loại dự cảm xấu, hẩn nhìn thoáng qua Ngụy Toàn bên cạnh, Ngụy Toàn lập tức liền hiểu ý của hẩn.

Ngụy Toàn đi về phía trước một bước, cất giọng nói: "Có việc thì khởi tấu, không việc thì bãi triều!"

Vừa dứt lời, chỉ thấy bảy tám vị đại thần đồng loạt quỳ trên mặt đất, cao giọng nói: "Thần có việc khởi tấu."

Tề Sóc:...

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, nay hậu vị trống rỗng, tứ phi lại chưa phong, trong cung chỉ có mỗi mộtminh Hiến quý phi lo liệu... Hậu cung trống trải như thế, thật sự là không ổn, khẩn cầu Hoàng Thượng lấp đầy hậu cung, nhanh chóng sinh ra long tử, củng cố nguồn cội của quốc gia!" Lễ bộ Thượng thư Chương Quý Thiện quỳ phục trên mặt đất, nói đầy đồng dục.

"Thỉnh Hoàng Thượng lấp đầy hậu cung, sớm ngày lập hậu!"

Tề Uyên nhìn người quỳ bên dưới, gân xanh ở thái dương nhảy dòn dập: "Nguồn cội của quốc gia phải dựa vào mấy đứa con nít khóc oa oa đó củng cố ư?" hẩn hằm hừ cười một tiếng: "Vậy theo như lời ngươi nói, Ngụy tuyền đề của tiền triều trước sau có khoảng năm mươi hai người con, thế nào? Quá nhiều đúng không? Vậy căn bản của quốc gia đã đủ củng cố? Nhưng kết quả như thế nào?"

"Chuyện này..." Chương Quý Thiện ngập ngừng, nói không ra lời.

"Con nối dòng kéo dài càng đông thì mới có thể phúc trạch vạn năm a Hoàng Thượng!"

Tề Uyên xoa nhẹ mi tâm, âm thanh lạnh lùng nói: "Loại lời nói vô vị như thế này sau này đừng bao giờ đề trẫm nghe thấy nữa, bãi triều!"

"Hoàng Thượng! Hoàng Thượng!"

"Sóc Vương gia, xin ngài khuyên hãy khuyên ngăn Hoàng Thượng." Bọn họ thấy Hoàng Thượng đi rồi, toàn bộ tất cả đều vây quanh bên người Tề Uyên- - Sóc Vương gia Tề Sóc, đệ đệ ruột thịt duy nhất của hoàng thượng.

Tề Sóc nhìn đám người đông nghìn nghịt vây chung quanh cười cười: "Ta sẽ bảo Vương phi mang theo mấy đứa nhỏ tiến cung thường xuyên hơn để hoàng huynh nhìn xem, được không? không được thì chỉ còn cách..."

Tề Uyên mặt bình tĩnh trở lại điện Dưỡng Tâm, trong lòng phiền chán không chịu nổi.

Ngụy Toàn đứng ở bên cạnh hầu hạ, ngay cả thờ mệnh cũng không dám.

"Hoàng Thượng, Quý phi nương nương đến." Ngoài điện, tiểu thái giám bước vào thông báo, bầu khôngkhí trầm lặng đến ngột ngạt này làm hẩn sợ đến mức tim gần như ngừng đập.

Tề Uyên nhìn nhìn tiểu thái giám lưu lon bầm báo, nhân nhạ nói: "Cho nàng vào đi."

Ngụy Toàn nghe thấy tổ tông lên tiếng, cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm.

"Thần thiếp bái kiến Hoàng Thượng." Bạch Thấm cúi người hành lễ, thanh âm ôn nhu như nước lại mang theo mấy phần xa cách.

"Đứng lên đi." Ánh mắt của Tề Uyên khi nàng cũng bình tĩnh như nước, thần sắc đều là nhàn nhạt, giống như người vừa phiền chán giận dữ vừa rồi không phải hẳn: "Có việc gì?"

"Nghe nói Hoàng Thượng bị bệnh, thần thiếp làm chút điểm tâm đến thăm." Bạch Thấm nói xong đem hộp đựng thức ăn trong tay Nhĩ Nhạc cầm tới, bước sen nhẹ nhàng đi lên phía trước.

Nàng xóc miếng vải đầy lớp trên lên, đem đĩa điểm tâm được sắp xếp tinh xảo đặt ở bên tay hần, khẽ cúi mặt, ôn nhu như làn mưa bụi Giang Nam.

"Người cũng là thuyết khách mà dám đại thần kia tìm đến?" Tề Uyên nhũn mày, đôi mắt khẽ sâu.

"Đại thần?" Bạch Thấm sùng sốt, động tác trên tay dừng một chút.

Tề Uyên thấy thần sắc nàng dờ ra không giống giả bộ, ánh sáng lạnh trong tròng mắt hơi thu liễm. hần nhìn điểm tâm tinh xảo xinh xắn trên bàn, đột nhiên mờ miệng nói: "Hôm nay dám lão thần kia đồng loạt khuyến can, bảo trăm chiều mộ phi tần, lấp đầy hậu cung."

"Thần thiếp nghĩ là, các lão thần cũng là vì trung tâm với Hoàng Thượng." Bạch Thấm rót một chén trà nhỏ cho hần, ôn nhu nói: "Tuyển tú hao tài tổn của, dân gian vì tránh né tuyển tú thậm chí sẽ vội vàng quyết định việc hôn nhân cho con gái trong nhà, ngược lại cũng không tốt."

Tề Uyên hơi ngạc nhiên nhìn nàng, ngày xưa nàng là người khuyến mình nên tuyển tú lấp đầy hậu cung mỗi khi lập mình.

"Cung nữ trong hậu cung đều xuất thân từ gia thế trong sạch, đều là những cô nương nhà lành, nếu hoàng thượng muốn, chọn một vài người rồi cho chức vị, cũng xem như bịt miệng các vị đại thần." Bạch Thấm trầm ngâm nói.

Tề Uyên:...

"Trẫm còn tấu chương phải phê duyệt, người đi về trước đi."

"Vâng." Bạch Thấm khom người thi lễ, xoay người mang theo Nhĩ Nhạc lui xuống.

"Nương nương, ngài thật đúng là ứng phó nhiệm vụ đến đây." Nhĩ Nhạc mím chặt môi, thấp giọng nói.

Bạch Thấm lại mang theo dáng vẻ thấp phần nhàn nhả tự tại: "Người không biết như hiện nay là tốt nhất sao?"

"Tốt?" Mặt của Nhĩ Nhạc đầy nghi hoặc.

"Hắn cho ta đầy đủ thể diện và tôn trọng, cũng không cần ta cố ý xu nịnh lấy lòng, cuộc sống này còn chưa đủ thoải mái sao?" Bạch Thấm cười nói: "Năm đó, phụ thân không thèm quan tâm đến ý nguyện của ta, cưỡng bức ta vào cung, vì chuyện đó làm ta bàng hoàng, tự đẩy đoạ bản thân một thời gian. Nay mới hiểu được, không phải người đến đường cùng thì cũng không cần cố gắng chống chọi gay gắt, ai cũng thoải mái mới là quan trọng nhất."

Nhĩ Nhạc thờ dài, lặng lẽ đi theo.

Tề Uyên cau mày, bên cạnh tựa hồ còn lưu lại hương sen trên người Bạch Thấm. Những năm gần đây hần cũng từng nghĩ, hay cứ xuôi tay nhắm mắt thuận theo tự nhiên, thân ở đế vương vốn là có quá nhiều lắm bất đắc dĩ. hần cũng từng nghĩ sẽ đối đãi thật tốt với nàng, nhưng nàng lại giống như một đám mây, dường như cảm thấy bất lực không còn hy vọng gì với cuộc đời này, hướng hồ đôi khi nghĩ là một chuyện, làm lại là một chuyện khác, hần không thể cho nàng tình yêu thương toàn tâm toàn ý cùng sự trân trọng thật lòng, cũng chỉ có thể cho nàng tôn trọng lớn nhất, làm hết sức mình để cho nàng có cuộc sống thoải mái nhất.

Tề Uyên nhìn trên bàn bánh đậu đỏ, trong đầu đột nhiên hiện lên tiểu cô nương với nốt ruồi son luôn cười khanh khách, rực rỡ như ánh mặt trời, như một dòng suối mát lành chảy qua tim, cuốn trôi đi tất cả những muộn phiền buồn bực trong lòng hần.

Ngụy Toàn nhìn thấy ý cười trên môi Tề Uyên, lặng lẽ rũ mắt xuống.

A Viên bận rộn xong, bắt đầu dùng về mặt hưng phấn mà vận chuyển đồ đặc, cực kỳ giống con sóc nhò danh vận chuyển lương thực bảo tồn cho mùa đông.

"Người đang làm gì vậy?" Diêu Uẩn An không hiểu nhìn nàng: "Xiêm y cung nữ nhỏ như thế này mà người còn lưu trữ lại làm gì?"

"Chờ mấy ngày nữa cha mẹ ta đến đây, ta để cho bọn họ mang về cho bọn muội muội mặc." Mặt A Viên tràn đầy hưng phấn: "Y phục trong cung cực kì tốt, người bình thường ngay cả gặp được cũng chưa từng đó."

"Đồ quyền, đồ quyền, đồ quyền ~" đang lúc A Viên dọn dẹp cao hứng, bên ngoài viện vang lên vài tiếng chim đỗ quyên gọi.

A Viên vừa muốn đứng dậy, liền nhớ lại chuyện đêm đó hần thất hẹn, không chỉ là thất hẹn, còn biến mất suốt mấy ngày.

Nàng bĩu môi lại ngồi trở về: Chờ xem!

"Đỗ quyên, đỗ quyên, đỗ quyên ~ "

Lòng của A Viên mềm nhũn, cuối cùng đành đứng dậy đi về hướng phòng bếp. Nàng nhìn thoáng qua chung quanh, thập phần bi ai phát hiện: Chỉ còn bánh bao...

Tề Uyên đứng đợi ở ngoài cửa Thượng Thực Cục rất lâu cũng không thấy bóng người, đang lúc hần xoay người muốn quay trở về, liền nghe thấy cánh cửa ở sau lưng vang lên "Ken két". hần quay đầu nhìn nhìn, rơi vào đôi mắt đen sâu như bóng đêm: "Bánh bao được không?"

hần nhìn hai cái bánh bao lớn trắng tròn trong tay A Viên, im lặng không lên tiếng đưa mắt chuyển qua trên người của nàng, trong đôi mắt viết đầy cự tuyệt.

A Viên im lặng, có chút bất lực không biết nói gì:

"Người còn khó phục vụ hơn cả Hoàng Thượng!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tề Sóc: Hoàng huynh, sinh một đứa đi ~ Tề Uyên: Cút!

Lôi kéo tiểu vương gia đi ra trượt đi~

Bạn đang đọc truyện *Cầu Được Ước Thấy: Thái Giám Biến Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Thất vọng

Ánh mắt Tề Uyên sáng quắc nhìn nàng một lúc lâu, mới buồn bã nói: "Hoàng Thượng khó hầu hạ lắm sao?"

"Đương nhiên!" A Viên nhìn chung quanh rồi nhỏ giọng nói: "Nghe nói năm trước có một thái giám đáng trà nguội lên, Hoàng Thượng liền đem người lỗi ra đánh hai mươi đại bản, đánh đến tàn phế luôn!"

A Viên vừa dứt lời, đột nhiên cảm thấy quanh thân lạnh như băng. Nàng nhìn thoáng qua gương mặt đen thui âm trầm của Tề Uyên, không hiểu sao cảm thấy trong đôi mắt của hắn tràn đầy sát khí. Tiểu cô nương run rẩy lui về sau một bước theo bản năng, đã chuẩn bị sẵn tinh thần là đem bánh bao ném vào mặt hắn rồi bỏ chạy.

Tề Uyên nhìn nàng, ánh mắt âm trầm, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói: "rõ ràng là do tên thái giám kia đem trà nóng hắt vào trên người Hoàng Thượng nên mới bị ăn đòn."

A Viên nghe hắn vừa nói như vậy, trong đôi mắt tròn trịa tràn đầy tò mò: "Chuyện ở ngự tiền làm sao người biết được?"

"Nghe người khác nói." Tề Uyên thần sắc như thường, ánh mắt không hề chớp dù chỉ một cái.

A Viên nghĩ đều là thái giám, chuyện bị phạt ở Ngự tiền như thế nào chắc hẳn hiểu rõ hơn mình nên cũng không truy hỏi nữa. Nàng nhìn thoáng qua tiểu thái giám đang đứng nghiêm túc, ánh mắt thập phần lãnh đạm bĩu môi nói: "Bánh bao người cũng không chịu ăn, vậy người muốn ăn cái gì?"

Tề Uyên không hề nghĩ ngợi, thốt ra: "Bánh trôi nước nhân đậu đỏ."

A Viên nhìn Tề Uyên, cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười: "không lẽ người đã tính sẵn món ăn trước khi đến đây rồi à?"

Tề Uyên thành thực gật gù đầu, trầm giọng nói: "Ta đến Vọng đình ở phía trước chờ người."

A Viên nhìn theo bóng lưng của hắn, tức giận cắn bánh bao trắng mập trong tay một cái, thống khoái tựa như đang cắn ở trên người hắn. Nàng xoay người đi về hướng phòng bếp, trong lòng thầm nói: Cũng may các nữ quan ở Thượng Thực Cục luôn đối đãi khoan dung với tiểu cung nữ, bình thường nguyên liệu nấu ăn chỉ cần nói một tiếng với cung nữ đang làm nhiệm vụ, ghi lại trong danh sách là có thể dùng, chỉ cần không vượt qua số định mức mỗi tháng là được, bằng không... Hừ hừ! Còn bánh trôi nước nhân đậu đỏ nữa! Ngay cả ngục cháo người cũng chưa chắc uống được!

Nàng lấy một chút đậu đỏ được ngâm sẵn để vào trong nồi, thêm vào chút đường phèn, rót nước vào với số lượng vừa đủ, đun với lửa vừa, sau đó lấy một ít bột nếp ra chuẩn bị nhồi bột làm bánh trôi. Thứ này không khó, nàng nhìn mấy viên bột tròn tròn được vo xong, cảm thấy có chút đơn điệu.

A Viên nhìn về phía bánh bao trong tay, đột nhiên nhớ tới mới trước đây lúc còn ở nhà, mẫu thân mang theo ca ca các đệ đệ muội muội đi mừng thọ cho ngoại tổ mẫu thì phụ thân không rảnh nấu nướng lắm lắm cho nàng món bánh bao kẹp thịt nướng. Nhưng đó chính là món ngon nhất mà nàng từng ăn, cho dù hiện nay ở trong cung những món ăn ngon nhất nàng đều hưởng qua những vẫn không món nào ngon bằng món bánh kẹp thịt đó.

Nàng giương mắt quét một vòng, phát hiện trong nồi có nước sôi thật bỏ liền cắt mấy khối xuống. A Viên dùng con dao xẻ bánh bao ra làm đôi nhưng không cắt đứt rồi, rót nước sôi thật bỏ vào, tiện tay lấy thêm miếng ớt để ở một bên.

Lúc này đậu đỏ trong nồi cũng đã gần chín, nàng nhìn đậu đỏ đã chín nở bung ra cùng với nước súp đặc sền sệt, đem bánh trôi đã được chuẩn bị sẵn bỏ vào, cảm thấy chậm rãi khuấy, cho đến khi bánh trôi trắng tròn nổi lên trên, món bánh trôi nhân đậu đỏ này xem như đã làm xong.

"Này, bánh trôi nhân đậu đỏ mà người muốn đây!" A Viên đem hộp đựng thức ăn đặt ở trước mặt hắn, Tề Uyên lập tức ngửi thấy mùi hương nồng nàn ngọt ngào của đậu đỏ.

Tề Uyên giờ nấp ra, bánh trôi đậu đỏ nóng hôi hổi nằm ngay ngắn bên trong, hắn nhìn thoáng qua bánh bao được đặt bên cạnh khẽ nhủ thầm: "Đây là..."

"Đây là bánh bao kẹp thịt." A Viên đem cái đĩa đựng ra ngoài đặt ở trước mặt hắn: "Người nếm thử xem? Đáng tiếc không có thịt nướng, nếu không sẽ càng thơm ngon hơn."

Tề Uyên nhìn đôi mắt tràn ngập mong đợi kia của nàng, chậm rãi cắn một cái, nước súp thịt bò đậm đặc cùng với bánh bao mềm ngọt lại ăn ngon lạ thường. Thịt bò mềm, nước súp nặn vừa phải, thậm chí ngay cả chiếc bánh bao bình thường đều bởi vì thấm đầy nước súp bò mà trở nên đặc biệt hơn bình thường rất nhiều.

"Ăn ngon không?" Đôi mắt đen sáng trong suốt của A Viên tràn đầy mong đợi nhìn hắn.

Tề Uyên thần nhiên gật gù đầu, vài ngụm đã ăn sạch cái bánh bao vào trong bụng: "Trong cung không có những món như thế này, là ai dạy người?"

"không có ai dạy." A Viên cười bụng bánh trôi nhân đậu đỏ ra ngoài: "Trước đây có một lần mẫu thân không có ở nhà, phụ thân làm cho ta ăn."

Tề Uyên sợ nàng nhớ nhà, vội vàng ăn bánh trôi, hắn nóng thiếu chút nữa phun ra ngoài.

"Người ăn chậm một chút! Sao rồi? Ăn ngon không?" A Viên có chút ngượng ngùng nói: "Đây là lần đầu tiên ta làm."

Tề Uyên nuốt trọn xuống, rõ ràng trong miệng phồng không thôi, lại làm ra bộ dạng bình tĩnh không chút gợn sóng.

"Đúng rồi, sao mấy ngày nay người lại không tới?" A Viên chống đầu, dõi theo đôi mắt thâm thúy xinh đẹp của hắn hơi xuất thần: Người tuân tù như thế sao lại là thái giám chứ?

"Bị bệnh." Tề Uyên nhìn hai búi tóc trái đào cực kì khả ái trên đầu nàng, nhìn không được đưa tay xoa nhẹ.

"Bị bệnh?" A Viên nhìn sắc mặt của hắn một cái, cảm thấy đúng là không được tốt lắm, đưa tay đẩy đẩy bát trong tay hắn: "đã bị bệnh như thế mà lại còn chạy đến đây để hỏng gió!"

Ăn mau lên, ăn xong rồi về nghỉ ngơi sớm đi!"

Tề Uyên yên lặng gật gật đầu, ăn sạch món bánh bao kẹp thịt.

hắn đưa A Viên đến cửa Thượng Thực Cục, thân nhiên nói: "đi vào đi."

"Ngày mai người đừng đến đây, ban đêm gió lớn." A Viên cười híp mắt hướng hắn phất phất tay, xoay người liền đi vào.

Tề Uyên cúi đầu nhìn bụi tóc trên đầu nàng, quý thần xui khiến đưa tay ra, không ngờ tiểu cô nương đột nhiên quay đầu lại.

"Người... Định làm gì?" A Viên nghi ngờ nhìn bàn tay thon dài như ngọc của hắn, gần như có thể thấy rờlốp chai mỏng trong lòng bàn tay của hắn.

Mặt Tề Uyên lộ vẻ lúng túng thu tay lại: "Người còn có việc?"

"không có việc gì, chỉ là muốn nhìn người đi rồi mới vào." A Viên cười híp mắt nhìn hắn nói: "Nếu ta cứ đi vào như thế thì đúng là quá không nói nghĩa khí."

hắn nhìn đôi mắt trong suốt sạch sẽ kia, cảm thấy buồn chán muộn phiền của ban ngày đã tan không còn một mảnh.

"Hoàng Thượng ngài dùng thiện xong rồi?" Ngự Toàn cười híp mắt tiến lên đón, nịnh nọt nói.

"Ừ." Tề Uyên nhàn nhạt lên tiếng, nhắc chân bước vào Đường Tâm điện, một cỗ áp lực đập vào mặt, tâm tình vất vả lắm mới được thả lỏng một chút lại nặng nề hẳn đi. Nếu A Viên có thể tới Ngự Tiền thì tốt rồi...

Mấy ngày gần đây Tề Uyên nghĩ cũng sắp đến cuối năm, A Viên chắc đang chuẩn bị vật dụng cho người nhà, nhất định là bận rộn đến mức ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có, nên không đi tìm nàng.

"A Viên! Ta vừa mới nhờ biểu tỳ ta xem thứ danh sách, người nhà của người được an bài vào cung ngày mừng tám." Trình Tầm cao hứng chạy vào, lôi kéo A Viên nói.

A Viên vừa mới đem tất cả số bạc tích góp mấy năm nay bỏ vào trong túi chuẩn bị cho cha mẹ, vừa nghe thấy tin tức này, cao hứng đến mức nhảy dựng lên: "Hôm nay chính là mừng sáu, chỉ cần một ngày nữa thôi, chỉ cần một ngày nữa thôi là ta có thể gặp được cha mẹ ta!"

Điều Uẩn An đang ăn bánh hạt dẻ ở bên cạnh nhìn túi bạc của A Viên khẽ nhủ thầm: "Người đem bạc đưa toàn bộ về nhà hết thì tương lai sau này sẽ làm sao bây giờ? Trong hoàng cung này không thể thiếu nhất đó chính là bạc. Từ trên xuống dưới bất cứ thứ gì cũng đều phải chuẩn bị sẵn, chưa biết chừng khi nào thì dùng tới."

"Điều Uẩn An nói có lý, người cũng nên giữ lại cho mình một ít." Trình Tầm có chút bận tâm.

"Yên tâm đi, đây chẳng qua chỉ là tiền tiêu hàng tháng của ta. Thường lễ thường tết, bạc vụn trăm bạc...Ta đều giữ lại nha." A Viên cười nói.

Điều Uẩn An bĩu bĩu môi, tiếp tục ăn bánh hạt dẻ.

Mùng tám, thời tiết sáng sủa vạn dặm không mây, khí hậu cũng ấm lên.

A Viên đã rời khỏi giường từ sớm, chuyện thứ nhất chính là đến phòng bếp lĩnh một phần thịt trứng nửa tháng một lần của mình, muốn gửi kèm về để cho cha mẹ bồi bổ thân mình.

Thu thập thỏa đáng xong, A Viên cười híp mắt đi về cửa hông phía Tây của hoàng cung.

Nàng đứng ở đó không ngừng nhìn quanh, mỗi một khi có một người nam nhân ăn mặc vài thô sạch sẽ bước vào thì trái tim của A Viên sẽ treo cao thật cao. Cung nữ bên cạnh càng ngày càng nhiều, người tới người lui vào vào ra ra, lại không có một người nào là người mà nàng ngóng trông trong lòng. Nàng cảm thấy trái tim mình như bị ai đó vò nát rồi lại quăng mạnh xuống đất, đau đến mức làm nàng không thể thở nổi.

Vì sao phụ thân còn chưa tới? Có phải xảy ra sự tình gì trì hoãn hay không?

Tay chân A Viên lạnh như băng, cứ đứng ở đó giương mắt nhìn ra bên ngoài. Đến khi sắp khóa cửa, ngoài cửa đột nhiên xẹt qua một bóng dáng màu xám tro, A Viên mừng rỡ không thôi, vội vàng bước tới vài bước, nàng đứng đợi ở trong gió lạnh từ sáng sớm đến gần tối, chân đã sớm không còn tri giác, không kịp đi tới cửa, đã té xuống đất.

một tiểu cung nữ mặc cung trang màu hồng nhạt từ bên người nàng vội vàng đi qua, nũng nịu với nam nhân mặc y phục màu xám tro kia: "Sao đến giờ này phụ thân mới đến..."

Lòng của A Viên lại ngã xuống tận đáy cốc, nàng nhìn hai cha con đang mừng rỡ vui vẻ trò chuyện với nhau, nước mắt rơi như mưa.

"Mau đứng dậy đi." Thị vệ đứng bên cạnh thật sự không thể kiềm được, cất tiếng gọi nàng, trong giọng nói tràn đầy đồng tình.

A Viên giống như một con tòi gỗ được người giật dây nâng dậy, đỡ đỡ nói cảm ơn, vẫn liên tục đợi đến khi cửa cung đóng lại nhưng vẫn không đợi được bóng dáng của cha mẹ.

"Mau trở về đi thôi, có thể là do người nhớ lộn ngày." Thị vệ kia an ủi.

A Viên ậm ừ một tiếng, trong giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở, ôm một đồng lớn đồ đạc cúi thấp đầu đi trở về.

"Tại sao lại mang đồ về?" Trình Tầm có chút nghi hoặc.

"Còn có thể là vì sao? Có thể là cha và nương của nàng ấy yêu thương nàng ấy, nên không chịu nhận." Điều Uẩn An đang thêu hà bao thuận miệng nói.

Nào biết vừa dứt lời, A Viên liền bật khóc lớn, thút tha thút thít nức nở nói: "Cha mẹ ta, bọn họ, bọn họ không có tới..."

"A? Có phải là có chuyện gì nên trì hoãn hay không?" Trình Tầm luống cuống tay chân an ủi.

Điều Uẩn An cũng để hà bao trong tay xuống, một câu cũng không dám nói.

"Đừng khóc đừng khóc, sau này hàng năm đều có thể gặp mặt được một lần mà, ráng một chút xíu, đợi đến sang năm..."

Lòng A Viên đau như cắt, ôm nàng khóc một lúc thật lâu, không nói thêm gì nữa, cuối cùng đưa tay lên lưng tung lau nước mắt liền leo lên trên giường đem mình vùi vào trong chăn.

Trình Tầm thờ dài, lặng lẽ thu dọn đồ đạc giúp nàng.

Con người một khi đã làm chuyện tốt luôn muốn nhìn thấy phản ứng vui vẻ mừng rỡ của người khác, ngay cả Tề Uyên cũng không ngoại lệ. hần thấy thời gian cũng không còn sớm liền đổi bộ y phục của thái giám, chậm rãi đi về hướng Thượng Thực Cục.

"Đỗ quyền, đỗ quyền, đỗ quyền ~ "

Tâm trạng của A Viên vừa mới khá hơn một chút liền nghe ám hiệu, nàng đang muốn đi dạo hít thở không khí liền đứng dậy đi ra ngoài.

Nàng mở cửa, ngẩng đầu nhìn Tề Uyên, ủy khuất cùng chua xót trong lòng lúc này dâng trào lên hết.

A Viên không nghĩ gì hết, đem mái đầu nhỏ trắng tấp vùi vào trong lòng hần nức nở nói: "Tề Nhị, có phải cha mẹ ta không quan tâm đến ta hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Cầu Được Ước Thấy: Thái Giám Biến Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Trâm Hoa

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Sil

Beta-er: Khanh

Tề Uyên cứng người, cúi đầu nhìn mái đầu nàng đầy khó xử.

"Ta chờ ở cửa hông cả ngày hôm nay, đã đứng đó đến lúc chân tê rần nhưng bọn họ vẫn không tới, hu hu..." A Viên khóc rất giống con mèo nhỏ tui thân, đến cả tiếng khóc cũng giống như trẻ con vậy.

Tề Uyên nhú mảy, xụ mặt xuống đứng yên một lúc, thấy nàng sắp khóc ngắt đi liền vội trầm giọng nói: "Đừng khóc nữa."

Giọng nói của hần trầm xuống, bình thân giống như đang giận dữ vậy.

A Viên run rẩy, ngẩn đầu tội nghiệp nhìn hần mà ghen ngào: "Ta đã cho ngươi nhiều đồ ngon như vậy rồi mà ngươi lại tức giận với ta..."

Tề Uyên đột nhiên phải đối mặt với đôi mắt đỏ hoe, cặp mi dài dầm nước mắt, chớp mũi đỏ đỏ cùng nốt ruồi son nơi mi tâm khiến người ta cảm thấy đầm đạm đáng yêu* kia. Lòng hần liền mềm nhũn lại, giọng nói cũng vô thức dịu lại: "Ta không giận ngươi."

***) Điềm đạm đáng yêu: hình dung người con gái với tư thái kiểu nữ đáng yêu mang biểu tình thống khổ với tình cảnh đáng thương. (Nguồn: baidu)**

A Viên lau nước mắt, vừa khóc vừa hỏi: "Hôm nay ngươi muốn ăn gì để ta làm ..., làm cho ngươi..."

Tề Uyên nhìn A Viên vẫn đang thút tha thút thít không nói được một câu hoàn chỉnh, khóe môi mới cong lên không phúc hậu nói: "Đi theo ta."

"đi đâu cơ?"

Tề Uyên nhàn nhạt nhìn nàng, A Viên đối mặt với đôi mắt đen thâm thúy kia mới ngoan ngoãn mếu máo đi theo.

"Nơi này là..." A Viên nhìn những chiếc đèn treo rải rác trên cành cây liền nhớ tới đàn đom đóm bên bờ sông quê nhà.

Tề Uyên ngẩng đầu lên nhìn, nơi đây vốn là mảnh rừng mà phụ hoàng hần dùng để đổ mồi hậu vui vẻ, không ngờ hôm nay lại được hần sử dụng lại. hần nhìn A Viên bên cạnh đang mang về mặt hung phấn, trong mắt đầy vẻ mới mẻ mà lắc đầu cười.

"Ta đã tiến cung được ba năm nhưng vẫn không biết có nơi như vậy đây." A Viên cẩn thận chạm vào chiếc đèn thủy tinh hình con thỏ trên cành cây, đôi mắt ngập tràn niềm vui: "Ta chưa bao giờ được nhìn thấy chiếc đèn đẹp như vậy."

"Đây là chiếc đèn mà Tiên Hoàng tự mình làm cho Thái Hậu." Đôi mắt Tề Uyên mang theo ý cười nhàn nhạt, nhớ lại trong hai năm Phụ Hoàng vừa mới ra đi, Mẫu Hậu sẽ thường xuyên đi đến đây ngồi, khi hần tới khuyên bảo sẽ nói với hần: "Nếu sau này Uyên nhi có người yêu, con hãy mang nàng đến nơi này để Phụ Hoàng con được trông thấy, rồi chàng sẽ phù hộ cho các con."

Hồi ức chợt dừng lại, Tề Uyên nhú mảy nhìn A Viên chưa cao đến ngực mình, đột nhiên trầm mặt xuống: Phụ Hoàng, không phải nàng...

A Viên nghe vậy liền vội rút tay lại: "Sao ngươi không nói sớm? Nếu làm hỏng rồi thì ta có mười cái đầu cũng không hết tội!"

"Ngươi cũng có tội đâu."

A Viên...

"Cha ta chắc hẳn cũng muốn đến thăm ta." A Viên cúi đầu, nói một câu cụt lùn. Nàng trừng mắt, rù rì nói: "Có thể là mẫu thân ta không muốn đi..."

Tề Uyên không quen nhìn bộ dạng gục đầu ủ rũ này của A Viên, hần cũng không hỏi mà cứ im lặng đứng cùng nàng.

"Khi còn bé ta đã biết mẫu thân không thích ta, ta chưa bao giờ thấy nàng ôm ta bao giờ cả. Ta cứ nghĩ rằng là người cùng chung máu mủ đối với ta, chỉ cần ta cố gắng làm việc, không khóc không than phiền thì nàng sẽ cười với ta..." Về mặt A Viên đây cô đơn, chậm rãi nói:

"Nhưng cho dù ta có cố gắng đến như thế nào, nàng cũng vẫn không muốn gặp ta. Nếu là muối muối mà ngã làm vỡ bát, mẫu thân sẽ lo lắng đến đỏ mắt, nhưng nếu người đó là ta, bà ấy sẽ phạt ta không được ăn cơm. Có đôi khi, có đôi khi tức quá, bà ấy sẽ chỉ vào mũi ta mà mắng sao ta còn chưa chết đi..."

"Tề nhị, người nói xem trên đời này sẽ có người mẹ muốn con của mình chết luôn đi hay sao?" A Viên nói nhỏ, khóe mắt lộ ra nỗi u sầu.

Tề Uyên càng nhíu mày lại, trong lòng như là bị thứ gì chặn lại vậy, vừa buồn bực lại vừa âm ức.

"Có lúc ta cũng muốn ra đi vĩnh viễn, thế nhưng hiện tại nếu rời đi lại có chút luyến tiếc, phụ thân hần... hần rất tốt với ta." A Viên hồng con mắt, nhẹ giọng nói, nàng giương mắt nhìn Tề Uyên trầm mặt xuống, cảm thấy hần như đang tỏa ra một loại khí chất làm cho người ta cảm thấy an ổn.

"Cám ơn người đã nghe ta lời nhai như vậy, lại còn đúng lúc người đang bị bệnh nữa chứ, thôi chúng ta về đi." A Viên cười, ánh mắt cong cong đỏ hoe, khóe mắt còn vương lệ.

Tề Uyên gật đầu rồi đưa nàng về Thượng Thực Cục.

cô nương nhỏ đi vào hai bước lại đột nhiên quay lại. Nàng lấy trong túi một bọc nhỏ kẹo lạc*, cười tủm tỉm dúi vào tay hần: "Hôm nay chiều cố nghe ta tổ khổ, ăn chút ngọt chậm rãi đi."

***) Kẹo lạc: Là một đặc sản vùng Lương hồ, Trung Quốc, nguyên liệu gồm có Gạo nếp, caramel, trứng gà, mật ong,,,,, được miêu tả là “ngọt mà không ngấy, nhai không dính răng.”**

Bạn đang đọc truyện *Cầu Được Ước Thấy: Thái Giám Biển Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9-2: Trâm Hoa 2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dứt lời, A Viên mới quay đầu đi vào, khẽ đóng cửa lại.

Tề Uyên nắm túi giấy dầu nho nhỏ trong tay, xuyên qua khe hở nhìn vào bóng lưng nho nhỏ kia, khóe môi cong lên như có như không.

Trong Điện Dưỡng Tâm tràn ngập khí đen, Ngụy Toàn cùng toàn bộ cung nữ thái giám theo hầu đều cúi đầu xuống không dám nói một lời.

Ngụy Toàn nhìn Tề Uyên với sắc mặt xanh lét, vội rụt bả vai: [Tại sao Hoàng Thượng vừa trở về đã tức giận như vậy rồi? không lẽ vừa bị cự tuyệt ư?]

"Tất cả đều lui hết ra." Tề Uyên lạnh lùng nói.

"Tuân lệnh."

Ngụy Toàn vừa mới bước một bước ra ngoài liền nghe thấy một giọng lạnh lùng: "Ngụy Toàn ở lại."

Trái tim bé bóng của Ngụy Toàn run rẩy, ông ta không dám trì hoãn dù chỉ một chút mà vội quay trở lại.

"Hoàng Thượng muốn căn dặn điều gì ạ?" Ngụy Toàn thận trọng nói.

Ngón tay Tề Uyên gõ từng nhịp trên tay vịn của ghế dựa vang lên từng âm thanh nặng nề.

"Trong Thượng Thực Cục có một cung nữ tên là A Viên, người hãy sắp xếp cho cha mẹ nàng tiến cung thăm hỏi."

"Hả?" Ngụy Toàn dò hỏi: "Nhưng nếu bọn họ không muốn thì..."

"không muốn ư?" Tề Uyên khẽ hừ một tiếng. "Vậy thì trời họ lại rồi mang vào cung."

"Tuân lệnh." Ngụy Toàn nghe thấy giọng nói âm u của Hoàng Thượng liền vội vã lui xuống.

Tề Uyên nhìn cánh cửa đóng chặt mới từ từ nhắm mắt lại, thở dài một hơi.

Chiều ngày thứ hai, Tề Uyên đang phê sô con ở Điện Dưỡng Tâm. Từng nhóm cung nhân mang lên từng món điểm tâm đặt trên bàn dài, hần nhìn đĩa bánh trôi gạo nếp* liền nhớ đến cô nương nhỏ thích cười kia.

*) Bánh trôi gạo nếp:

(Nguồn: Weibo)

"Nô tài khấu kiến Hoàng Thượng." Ngụy Toàn đi đến, cả người mang theo gió rét lạnh buốt, cả một ngày đêm cưỡi ngựa đi đường đã làm cho xương của ông ta vô cùng nhức mỏi cũng không dám nghỉ, vừa mới trở về liền bẩm báo lại với Hoàng thượng.

"Sự việc giải quyết đến đâu rồi?" Giọng nói của Tề Uyên lạnh nhạt, ngược mắt nhìn xuống Ngụy Toàn đang quỳ liền hỏi.

"Bẩm hoàng thượng, đoàn người dự kiến sẽ đến Kinh thành vào ngày mai, sắp xếp gấp mặt vào chiều ngày 11 tháng 3." Ngụy Toàn dứt lời lại hừ lạnh một tiếng: "Hoàng Thượng ngài không biết được người đàn bà kia kỳ ba* như thế nào đâu!"

***) Kỳ ba: Ngày xưa được dùng để chỉ người xuất chúng, nổi bật không giống những người khác, độc đáo. Ngày nay được dùng theo hàm ý mỉa mai, chỉ một người có hành vi làm người ta không thể tin nổi.**

Ngụy Toàn liếc mắt thăm dò sắc mặt của Hoàng Thượng, khi thấy ngài không ngăn lại liền tức giận nói tiếp: "Khi nô tài hồi thăm gia đình cô nương A Viên bỏ qua lần tiến cung này, thiết nghĩ có thể gia đình nàng đã từng quần quã rồi, tiếc tiền nên không muốn đến Kinh thành liền đưa cho bọn họ một số bạc lớn. Người đàn ông thoát nhìn rất trung thực kia lại không dám nhận mà chỉ liên tục hỏi nô tài xem con gái của ông ta có sống tốt không, có chịu tui thân vì chuyện gì không. Nhưng người đàn bà kia đã nhận số bạc này lại còn tò vò về nhà mình còn phải trông trộm nên không thể tới đây được, chỉ nhờ nô tài trở về nhắn lại cho cô nương trong cung cố gắng sống tiết kiệm, anh trai nàng cũng phải cưới vợ xây nhà, có rảnh thì gửi về nhà tiền tiêu hàng tháng..."

Sắc mặt Tề Uyên càng ngày càng âm u, trực tiếp ném cốc trà trong tay ra ngoài: "Còn nói gì nữa..."

Người Ngụy Toàn run lên, cong người quỳ trên mặt đất: "Nô tài không dám nói."

"nói!"

"Nô tài không dám tự xưng là người bên cạnh Hoàng Thượng, chỉ nói mình là một vị Tổng quản trong cung, phải dùng quyền ép buộc mãi bà ta mới đồng ý tiến cung. Lúc nô tài trở về, bà ta lại... Bà ta lại kéo nô tài nói, nói con gái bà ta cũng khá xinh xắn, nếu nô tài thích thì có thể, có thể..."

"To gan!" Ánh mắt Tề Uyên giống như băng giá, môi mỏng mím lại, khuôn mặt tái xanh.

"Hoàng Thượng bớt giận." Ngụy Toàn vẫn quỳ gục trên mặt đất, đây là lần đầu tiên trong hai năm nay Hoàng Thượng tức giận như vậy, sợ mình lỡ lời liền mất đầu lúc nào không hay.

Điện Dưỡng Tâm như đang bao phủ trong tầng tầng lớp lớp mây đen, tỏa ra áp lực khiến người ta ngột thở.

Tề Uyên híp mắt, ánh mắt sâu thẳm như đầm nước. hần trầm giọng nói:

"Đừng để cho A Viên biết được."

"Nô tài biết rõ, lúc chuẩn bị lên đường cũng dọa dẫm một phen, họ sợ hãi là phải." Ngụy Toàn nhìn nhìn Hoàng Thượng đầy cẩn thận, nhẹ giọng nói: "Hoàng Thượng vì sao không điều người ta đến Ngự tiền* chứ?"

***) Ngự tiền: trước mặt nhà vua, đây như một bộ phận cung nữ/ thị vệ, thái giám,... trực tiếp hầu hạ nhà vua.**

"Nàng vốn thích nấu ăn, Thượng Thực Cục cũng là một nơi tốt, cứ để nàng đợi đi." Tề Uyên thân nhiên nói.

"Vậy cần nô tài đi..."

"Cứ làm tốt công việc của ngươi đi." Tề Uyên khẽ nhướng mày, giọng nói mang theo ý tứ cảnh cáo.

"Tuân lệnh." Ngụy Toàn đứng dậy định lui xuống lại nghe thấy người phía trên mở miệng: "Chờ một chút."

"Hoàng Thượng còn muốn căn dặn điều gì sao?"

Tề Uyên nghĩ một lúc, mình đã thường cho nàng thịt dê nướng và lẩu rồi, lúc này cũng không biết nên thưởng gì khác cho nàng nữa.

"Thôi, lấy bộ y phục thái giám của Trẫm ra đây."

Nguy Toàn đáp dạ, hầu hạ Hoàng Thượng mặc xiêm y, lại đưa cho hắn một thứ gì đó.

Tề Uyên nhìn chiếc trâm hoa tinh xảo trong tay Nguy Toàn liền nhủ mảy: " Cái này để làm gì ?"

"trên đường đi về nô tài mới bắt gặp một sạp trang sức mới nghĩ chắc cô nương A Viên vừa chịu tội thân khi thấy mấy thứ lật vạt này chắc sẽ vui lắm, liền tự ý mua." Nguy Toàn cười híp mắt lại, cười đến mức không nhìn thấy được mắt trên khuôn mặt trắng mập kia.

Tề Uyên liếc nhìn ông ta một cái, buồn bã nói: "Người cũng biết mình là tự ý mua hả?" Dứt lời liền quay người rời đi.

Nguy Toàn thấy vậy chỉ thờ dài một hơi, im lặng cắt cây trâm lại.

Tề Uyên đi tới cửa lại chậm rãi quay trở lại.

Chỉ thấy hắn tỏ vẻ như không mà đi đến trước mặt Nguy toàn, thân nhiên nói: "Đưa đồ vật cho trẫm."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiên hoàng: Con trai à ! Đền của cha có ích lắm đó !

Tề Uyên: ...

Sau này hãy gọi Tề Uyên là Tề Đỗ Quyên, hahahaha...

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Ước Thấy: Thái Giám Biến Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 10: Thăm người thân

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Sil

Nguy Toàn vừa cười vừa đưa trâm hoa cho Tề Uyên, cuối cùng còn bồi thêm một câu: “Nếu Hoàng Thượng đích thân cài trâm cho cô nương thì chắc hẳn nàng sẽ càng vui hơn!”

Tề Uyên nhướn mày nhìn Nguy Toàn đang cười vô cùng mờ ám, liền nhấc chân đá lên mông hắn một cái: “Còn không mau thay quần áo cho Trẫm? Người muốn mọi người nhìn thấy được Trẫm trong bộ đồng phục thái giám hay sao?”

Nguy Toàn vừa xoa mông vừa nhăn mặt vì đau, vội vàng đi ra ngoài.

A Viên lại đang hằm nậm bô* trong viện theo lệnh của Thôi Chương Thiện, lại đột nhiên nghe thấy tiếng “Cúc cu”. Nàng nhìn quanh, đôi mắt đen nhánh đầy khó hiểu: Chim ở đâu vậy.....

***) Nạm bò chính là phần thịt bên sườn của con bò. Nạm bò thường có thịt chắc hơn và có phần gân giòn giòn. Vì thế mà đây được xem là phần thịt ngon nhất của con bò. Nạm bò được chế biến nhiều món khác nhau đều khá ngon.**

“Cúc cu, cúc cu, cúc cu* ~”

***) Xin lỗi mọi người vì sai lầm của mình, trong chương trước mình đã edit tiếng kêu của Tề Uyên là “Đỗ quyên, đỗ quyên, đỗ quyên ~”, bây giờ mình mới nhận ra là trong tiếng Trung, “Cúc cu” (Tiếng kêu của chim) đồng âm với tên loài chim Đỗ Quyên, mình sẽ sửa lại tiếng gọi từ chương này. Vì vậy nên biệt danh của Tề Nhị sẽ được chuyển từ “Tề Đỗ Quyên” sang “Tề Cúc Cu”**

Ba tiếng “Cúc cu” vang lên, chiếc muối trong tay A Viên liền rơi tõm vào trong nồi: Tề Nhị, đừng tới đúng lúc này chứ! Các Tư thiện, Điện thiện ở phòng bếp đều có ở đây, ta không thể cho người đồ ăn được đâu!

“A Tầm, người trông bếp hộ ta, ta đi ra ngoài có việc.” A Viên cắn răng nhờ Trình Tầm, lại rào bước đi ra ngoài.

“Người..... Đói sao?” A Viên thấy hắn liền lôi sang một góc vắng người nọ, khẽ hỏi.

Tề Uyên dờ khóc dờ cười: “Chẳng lẽ ta là người chuyên môn xin cơm sao?”

“không không không, không phải.” A Viên vội vàng phẩy tay, nàng gãi mũi khẽ nói thầm: “Nhưng đúng là lần nào người đến gặp ta đều là vì đồ ăn mà.”

Tề Uyên nhìn đôi ngập nước của nhỏ cô nương trước mặt, vội nhét đồ vật vẫn luôn cầm trong tay vào tay nàng: “Sau này cũng đừng khóc nữa.”

A Viên nhìn chiếc trâm hoa tính xảo trong tay, đôi mắt xinh đẹp vui vẻ hẳn lên, nhà nàng vốn nghèo, nàng chưa từng có mấy đồ trang sức nho nhỏ của con gái này.

Nàng chưa kịp nói cảm ơn liền nghe thấy âm thanh từ phía trên đầu: “Xấu lắm.”

A Viên sùng sốt, lúc sau mới hiểu ra là hắn đang chê mình khóc xấu. Nàng ngẩng đầu, quật cường nhìn kia khuôn mặt tuấn tú vẫn luôn không có biểu cảm gì kia, tức giận nói: “Xấu thì sao hôm qua người lại nhìn lâu như vậy.”

Tề Uyên nhìn tiểu cô nương phấn điều ngọc trác*, mắt ngọc mây ngài* trước mặt, nhạt nhẽo nói: “Nhưng vẫn xinh đẹp hơn người khác.”

***) Phấn điều ngọc trác: Miêu tả người con gái lớn lên trắng nõn, xinh đẹp, (cũng dùng để chỉ cảnh tuyết).**

***) Mắt ngọc mây ngài: Chỉ người con gái xinh đẹp mỹ lệ với đôi mắt sáng ngời, làn da trắng tinh**

A Viên nhìn đôi mắt sâu thẳm kia, bĩu môi bất mãn nói: “Ai lại nói con gái xấu chứ!” Lại cúi đầu nhìn chiếc trâm hoa trên tay, vui vẻ nói: “Hôm nay Thôi Chương Thiện thưởng một ít thịt nạm bò cho ta, buổi tối ta sẽ làm Nạm bò hầm* cho người!”

***) Nạm bò hầm: Giống món “Bò sốt vang” nhưng không có rượu vang.**

Tề Uyên gật đầu nói: “Người đi vào đi.”

“Ừ!” A Viên vừa cười tủm tỉm, xoay người đi vào, đến chỗ rẽ còn quay lại vẫy tay với hắn.

Tề Uyên nhìn tiểu cô nương trắng trẻo xinh đẹp đang cười vô tư kia, nổi tức giận trong lòng tự nhiên phụt tắt.

Ngụy Toàn nhìn thiếu nữ khá ái kỷ từ xa, lại lắc đầu thờ dãi: Xuất thân từ gia đình đáng tiếc như thế, nếu được sinh ra trong gia đình danh giá ở kinh thành còn không phải được cung chiều đến tận miệng?

“Ra đi.” Tề Uyên đầy ảm ý nhìn sang Ngụy Toàn đang nấp ở cửa Cục Thượng Thực, lạnh giọng nói, khuôn mặt vẫn luôn không có biểu cảm gì như mọi lúc, nhưng cặp mắt kia lại đầy vẻ lạnh lẽo.

Ngụy Toàn bị dọa đến run người, lạnh tóc gáy: “Nô tài. Nô tài chỉ cảm thấy tiếc cho cô nương thôi.”

Tề Uyên liếc hắn một cái, lạnh lùng đảo mắt, giọng nói lạnh tanh: “Người cứ lo giữ chắc cái đầu của mình đi.”

Dứt lời, hắn chấp tay sau lưng, từ từ đi ra.

Ngụy Toàn buồn bực tự vả miệng mình hai cái, lại cuống quýt chạy theo.

“Vị tỷ tỷ này, xin hỏi cô có biết có cô nương nào tên là A Viên không?” một tên thái giám đi đến, chặn lại hỏi một cung nữ đang muốn đi ra ngoài.

Cung nữ kia nhìn quanh một lượt rồi chỉ tay: “Kia! A Viên là người có nốt ruồi đỏ trên ấn đường đang ở đằng kia kia!”

Tên thái giám cảm ơn rồi đi đến bên cạnh A Viên, hỏi: “cô nương là A Viên phải không?”

“Ta chính là A Viên, còn ngài là.” A Viên đứng dậy, nhìn về phía hắn đầy tò mò.

“Ta được Nghiêm Công Công phái tới truyền lời, tên thái giám kia đã viết nhầm thời gian thăm người thân của cô rồi, hôm nay lúc kiểm tra lại mới phát hiện ra, Công Công liền sai ta báo với cô một tiếng, thời gian thăm người thân là vào buổi chiều ngày mùng 3 tháng 11, đừng quên đấy.”

“thật sao?” Đôi mắt A Viên lập tức sáng lên, nỗi buồn bực trong lòng nháy mắt tan thành mây khói.

“Tất nhiên là đúng rồi, Công Công còn nói đây đều là lỗi của bọn thuộc hạ, suýt nữa làm hỏng chuyện lớn của cô nương, lại nhờ ta gửi lời xin lỗi đến cô.” Tên thái giám nọ giọng ngọt xớt, đúng là có tài ăn nói.

A Viên vội xua tay, khuôn mặt nhỏ đầy vẻ sợ hãi: “Làm sao ta có thể nhận lời xin lỗi này được? Trong cung cũng có nhiều người, làm sao tránh khỏi sai sót cho được, không cần để ý đâu.”

“cô nương trông xinh đẹp mà người cũng lương thiện.” Tên thái giám cười nói: “Nếu không việc gì thì ta xin phép về trước, bây giờ ta cũng đang có việc bận mất rồi.”

“Vây được, số bạc này là một chút lòng thành của ta, không nhiều nhận gì, nếu ngài không chê cứ giữ lại để khi nào uống chén trà.” A Viên đưa cho hắn chút bạc vụn, còn cười định tiễn hắn đi.

“Chỉ là chút việc nhỏ thôi, sao có thể nhận bạc của cô nương được, huống chi đây còn là lỗi sai của bọn ta, nếu Nghiêm Công Công phát hiện ra ta còn nhận tiền của cô thì chắc ta còn phải “ăn” vài bữa tù cơ đấy.” Tên thái giám từ chối, không dám nhận.

A Viên nghĩ một lúc rồi mới cất số bạc lại, lại đưa cho hắn một gói đường: “Đây là Đường Hoa Quế* ta làm, cũng không phải thứ quý hiếm gì, nhận cái này chắc sẽ không bị đánh nh?”

***) Đường Hoa Quế: Là 1 trong những phụ liệu thơm nhất và đặc trưng nhất của Trung Hoa, dùng để pha trà, chưng yến, làm bánh, v.v...**

(Nguồn ảnh: Xiachufang.com)

Tên thái giám phụt cười: “không bị đánh.”

A Viên thấy hần cuối cùng cũng chịu nhận đồ liền cười đến cong mắt lại, làm nốt ruồi son nơi ấn đường càng trở nên rực rỡ.

Sau khi tiễn tên thái giám về, A Viên chạy bình bịch qua nồi nạm bò hầm, khuôn mặt đầy hưng phấn: Tối nay lại làm thêm món khoai sọ cho Tề Nhị đi! Khoai sọ mềm như bông, ăn thì ngon phải biết!

Tối rồi buổi tối, A Viên sớm nấu thịt bò nạm nồi, trong phòng bếp đều là nồng đậm thịt bò tinh khiết và thơm.

“Cúc cu, cúc cu, cúc cu ~”

A Viên chuẩn bị đồ ăn xong xuôi, vui vẻ chạy nhanh ra ngoài.

Tề Uyên từ xa đã ngửi thấy mùi thịt bò, cái bụng vốn không hề đói đột nhiên “kháng nghị” kêu lên một tiếng vang dội.

“Ngài tới rồi!”

“Ừm” Hai người cùng động thời đi về đình phía trước, dọc theo đường đi khuôn mặt nàng vẫn không giấu nổi nụ cười, Tề Uyên nhìn mà cũng cảm thấy vui vẻ.

hần cúi đầu nhìn hai búi tóc nhỏ nho đáng yêu trên đỉnh đầu A Viên, đập vào mắt là chiếc Trâm hoa xinh đẹp, cũng là món quà hần tặng cho nàng buổi chiều.

Khóe môi Tề Uyên khó phát hiện mà cong lên, hần cũng không biết tặng nàng quà sẽ làm nàng vui vẻ đến như vậy.

Trong đình, A Viên mở hộp đồ ăn, cười nói: “Chỉ có thể ăn như vậy thôi, nếu có nồi lẩu ở đây, lại rải thêm than ở phía dưới nữa, vậy có thể vừa ăn vừa nấu nguyên liệu khác, giống như ăn lẩu vậy.”

Rồi vừa nói vừa xúc một bát com cho hần: “Ném thử đi.”

Tề Uyên gấp khoai sọ vào trong miệng, khá kinh ngạc. Món khoai sọ này được hầm nhừ, ăn cùng nước canh thơm nồng lại cực kỳ ngon miệng. hần lại gấp một miếng nạm bò, thịt dừ vừa phải, mềm mà không dai, ăn một miếng mà miệng đầy hương thơm.

hần yên lặng ăn sạch một bát com nhỏ, cũng ăn gần hết cả bát nạm bò lớn kia.

“Tề Nhị, cha mẹ của ta không phải ghét bỏ ta, là do tên thái giám kia tính sai ngày, bọn họ sẽ tiến cung vào buổi chiều mấy ngày sau.” A Viên lấy tay chống khuôn mặt phúng phính, cười nói: “Bảo sao mấy hôm trước ta ở đây đợi cả một ngày cũng chẳng thấy ai, lại còn gây thơ đến mức khóc nhè nữa!”

Tề Uyên nghiêng đầu nhìn đôi mắt tràn đầy ý cười mong chờ của nàng, khẽ nhíu mày, mím môi mòng lại, bàn tay đang cầm chén tự nhiên nắm lại, khớp xương ở đầu ngón tay cũng trắng bệch.

“Có chuyện gì vậy? không vui sao?” A Viên nhìn khuôn mặt đang tối lại của Tề Uyên, ý cười trong mắt rút đi, nhìn hẩn đầy lo lắng.

Tề Uyên lạnh lùng lắc đầu: “không phải.” Vừa nói, ánh mắt lại hướng về nơi khác, đôi mắt đen sâu như giếng cổ.

“Vì sao bọn họ đối xử với cô tệ như vậy mà cô vẫn còn nhớ đến họ?”

A Viên im lặng, suy nghĩ một lúc lâu rồi lại cười nói: “Cha, ca ca và các muội muội đối xử với ta tốt lắm. Nhưng.....Nhưng mẫu thân ta mới là người quyết định trong nhà.....”

Tề Uyên nhìn đôi mắt sáng như sao của nàng, ánh mắt lãnh đạm: Đờ ngốc.

A Viên chờ mãi, chờ mãi, cuối cùng cũng chờ được ngày này.

“A Viên, chúng ta vừa khéo thăm người thân cùng một ngày, vậy cùng đi đi.” Trình Tầm vô cùng vui vẻ nói.

Ngay cả Điều Uẩn An cũng vui vẻ cầm lấy tay nải nhỏ nhất bên cạnh A Viên: “Đề ta giúp cô một tay.”

A Viên cong mắt cười, ba người vừa nói vừa cười, cùng nhau đi đến cửa hông.

“Cha! Mẫu thân!” Điều Uẩn An buông tay nải của A Viên ra, đồ mất nhào tới: “Sao hai người đến sớm như vậy? Thân thể vốn đã không tốt rồi, cũng đứng để bị lạnh! Tò phụ, tổ mẫu đâu rồi ạ? Họ có khỏe không?”

“Khỏe, đều khỏe.....”

A Viên nhìn Điều Uẩn An đầu hâm mộ: Giá như mẫu thân của mình cũng ôn nhu như của nàng ấy nhỉ.

“A Tầm!”

“A Viên, cha mẹ của ta tới rồi, ta đi nhé.” Trình Tầm vừa cười cừa chạy đi, một nhà cùng nói chuyện vô cùng náo nức.

Khuôn mặt A Viên tràn đầy vẻ hâm mộ, xung quanh đều là cảnh một nhà đoàn tụ, chỉ có nàng là cô đơn lẻ loi, trông rất không hợp hoàn cảnh.

Ngụy Toàn phụng mệnh yên lặng quan sát ở một chỗ, lắc đầu nhìn thiếu nữ xinh đẹp kia.

“Cha!” A Viên nhìn thấy hình bóng quen thuộc kia liền vội vàng đi đến.

“Trời, ngồi cái xe ngựa này, làm xương của bà đây đều nhức hết cả ra rồi.” một người đàn bà trung niên đáng người ục ịch*, mặc bộ quần áo bằng vải thô, khuôn mặt ngăm đen đang nôn nóng làm ồn lên.

***) ỤC ỊCH: Trong bản cv ghi là “đáng người trung đẳng” chỉ đơn giản có nghĩa là “vừa lùn vừa béo”**

(Nguồn: Baidu)

Mọi người xung quanh đều quay lại nhìn, khẽ nhíu mày lại.

“Mẫu thân, người nhỏ giọng chút, đây đều là gia đình nhà quan.” A Viên thật cẩn thận kéo tay áo của bà ta.

“Cho rằng cô thẳng tiếng rất nhanh sao? Còn dám dạy bảo cả nương?” Người đàn bà kia trừng mắt lạnh lùng, biểu cảm tức giận.

“Thôi được rồi, bớt nói vài câu đi!” Người đàn ông kia giật cánh tay của bà ta, nghiêm giọng nói.

Người đàn bà kia đẩy ông ta ra, chỉ thẳng vào mũi hẩn định mắng.

“Nương! Cả năm trời không gặp muội muội, chúng ta không thể nói chuyện từ tế ư?” một thanh niên đáng người cường tráng lòi bà ta ra, nhẹ nhàng khuyên nhủ.

“Nương, ngài nhìn xem con mang đến cái gì cho ngài?” A Viên giảng hóa, đưa bà ta đến “ngon núi nhỏ” bên cạnh mình.

Điều Uẩn An yên lặng nhìn hết mọi chuyện, đánh giá nhóm “người thân” kia, trong lòng cảm thấy kì lạ: Làm sao mà người thô lỗ như vậy lại có thể sinh ra người xinh đẹp như A Viên được nhỉ?

Ngụy Toàn còn đang ngáp dờ thì bên tai lại truyền đến một âm thanh, làm ông ta sợ tới mức không kịp ngáp tiếp, vội khép miệng lại: “Hoàng Thượng, sao ngài lại tới đây?”

Tác giả có lời muốn nói:

Tề Uyên: Quý xuông cho Trầm!

Bạn đang đọc truyện *Cầu Được Ước Thấy: Thái Giám Biến Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Đau lòng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Sil

Tề Uyên đang mặc bộ đồng phục thị vệ, đôi mắt đen sâu thẳm âm thầm nhìn chăm chú vào A Viên.

"Ôi, còn mang tới nhiều đồ tốt như vậy à!" Vương thị hớn hờ nhìn đống đồ A Viên chuẩn bị: "Đúng là không uống công chúng ta nuôi dưỡng mấy năm nay."

"A Viên xinh hơn đấy, cũng cao lên nữa!" Người thanh niên mặt mày khàng khái, cao lớn cường tráng bên cạnh cũng vui vẻ kéo tay A Viên, sờ đầu nàng cười nói.

Hai mắt Thường Vượng đầm lệ, thờ dài thườn thọt: "Con gái của cha đúng là số khổ mà."

"Số khổ? Khổ ở chỗ nào chứ? Lớn như vậy còn chưa chết rét, hiện tại thì ở trong cung mặc vàng đeo bạc*, vậy thì ta cũng muốn đưa Phúc Ni vào đấy!" Vương thị hừ lạnh, lục lọi bọc quần áo một lúc lâu vẫn không thấy vật cần tìm, khuôn mặt vốn đang cười liên trầm xuống ngay tức khắc: "Bạc ở đâu hết rồi? Sang năm Xuân Sinh còn phải cưới vợ, nhà thì không xây nổi một căn, cô ăn sung mặc sướng ở đây cũng không thêm quan tâm đến ca ca cô sao?"

***) Mặc vàng đeo bạc: ở đây không phải là chị nữ chính đeo vàng bạc trang sức thật (vì suy cho cùng chị cũng chỉ là cung nữ mà thôi) mà có nghĩa là “giàu sang sung sướng” chiếu theo quan niệm của thời xưa. (Nguồn: Baidu)**

Bàn tay đang chấp sau lưng Tề Uyên vô thức nắm chặt lại, gân xanh nổi lên, khuôn mặt lại không lộ ra cảm xúc nào.

Ngụy Toàn cũng không dám nhìn thẳng; Hoàng Thượng người đang đau lòng đó!

"Ồ kia nương! Muội muội ở trong cung cũng phải lo liệu trước sau, sao có thể thừa tiền được chứ!" Thường Xuân Sinh nhủ mảy nói.

Vương thị véo mạnh vào cánh tay của hắn, lườm: "Sao lại không có tiền?"

"Thôi đừng âm ỉ nữa." A Viên lấy túi tiền trong tay áo ra đưa cho bà ta: "Đây là tiền tích góp của con mấy năm nay, nương cứ giữ lại giúp đỡ gia đình đi." Dứt lời lại nhìn sang anh trai: "Ca ca cũng không còn nhỏ nữa rồi, ngặt nỗi trong nhà khó khăn nên vẫn chưa cưới vợ được, số bạc này ít nhất cũng được một khoản tiền đặt cọc."

Thường Xuân Sinh vội ngăn lại: "Ca ca tay chân vẫn lành lặn, sao lại có thể dùng số tiền muội muội vất vả kiếm được để cưới vợ chứ, ta không có mặt mũi nào nhận không số tiền này!"

"A Viên mau cất đi con, trong nhà cũng không cần tiền gấp, không thể trở thành gánh nặng cho con được." Thường Vượng từ ái xoa đầu A Viên.

"Biết rồi khổ lắm, mấy người thì có tình nghĩa rồi, còn ta thì không, được chưa!" Vương thị liếc xéo, giành lấy túi tiền nhét vào người.

"Bà, bà sao lại có thể... Hầy!" Thường Vượng thờ dài thườn thọt, lại lấy tay tự tát vào mặt mình: "Đều là do phụ thân vô dụng!"

"Phụ thân!" A Viên vội kéo tay ông: "Tiền của con đủ dùng, mỗi tháng Thượng Thực Cục được phát đồ ăn, không sợ đói đâu! Mọi người cũng không để gì mới nuôi được con, cũng nên hưởng phúc tuổi già rồi."

"Lời này nói còn xuôi tai!" Vương thị cười nhìn A Viên xinh xắn đáng yêu trước mắt, nói: "Nếu cô trong cung không sợ đói, vậy liền cố gắng tiết kiệm chút tiền tiêu vặt hàng tháng, hai năm nữa chắc các muội muội của cô cũng xuất giá rồi, trong nhà lại có thêm con cháu... Lúc đó có lẽ sẽ cần tiền đó!"

"Con biết rồi." A Viên gật đầu, nhưng trong lòng lại hiểu rõ một điều, chăm sóc cha mẹ là bổn phận của con cái, nhưng giúp đỡ anh chị em trong gia đình lại phải tự lượng sức mình. Nặng vốn ở nơi thâm cung, vẫn phải lo cho mình trước đã.

Thường Xuân Sinh vô cùng không thích thái độ của mẹ với em gái, xệ mặt không chịu nói gì với bà ta.

"Thôi được rồi, cũng sắp đến giờ rồi, chúng ta phải về thôi! Còn một đống việc ở nhà đấy!" Vương thị vui vẻ cầm theo mấy thứ kia lại thúc giục hồi lâu.

Hai cha con Thường Vượng vẫn còn tiếc nuối kéo tay A Viên.

"A Viên em phải bảo trọng, đợi em xuất cung để ca ca nuôi!" Thường Xuân Sinh lau nước mắt, nghẹn giọng nói.

Thường Vượng lại không hề nói gì, chỉ liên tục xoa đầu A Viên, muốn sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại sợ làm con gái đau.

"Phụ thân ca ca hai người trở về đi, kẻ trời tối đường không dễ đi." A Viên cũng khóc nức nở, đỏ hốc mắt luyến tiếc, dù sao phải sang năm nàng mới được gặp lại họ.

"A Viên mau về đi, Trời lạnh lắm, đừng để nhiễm lạnh, con!" Thường Vượng kéo tay nàng thao thao bất tuyệt: "Nếu đói thì cứ ăn, cũng đừng làm khổ bản thân."

"Con đã biết rồi, phụ thân." nước mắt A Viên rơi xuống hai gò má, nàng nhìn khuôn mặt nứt nẻ của phụ thân, nháy mắt liền khóc thầm.

"Đều là do phụ thân vô dụng, nếu không thì chúng ta cũng không đưa con vào cung chịu khổ." Thường vượng thờ dài một tiếng, khẽ xoa đầu A Viên: "Đứa bé đáng thương, đừng khóc nữa, mặt mà đông lại sẽ rất xấu đó"

A Viên nghe vậy liền nín khóc, mỉm cười: "Đợi con xuất cung, chắc chắn sẽ hiếu thuận với phụ thân."

"Ừm!" Thường Vượng đáp ứng, rồi xoay người đi ra ngoài cùng con trai, bước chân nào cũng đầy lưu luyến đi, đều vô cùng luyến tiếc.

Thường Xuân Sinh thấy nương đã đi qua cửa cung, lại xoay người chạy nhanh về phía A Viên, đưa cho nàng một cái bao nhỏ nhỏ, cười ngây ngô: "A Viên đã là cô nương rồi, cũng nên có ít trang sức." Dứt lời cũng không chờ A Viên đáp lại mà xoay người chạy ra cửa cung, trước khi đi còn vẫy tay với nàng.

A Viên mở ra cái bao nhỏ nhỏ kia ra, bên trong là một chiếc trâm bạc cùng một chiếc vòng ngọc nhỏ nhỏ, nhìn chất nước chỉ là hàng loại hai nhưng lại khiến nàng vô cùng vui vẻ.

Tề Uyên khó chịu nhìn A Viên nước mắt ngấn nước mắt dài, vừa định đi đến bên nàng đã bị Ngụy Toàn ngăn lại.

"Hoàng Thượng, ngài ăn mặc như thế này mà đi đến bên cạnh cô nương A Viên thì sẽ không giải thích rõ được." Ngụy Toàn khuyên nhủ. Hắn quay đầu thờ dài nhìn thoáng qua cô nương nhỏ tội nghiệp đang khóc đến mũi đỏ bừng: Đến cả ta nhìn mà cũng thấy đau lòng, chứ đừng nói là Hoàng Thượng.

Tề Uyên cúi đầu nhìn bộ quần áo trên người mình, chỉ phải từ bỏ.

hắn cau mày nhìn A Viên ở phía xa.

"Đừng khóc nữa, không phải hôm nay đã được gặp cha mẹ sao, đúng là không có tiền đồ mà!" sau khi Diêu Uẩn An tiễn cha mẹ liền cúi đầu đi đến bên cạnh A Viên, nước nớc nói

A Viên nghiêng đầu nhìn thoáng qua nước mắt trên mặt nàng, bĩu môi nước nớc: "không phải cô cũng khóc đó sao!"

"Ta..., ta cũng không muốn khóc mà!" Diêu Uẩn An (*chỗ này hình như nguyên tác bị thiếu hay sao chứ không phải do mình edit thiếu đâu*)

Hai người liếc mắt nhìn nhau, lại ôm nhau khóc, hai mắt sưng lên như trái hạch đào.

Tề Uyên nhủu mày nhìn về phía cô nương đang khóc sụt sướt, quay sang nhìn Ngự Toàn: "Làm thế nào để nàng không khóc nữa..."

"Cái này thì đơn giản thôi! Gãi đúng chỗ ngứa, tặng mấy đồ lặt vặt nàng thích, đồ ngọt vài cái là được."

"Đồ ngọt vài cái?" Tề Uyên dừng lại một chút: "Đồ như thế nào..."

Ngự Toàn: một tên thái giám như ta mà bày đặt dạy Hoàng thượng đồ con gái thì đúng là không hợp lý cho lắm..

"Hay là Hoàng Thượng ngài thử hỏi Sóc Vương gia xem ngài ấy theo đuổi Sóc Vương phi như thế nào?"

"Theo đuổi?" Tề Uyên trầm mặt xuống, đôi mắt bắn ra ánh sáng lạnh lẽo: "nói bậy!"

Ngự Toàn trầm mặc, yên lặng cúi đầu đứng sang một bên.

Tề Uyên nhìn đôi mắt đỏ hồng ngập nước của A Viên, đột nhiên nhớ lại biểu cảm yêu thích không rời tay của nàng khi cầm đèn con thỏ hôm đưa nàng đi ngắm đèn nọ.

"Trở về đi." Tề Uyên nhắc chân đi về Điện Dưỡng Tâm.

"Cứ..., cứ thế là đi à?" Ngự Toàn ngờ ngác nhìn Tề Uyên đi nhanh như mọc cánh dưới chân, lăm lăm.

Tề Uyên quay đầu lại liếc hắn, bình tĩnh nói: "Còn chưa xem đủ sao?"

"Dạ không dạ không, xem đủ xem đủ rồi..." Ngự Toàn thấy vẻ lạnh lùng trong mắt Hoàng Thượng mới đột nhiên phát hiện ra lời nói bất kính của mình vừa nãy liền cho mình hai bạt tai: "Nô tài không có ý đó..."

Mặt Ngự Toàn như đưa đám: không thể giải thích được!

"Có đúng thật không?" Bạch Thắm đề quyền sách trên tay xuống, tròn mắt ẩn chứa một tia hưng phấn.

Nhĩ Nhạc vội gật đầu: "Là thật đó! Hoàng Thượng đang mặc quần áo thị vệ, còn có Ngự Toàn đứng bên cạnh, đúng vậy đấy!"

"Chuẩn bị cho ta một phần danh sách những cung nữ thăm người thân rể chiều hôm nay." Bạch Thắm khẽ sờ trăm ngọc trên đầu, khóe miệng hàm chứa ý cười.

"Nương nương, nô tỳ đã chép lại cho người rồi." Dứt lời, Nhĩ Nhạc liền lấy ra một tập giấy đã được cuộn lại cẩn thận từ trong ngực ra đưa cho Bạch Thắm

Bạch Thắm nhận lấy, nhìn vào tên tuổi trên đó lại nhủu mày: "Đây chính là những cung nữ được tuyển chọn vào mùa xuân ba năm trước thì phải?" Thế này cũng quá trẻ rồi..

Nàng đặt tờ danh sách ở một bên, ôn nhu nói: "Ta lại mừng hụt rồi, chắc là Hoàng Thượng của chúng ta không cảm thú như vậy chứ..."

"Nhưng Hoàng Thượng đã đứng đây rất lâu đấy ạ, không phải thích thì còn vì lí do nào khác chứ."

Bạch Thắm cầm tờ danh sách lên, nhàn rỗi ngồi dựa vào đầu giường, nhẹ nhàng nói: "Hoàng Thượng thích nhất là ăn mặc đồng phục thị vệ đi dạo giải buồn, có duyên gặp được nha đầu đáng thương nào liền ra tay cứu giúp, thỉnh thoảng quan tâm một chút cũng là chuyện thường."

Nhĩ Nhạc gật đầu, lại rót trà cho Bạch Thắm rồi yên lặng lui ra ngoài.

Bạch Thắm nhìn nước trà nóng bốc hơi bên cạnh, âm thầm thở dài: Hoàng Thượng nếu đã yêu thích ai đó, thì nàng cũng có thể báo với người nhà một tiếng..

Trong Điện Dưỡng Tâm, Tề Uyên đã thay đổi trang phục ngồi trên ghế, giương mắt nhìn Ngự Toàn: "Người đi đến nhà kho chọn cho trẫm một khối Thủy Ngọc* đến đây."

***) Thủy Ngọc: chính là tên gọi của Thủy tinh ngày xưa, có thành phần chủ yếu là SiO2**

(Nguồn: Baidu)

"Dạ." Ngự Toàn cúi người, lên tiếng: "không biết Hoàng Thượng muốn loại Thủy Ngọc gì?"

"To khoảng một bàn tay, tốt nhất là chất ngọc kém một chút, càng kém càng tốt."

Ngự Toàn vừa nghe đã khó hiểu: "Hoàng Thượng, trong kho đều là hàng thượng phẩm, lấy đâu ra loại kém ạ... Hơn nữa, Thủy Ngọc là đồ vật quý giá, kể cả loại kém cũng bằng chi phí ăn mặc nhiều năm của một gia đình bình thường, ngài nếu tặng cho cô nương A Viên, nàng ấy mà cảm thứ này đến Thượng Thực Cục, đây chẳng phải là đang bày cô nương nhà người ta sao!"

"Ai nói là ta muốn đưa cho A Viên?" Tề Uyên nhú mày, cười như không cười nhìn Ngự Toàn.

"Chuyện này... đều viết ở trên mặt ngài cả..." Ngự Toàn khẽ lẩm bẩm một câu: "Hoàng Thượng, không bằng ngài dùng bùa nặn vài thứ linh tinh thử xem? Thứ này không gây chú ý mà các cô nương cũng thích."

Tề Uyên im lặng nhìn hắn, Ngự Toàn gãi mũi, cúi đầu xuống không dám nói lời nào.

"Còn không mau chuẩn bị cho trẫm?"

"Tuân lệnh!"

Đến buổi tối, Tề Uyên đang cầm trong tay một “vật thể không xác định”, bước từng bước nặng nề.

Hay là Trẫm cứ trở về đi...

hắn đứng ngoài cửa Thượng Thực Cục, mặt lạnh do dự một lúc lâu, vừa đứng lúc định quay người lại trở về liền nghe thấy cánh cửa ở phía sau kêu lên "Ken két", tiếng người kêu lên: "Tề Nhị, ngài tới rồi sao?"

Tề Uyên dừng lại một chút, sau khi nhét “vật thể không xác định” lại vào trong tay áo mới xoay người lại, bình thần gặt đầu.

"Hôm nay ngài muốn ăn gì?" A Viên gặp được phụ thân cùng ca ca nên tâm trạng rất tốt, bộ dáng suốt trước lúc trước cũng biến mất.

"cô nấu gì cũng được." khuôn mặt Tề Uyên không có biểu cảm gì, chỉ thấy đồ vật trong tay áo cứ cộm lại.

"Ta chờ cô ở đình đằng trước." Tề Uyên mở miệng, vừa dứt lời liền xoay người lại, vật thể nhỏ nào đó bay từ trong tay áo hắn ra "Bốp" một tiếng rơi xuống đất, hắn dừng bước, cả người cứng lại.

A Viên nhìn Tề Uyên đầy nghi ngờ, xoay người nhặt thứ đó lên. Nàng nhìn vào “vật thể không xác định” tựa như một đồng bùa này trong tay mình, liền kéo tay áo hắn: "Này! Đồ của ngài rơi rồi!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Về việc nên gọi Tề Nhị là "Tề Cúc Cu" hay là "Tề Thơm Quá" thì... Chi có trẻ con mới cần quyết định thôi, còn người “nhớn” thì luôn muốn gọi cả hai! Ha ha ha ha ha ha <? ≥? ≤?o

P.s: Nickname "Tề Thơm Quá" của Tề Nhị là do một bạn đọc giả bên Trung đặt.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Được Ước Thấy: Thái Giám Biến Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tình nghĩa

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Sil

Tề Uyên khẽ nhú mày, quay đầu lại nhìn sang “đồng” nho nhỏ đen thui lụi trong tay thiếu nữ kia liền lắc đầu theo bản năng, hắn cũng không muốn thừa nhận rằng thứ đồ này rớt xuống từ trên người mình xuống đâu.

"không phải của ngài sao?" Đôi mắt trong veo xinh đẹp của A Viên trở nên nghi ngờ: "Nhưng mà ta tận mắt nhìn thấy “nó” rơi từ tay áo của ngài xuống mà!"

Tề Uyên mỉm môi, lạnh nhạt liếc nàng, vội bật ra một câu: "Tặng cho cô đấy."

Dứt lời liền chạy nhanh như chớp.

A Viên nhìn vật trong tay mà không biết nói gì hơn: Đây là cái quái gì vậy trời...

Lại đặt thứ này vào trong túi tiền rồi xoay người đi vào phòng bếp.

A Viên nghĩ một lúc rồi lấy một ít bột mì, cho thêm một chút muối, đổ một lượng nước vừa phải vào rồi dùng lực nhào chỗ bột, chỉ khi phần bột được nhào mịn bên ngoài và dẻo bên trong thì sau khi cán sợi mì mới giòn dai được.

Nàng đã quen làm việc từ nhỏ, cán bột mì cũng chỉ là chuyện nhỏ đối với nàng mà thôi, chỉ một lúc sau, một loạt sợi mì đã được đặt chính chu trên thớt.

Bác bếp, đun dầu lên, đến khi dầu sôi thì bỏ thịt đã được thái hạt lựu vào đảo đến khi thịt chuyển màu, A Viên đổ nước tương đậu nành đã chuẩn bị sẵn rồi đảo thật nhanh, đến khi tỏa ra mùi thơm mới đổ ra bát.

Nồi nước đang sôi ở bếp bên kia, A Viên kéo chỗ bột thành mì sợi* rồi bỏ vào trong nồi. Những sợi mì đều nhau đang không ngừng xoay lung tung trong nồi nước sôi trông rất giống những cánh hoa cúc nhỏ dài vậy.

***) Kéo mì sợi từ cục bột:** Ngày xưa người Trung Quốc không dùng dao cắt bột mì ra thành từng sợi mà kéo dài cục bột ra gấp đôi rồi lại gấp đôi tiếp, gấp đến khi có được độ dai như ý thì dừng lại. (Video nếu mọi người vẫn chưa hiểu)

Những sợi mì còn nóng hôi hổi vào nước lạnh một lần, lại đổ thịt băm thơm phức lên, A Viên ngửi được hương vị trong phòng liền bỏ bát mì vào hộp đựng thức ăn, đặt cùng với một đĩa củ cải ngâm giấm* nhỏ, cười tủn tủn đi ra ngoài.

***) Củ cải ngâm giấm:**

(Nguồn: item.jd)

Tề Uyên ngồi trong đình, khuôn mặt đẹp dễ lộ rõ vẻ không yên tâm

"Này, ăn đi!" A Viên lấy món Mì trộn tương* màu sắc đẹp dễ đang tỏa hương thơm và món ăn nhẹ (chính là món củ cải ngâm giấm đó), ngồi một bên mỉm cười.

***) Mì trộn tương:**

(Nguồn: Xiachufang)

Tề Uyên cảm thấy lên, nhưng khi thấy thiếu nữ trước mặt lờ lững “vật thể không xác định” kia lên liền không còn khẩu vị gì nữa.

"Tề Nhị, ngài vẫn chưa nói với ta đâu! Rốt cuộc đây là cái gì vậy?" A Viên lấy tay cầm vào hai đỉnh nhọn nhô lên trên bề mặt của vật ấy rồi cố gắng nhìn kĩ lại lần nữa, hàng mi thanh tú khẽ nhăn lại.

"Đó là một con thỏ." Tề Uyên trầm giọng nói.

"Thỏ, con thỏ sao?" A Viên tròn mắt không thể tin nổi: "Đây là lần đầu tiên ngài nặn đất sao?"

Tề Uyên nhún mày, gật đầu thần nhiên thừa nhận.

"thật, thật độc đáo..." A Viên suy nghĩ hồi lâu mà vẫn không nghĩ ra lời khencho được, Tề Uyên trầm mặt nhìn sang người thiếu nữ với đôi mắt tràn đầy ý cười kia, liền cảm lấy “con thỏ” kia, vung tay ném “nó” vào bụi cây.

"O? Ngài đừng ném nó đi!" A Viên thấy vậy kéo vấy lên chạy bình bịch rồi chui vào bụi cây.

Tề Uyên nhìn chăm chú vào bóng hình nho nhỏ kia, tuy khuôn mặt tỏ ra lạnh lùng nhưng miệng lại đáp:” cô đừng cố gắng tìm nữa, ngày mai ta lại nặn cho cô một con đẹp hơn."

"Nhưng như thế thì làm sao giống được?" A Viên ngồi trong bụi cây tỉ mẩn tìm kiếm, dù thỉnh thoảng bị cành cây chọc vào mặt, nàng vẫn kiên nhẫn tìm kiếm.

Nàng ngồi nghiêng về một bên, không có đèn chiếu sáng, A Viên nhìn không rõ liền dùng bàn tay nhỏ nhỏ trắng như tuyết lần sờ trên mặt đất để tìm đồ. Tuy đã đến tiết lập xuân* nhưng một thời gian trước vừa có một trận tuyết rơi, trời khá lạnh, mặt đất rét lạnh tới tận xương, chỉ một lúc mà đôi tay nhỏ bé kia đã đỏ lên vì lạnh.

***) Tiết Lập Xuân: Là một khái niệm trong công tác lập lịch của các nước phương Đông chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Hoa cổ đại. Nó là một trong số hai mươi tư tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Theo quy ước, tiết lập xuân là khoảng thời gian bắt đầu từ khoảng ngày 4-5/2 và kết thúc vào khoảng 18-19/2 theo lịch Gregory.**

(Nguồn: Wikipedia)

Tề Uyên nhìn bóng hình nhỏ bé trong bụi cây kia, đặt đĩa xuống, đứng dậy đi tới, túm cổ người nào đó xách lên: "Ta nói là đừng tìm nữa." Giọng hần trầm xuống, đôi mắt sâu thẳm như hồ băng.

A Viên bĩu môi rút tay hần ra, bướng bỉnh ngồi xồm xuống: "Ngoài ca ca ra, thì ngài chính là người thứ nhất tặng mấy thứ đồ nhỏ xinh dễ dễ ta vui vẻ." nói đến đây, nàng dừng tay lại, lúc lâu sau mới từ từ nói: "Bên trong nơi cung cấm này nhận được một phần tình nghĩa cũng không dễ dàng gì cho cam, ta không thể phá hỏng phần quan tâm này của ngài được."

Tề Uyên nhìn đôi tay nhỏ bướng bỉnh kia của nàng, im lặng hồi lâu rồi lại cúi người xuống: "cô cảm tình con gì vậy?"

"Sao?" A Viên quay đầu nhìn sang Tề Uyên, hơi ngạc nhiên vì câu hỏi lạ lùng này của hần: "Ta, ta cảm tình con heo."

Tề Uyên cười khê: "Ta còn tưởng rằng cô cảm tình con lừa* đấy."

***) Cảm tình con lừa: Chỉ người ngoan cố, bướng bỉnh.**

(Nguồn: Baidu)

A Viên cũng không tức giận mà chỉ nụ cười thần nhiên trong mắt hần mà khẽ lẩm bầm một câu: "Ngài cười lên trông đẹp thật! Ngài cũng đừng lúc nào cũng nghiêm mặt như thế ai cũng thiếu tiền của ngài không bằng..."

Dứt lời lại cúi đầu xuống lần mò.

Tề Uyên nhìn hai búi tóc nho nhỏ rất đáng yêu trên đầu nàng, không nhịn được thầm nghĩ trong đầu: Khuê nữ của trẫm trong tương lai xinh đẹp như vậy thì tốt rồi..

"Tìm được rồi này!" A Viên đứng dậy, ánh mắt sáng lên, vô cùng vui vẻ. Nàng túm lấy tay áo của Tề Uyên, ngẩng đầu lên nhìn hần: "Ta không ghét đâu! Thứ này cũng được rồi!"

Tề Uyên cúi đầu nhìn thiếu nữ đang cười khanh khách, lại nhìn sang bàn tay nhỏ lem nhem của nàng, khuôn mặt vốn lạnh lùng lập tức thay đổi. Quả nhiên, phần tay áo bị nàng túm lấy liền dính rất nhiều bùn đất..

"Oái! Chỉ mãi lo tìm thứ này, không khéo mì đã nguội tanh nguội ngắt rồi?" A Viên khẽ vỗ đầu, làm vàng trán vốn trắng nõn mịn màng hiện lên một dấu tay bẩn thỉu: "Nhanh ăn mì đi!"

Dứt lời, A Viên liền kéo tay Tề Uyên chạy vội về đình. Tề Uyên xụ mặt lại, bình thường thì hần đã sớm ra lệnh kéo người đi ra ngoài “thưởng” cho một đồng bàn tử rồi!

"Sao ngài lại không ăn? không hợp khẩu vị sao?" A Viên nhìn hần đầy nghi ngờ, cười hỏi: "Vậy ngài thích ăn gì để ta làm cho..."

"không cần đâu." Tề Uyên vẫy bàn tay phải bẩn thỉu vừa bị A Viên túm lấy kia, lạnh lùng nói: "Thế này thì ăn thế nào được?"

A Viên kinh ngạc, cười ngược ngùng, biểu cảm cũng trở nên khó xử. Nàng lấy khăn tay của mình đưa cho hần: "Ngài, ngài mau lau đi."

Tề Uyên cũng không khách khí mà nhận lấy khăn lau tay, sau khi lau sạch tay xong mới cầm đĩa lên.

"Đợi chút." A Viên lấy tay sờ bát mì, lại giờ tay lên định bỏ lại vào hộp đựng thức ăn.

Tề Uyên nhún mày nhìn nàng, ánh mắt lạnh lùng: "Sao thế?"

"Đồ ăn lạnh hết cả rồi, ăn xong bụng sẽ khó chịu, ta lại làm cho ngài một bát khác."

Tề Uyên đề tay nàng lại, thần nhiên nói: "không sao đâu."

"Nhưng..." A Viên muốn ngăn lại nhưng Tề Uyên đã vội ăn một hớp mì.

Sợi mì thích giòn dai vừa miệng, mang theo hương vị của lúa mì cùng với mùi thơm đậm của nước tương đậu nành, món ăn cũng được nêm nếm vừa miệng.

"Bên trong nơi cung cấm này nhận được một phần tình nghĩa cũng không dễ dàng gì cho cam, ta cũng không thể phá hỏng phần quan tâm này của cô được." Tề Uyên thần nhiên nói,

đôi mắt sâu thẳm yên lặng nhìn A Viên.

A Viên hơi ngạc nhiên nhìn về phía Tề Uyên, trong lòng âm áp nhưng biểu cảm vẫn tỏ ra kinh ngạc: "Sao hôm nay ngài lại nói nhiều như vậy? Cuối cùng cũng chịu lên tiếng phải không?"

Tề Uyên khẽ mỉm cười, đôi mắt tỏ ra không vui: Đứng là lá gan càng ngày càng lớn.

hắn thông thả ăn mì, A Viên lại chuyện trong Cục Thương Thực, không khí lúc này càng trở nên hài hòa.

"Ồi! Hoàng Thượng, có chuyện gì vậy? Sao ngài lại mặc như thế này mà trở về?" Ngụy Toàn chờ tại Cửa Điện Dưỡng Tâm, nhìn tay áo của Tề Uyên lấm lem bùn đất mới vội tiến lên đón.

Tề Uyên nhún mày nhìn thoáng qua đám thị vệ đang lén quan sát liền che miệng ho nhắc nhở một tiếng, đám thị vệ đều run rẩy, vội cúi đầu.

"Dài dòng." Dứt lời liền phát tay áo bước vào.

Sau khi tắm rửa thay quần áo, Tề Uyên nằm trên giường nhìn chiếc khăn tay thêu hình bánh trôi kia, khuôn mặt vốn lạnh lùng lại trở nên ấm áp.

Ngày thứ hai, trên Điện Kim Loan, Tề Uyên nghe lời của Thượng Thư bộ Hình Vạn Xương Thái, khuôn mặt lại càng trầm xuống.

"Hoàng Thượng, tên Tuân Phủ Tô Châu Dương Cát An kia ăn hối lộ trái phép, coi mạng dân như cỏ rác, đến cả số tiền cứu trợ y cũng dám ăn bớt đi ba phần. Tên tham quan bực này cầm quyền chính là nỗi khổ của dân chúng, là tai họa cho quốc gia!" Vạn Xương Thái đã lớn tuổi rồi nhưng vẫn nói đến nước mắt như mưa*.

*** Nguyên văn ghi là: Thiên lệ tung hoành, nghĩa đen là “nước mắt và nước mũi cùng chảy, chỉ trạng thái bi thương tột độ của con người.**

(Nguồn: Baidu)

Tề Uyên mỉm cười, sắc mặt tái xanh, đôi mắt rét lạnh. Hắn cầm đồng hồ sách trong tay ném mạnh xuống đất: "Dương Cát An nhận hối lộ trái phép, không màng ki cương phép nước, đem nhốt vào Thiên Lao chọn ngày chém đầu. Phụ nữ trong nhà tất cả đều biếm thành nô tì, đàn ông lưu đầy tới Tây Bắc, mãi mãi không cho phép hồi kinh."

“Tuân lệnh.”

"Hoàng Thượng, Thần có việc khởi tấu."

"nói." Tề Uyên thanh âm lãnh đạm, khuôn mặt phủ đầy sương lạnh.

"Nam Cương có hành động khác thường."

Tề Uyên bãi triều, lòng mày vẫn không hề giãn ra chút nào. Mọi người theo hầu đều vô cùng cẩn thận, sợ mình không khéo liền mất đầu.

Lúc này, ở ngoài Điện, tên thái giám Ngự tiền nhìn vào đồng hồ trên tay A Viên, đột nhiên khó hiểu cười lên một tiếng: "Chính người đưa vào đi."

"Ta sao? Sợ rằng việc này không đúng quy củ lắm đâu... Tất cả thức ăn của Hoàng thượng hẳn là phải do các tỷ tỷ, đại nhân ở Ngự tiền mang vào chứ." A Viên nhìn mấy người cung nữ thái giám đang quỳ ở bên ngoài, sao lại không hiểu chứ? Đây rõ ràng chính là bắt nàng đi vào hững hờ con thịnh nộ của Hoàng Thượng mà!

Tên thái giám kia lại liếc nàng một cái, bật cười một tiếng: "Vị phân của người cao hay là của ta cao vậy? một cung nữ nhỏ nhò thôi mà cũng dám cãi nhau với người ở Ngự tiền ư? Người làm việc dưới trướng của vị nữ quan nào? Sợ rằng phải “ăn” một “bữa” Bần từ rồi!"

A Viên nhìn khuôn mặt đáng giận của tên thái giám kia, lại nghĩ đến Thôi Chương thiện vẫn luôn rất tốt với mình, cuối cùng vẫn phải vén áo thi lễ với hắn: "Đại nhân chớ tức giận, là nô tỳ không hiểu quy củ."

Tên kia trừng mắt lại, giọng nói chói tai kia làm cho người ta nghe thôi đã thấy khó chịu: "đi vào đi!"

"Dạ." A Viên mỉm cười, lòng hơi bất bình. Bình thường nàng vốn vẫn luôn nhẫn nhịn khi nào nhịn được, nhưng điều kiện tiên quyết là không làm ảnh hưởng đến tính mạng.

Nàng bước chậm lại, yên lặng thở dài: Vẫn đừng nên liên lụy đến Thôi Chương thiện...

Nàng nơm nớp lo sợ bụng điểm tâm vào, tìm dịp thích hợp như nổi trống.

Trong điện không có một chút tạp âm nào, còn không thể nghe thấy cả tiếng hít thở. A Viên cúi đầu, giọng khàn khàn lên cao: "Nô tỳ thỉnh an Hoàng Thượng."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tề Cúc Cù: *Xoa tay khăn trương*

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Ước Thấy: Thái Giám Biến Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Bị phạt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Sil

Nghe âm thanh quen thuộc kia, Tề Uyên ngẩng lên nhìn, liền thấy tiểu nha đầu đang tiếc hận bản thân không thể cúi đầu xuống càng thấp hơn nữa kia.

hắn nghe thấy âm thanh run rẩy sợ hãi kia, lồng ngực vốn đang nhúu chặt lại dần giãn ra. hắn liếc mắt nhìn về phía Ngụy Toàn, đôi mắt tràn ngập nghi vấn.

Ngụy Toàn sợ hãi nhìn A Viên, làm sao mà ông lại không biết được chuyện gì đang xảy ra chứ? rõ ràng là mấy người bên ngoài... đám ranh con kia sợ vô tình đắc tội Hoàng thượng nên mới đem một cung nữ ra làm bia đỡ đạn!

hắn lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa, hừ lạnh trong lòng, thầm nói: Đúng là đen đủi, xui xẻo thay cung nữ này lại chính là A Viên, lần này các người xem như xong rồi!

Khay thức ăn được làm bằng gỗ đỏ*, khá lớn, nặng, bên trong là ba đĩa điểm tâm và một bát canh, A Viên cảm có hơi mỏi tay, tay run run đặt khay lên bàn.

***) Gỗ đỏ: (hay còn gọi là Hổ Bì, Cà Te) là loài thực vật thuộc họ Đậu, mọc tại một số nước Đông Nam Á như: Thái Lan, Việt Nam, Campuchia, Lào và Myanma.**

(Nguồn: Wikipedia)

Đây cũng không phải là thứ làm cho nàng e ngại nhất, mà nàng sợ nhất chính là không khí nặng nề trong điện và Hoàng Thượng đang ngồi ở đằng kia mà không lên tiếng.

Tại sao, sao còn chưa nói tiếng nào vậy...

Hàng lông mi xinh đẹp của A Viên nhắm lại, cẩn thận đến mức không dám thở mạnh.

Tề Uyên đặt bút xuống, yên lặng nhìn A Viên đang nơm nớp lo sợ: "Người..." Chưa nói hết, phần còn lại đã bị hắn nuốt vào bụng, nhìn thiếu nữ đang run lẩy bẩy mà không hề phát hiện ra nét cung chiêu trong đôi mắt mình: Nàng vốn nhất gan, không được dọa nạt nàng..

hắn liếc mắt về phía Ngụy Toàn, cho hắn một ánh mắt.

Ngụy Toàn hiểu rõ lên tiến lên cố ý che đi người Hoàng Thượng, nhận lấy khay điểm tâm A Viên đang bê: "Lui xuống đi."

A Viên như được giải thoát, cúi xuống hành lễ: "Nô tỳ cáo lui."

Tề Uyên nhìn bộ dáng như trút xuống được gánh nặng này của nàng, tự nhiên cảm thấy vô cùng buồn cười. Đợi nàng rời khỏi đây, hắn nhìn sang Ngụy Toàn: "Trẫm đáng sợ lắm sao?"

Ngụy Toàn không dám nói, yên lặng cúi đầu: Nếu ngài còn không đáng sợ thì chắc chẳng có người nào đáng sợ trên đời này đâu!

A Viên không dám ngẩng đầu lên suốt cả quá trình, đến mắt cũng không dám đảo. Vừa ra khỏi điện, nàng liền cảm thấy như đang sống lại. Từ bước những bước nhỏ lại chuyển sang chạy nhanh như bị Hồng thủy mãnh thú* đuổi theo. Nàng đi ra thật xa, đến khi cách Điện Dưỡng Tâm thật xa mới dám dừng lại thở phào nhẹ nhõm.

***) Hồng thủy mãnh thú: Cả Hồng Thủy và Mãnh thú đều có thể nuốt chửng cả con người lẫn dã thú, câu này ý chỉ tai họa to lớn.**

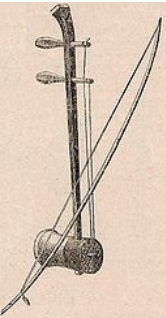
(Nguồn: Baidu)

A Viên quay đầu nhìn tòa đại điện trang nghiêm kia mà lòng còn sợ hãi: Ngự tiền đúng là không phải nơi dành cho người mà!

"đi, Gọi những người canh chừng ngoài kia cho Trẫm." Tề Uyên đang phê tấu chương, lạnh lùng nói.

"Hoàng Thượng lệnh cho các người đi vào hỏi chuyện." Ngụy Toàn nói du dương giống như Đàn nhị* vậy.

***) Đàn nhị: là nhạc cụ thuộc bộ dây có cung vĩ, do đàn có 2 dây nên gọi là đàn nhị, có xuất xứ từ Ấn Độ và vùng Trung Á, được du nhập vào Trung Quốc từ thế kỷ I đến thế kỷ III sau công nguyên từ người Hồ.**

(Nguồn: Wikipedia)

Tên thái giám vừa mới bắt A Viên vào đưa điểm tâm, Trịnh Khai nhìn thấy gương mặt lạnh băng của Ngụy Toàn, vội cười làm lành nói: " không biết Hoàng Thượng đang..."

"đi vào rồi ắt sẽ biết!" Ngụy Toàn lắc cây phát trần trên tay, nhìn hần đầy khinh miệt, xoay người tiến vào.

Trịnh Khai đổ mồ hôi lạnh sau lưng ngay lập tức, ù rũ đi theo.

Tề Uyên lướt qua đám cung nữ thái giám đang quỳ phía dưới, khóe môi khẽ nhếch lên lạnh lùng, hần rũ mắt, vẫn đang không ngừng phê tấu churong.

Đám cung nữ thái giám đang quỳ dưới đất bôn chồn, mồ hôi hột trên trán rơi là tà.

âm thanh lật tấu churong “Rột rột” trong đại điện yên tĩnh càng rõ ràng hơn. Đợi đến khi Tề Uyên thông thả phê chổng tấu churong chất đồng như núi xong thì trời đã tối sầm, hần ném cây bút lông nhỏ trên tay vào bộ đồ rửa bút* trên bàn.

***) Bộ đồ rửa bút: Là một loại đồ mỹ nghệ, là một trong bốn “Văn phòng tứ bảo”**

(Nguồn: Baidu)

"Lạch cạch" một tiếng vang dội, những người đang quỳ ở dưới đồng loạt run rẩy.

"Hoàng Thượng bớt giận."

Tề Uyên cười lạnh một tiếng: "Các người biết vì sao định ra quy định những cung nữ không ở Ngự Tiễn không được phép đưa thức ăn cho vua chứ?"

"Là... Là bởi vì tiên hoàng..."

"Trẫm còn tưởng rằng các người hoàn toàn không biết gì đâu." Tề Uyên cười khê, khuôn mặt lạnh lẽo: "đã biết rõ như vậy mà còn cố tình vi phạm, Ngụy Toàn, tội xuống đánh 50 Trượng, phạt chuyển sang Cục Hoán Y*."

***) Cục Hoán Y: Là cục chịu trách nhiệm giặt quần áo cho hoàng thân quốc thích trong Cung. (Nguồn: Baidu)**

"Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng Thượng tha mạng!" Trịnh Khai liều mạng gào khóc xin tha, hần thực sự không hiểu, lúc trước Hoàng Thượng vẫn luôn nhắm mắt làm ngơ với việc hần làm, tại sao hôm nay lại ra lệnh đánh chết người chứ!

"Tuân lệnh." Ngụy Toàn sai người bước vào, chỉ đám cung nữ thái giám đang liên tục xin tha ở dưới, nói : "Còn đứng đấy làm gì? Bịt miệng họ lại, đừng để họ làm phiền đến Hoàng Thượng!"

A Viên tập tễnh trở về Thượng Thực Cục, làm xong công việc còn dờ dạng rồi mới trở về phòng, khi thấy Trình Tầm và Điều Uẩn An còn suýt nữa òa khóc: "Ngự tiễn đúng là nơi không cho người mà!"

"Có chuyện gì vậy? Nghe nói hôm nay cô gặp được Hoàng Thượng?" Điều Uẩn An hưng phấn nói.

"Ta... Ta, sợi tóc của ta cũng xem như nhìn được..." A Viên ừng ực uống một cốc nước lớn, lúc này mới thả lỏng tâm trạng.

Điều Uẩn An hận sắt không thành thép chọc đầu nàng: "Đứng là đồ vô dụng! Vất vả lắm mới có thể nhìn thấy Hoàng Thượng mà ngay cả đầu cô cũng không dám ngẩng lên."

"Còn ngẩng đầu lên nữa! Đến cả tiến vào ta cũng không dám!" A Viên xoa nhẹ cánh tay đau nhức: "Bậc thêm bên ngoài là bao nhiêu cung nữ thái giám đang quỳ, đám Ngự Tiễn đó sai ta vào làm bìa đỡ đạn là để cho Hoàng Thượng xả cơn tức đó!"

"Hả? Vậy Hoàng Thượng có làm khó người không?" Trình Tầm căng thẳng, đôi mắt tràn đầy lo lắng.

Điều Uẩn An cười nhạo: "Hoàng Thượng làm khó nàng thật thì sao nàng còn có thể sống sờ sờ ngồi ở đây uống nước?" Nàng bấu môi nhìn A Viên, mặt tràn đầy không cảm lòng: "Vừa rồi Thôi Chương thiện còn dạy nàng làm món mới nữa!"

"A Viên, Dư Tư thiện có việc hỏi người." một cung nữ mặc y phục nữ quan đứng ở trước cửa, mặt mày nghiêm túc.

Ba người hoảng sợ, Trình Tầm thoáng sang A Viên mặt trắng bệch, chủ động tiến lên hành lễ: "không nữ quan có thể nhắc nhở cho muội biết trước...?"

Nữ quan kia kiêu ngạo nói: "Đừng dài dòng, đi thi khắc biết." Nàng ta nhìn nốt ruồi son trên mi tâm A Viên, lạnh lùng nói: "Đừng dùng bộ dáng hồ ly tinh này với ta, lớn lên đẹp mà người thì nghèo kiệt xác!"

Điều Uẩn An vốn không muốn xen vào việc của người khác, nhưng bộ dáng mắt mũi cao hơn mắt này của nữ quan kia đã làm nàng bực: "Nữ Quan tỷ à, tỷ truyền lời thì truyền lời thôi, cần gì phải đàm chọc như thế! Sống trong cung cũng đừng tùy tiện đắc tội người."

Nữ quan bị một tiểu cung nữ làm mất mặt, không nhịn nổi nữa, nhưng Điều Uẩn An vốn có xuất thân tốt, nàng đắc tội không nổi, chỉ phải trút giận lên A Viên: "Người vừa bước ra Điện Dưỡng Tâm, Hoàng Thượng đã giận giữ, phạt truyền chuyển hơn phân nửa cung nữ thái giám Ngự Tiễn, chắc chắn là người đã làm Hoàng Thượng tức giận!"

"Ta ư?" A Viên khó hiểu: " Ta còn chưa nói lời nào, tại sao lại làm Hoàng Thượng tức giận được?"

"Người nói với ta cũng vô ích thôi, người hãy giải thích cho Tư thiện đi !" Nữ quan nghiêng đầu hừ lạnh một tiếng.

A Viên cau mày, đẩy cửa ra ngoài.

"Điều Uẩn An, chúng ta phải làm sao bây giờ!" Trình Tầm đi lại quanh phòng: "Dư Tư thiện kia mặt lạnh mà lòng cũng lạnh lùng độc ác, nổi tiếng là nữ quan có thủ đoạn trong cung.

Chỉ vì cha sùng thiếp diệt thể mà giết chết mẹ ruột của nàng ta nên hận nhất nữ nhân xinh đẹp, dù A Viên không có làm gì sai, nhưng thể nào cũng phải chịu phạt nặng!"

Điều Uẩn An cau mày, nàng tuy thích trêu chọc A Viên, nhưng cũng không thể khoanh tay đứng nhìn nàng mất mạng. Nàng vỗ bàn đứng dậy: "Để ta đi tìm cô!"

"Người chính là A Viên?" Dư Tư thiện, Dư Lê nhìn cô nương xinh đẹp đang quỳ dưới chân mình, đôi mắt hiện lên tia thù hận.

"Thưa Tư thiện, nô tỳ chính là A Viên." A Viên cung kính đáp, lòng vô cùng bất an, chỉ mong có thể sớm đi về.

Dư Lê nhìn chằm chằm vào nốt ruồi son ở mi tâm của nàng, cười nhạt: "Giương mặt hồ ly tinh này! nói, có phải người quyến rũ Hoàng Thượng làm cho người không vui mới phạt người ở Ngự Tiễn?"

A Viên run lên, vội dập đầu liên tục: "Nô tỳ không dám, nô tỳ không dám... Nô tỳ nhát gan, đến cả đầu cũng không dám ngẩng lên..."

"Thiên tử nhát nộ, thấy phơi vụn dẫm*! Thượng Thực Cục vốn luôn ngàn cân treo sợi tóc, một món bánh không tốt thôi là cũng đủ chịu trách nhiệm rồi!" Dư Lê vốn ghét nhất là loại nữ tử lễ hoa đãi vũ, vừa gặp đã thương này, nâng tay ném Cốc trà trong tay xuống.

***) Thiên tử nhát nộ, thấy phơi vụn dẫm: Thiên tử mà nổi giận thì thấy nằm trăm vụn, máu chảy ngàn dặm...** (Trích từ “Chiến Quốc sách”, Chương VI: Ngự sách, 25. Đường Thư không làm nhục sứ mệnh)

Nguyên văn:

Vua Tần nổi giận, bảo Đường Thư:

Ông đã từng nghe nói thiên tử giận thì ra sao không?

Đường Thư đáp:

Hạ thần chưa từng được nghe.

Thiên tử mà nổi giận thì thấy nằm trăm vụn, máu chảy ngàn dặm...

Thế đại vương đã từng nghe nói hạng áo vải nổi giận thì ra sao không?

Tụi áo vải mà nổi giận thì cũng chỉ lột máo, tuột dép mà đập đầu xuống đất chứ gì?

Đường Thư bảo:

Bọn thất phu nổi giận thì như thế, kẻ sĩ nổi giận thì khác. Lúc Chuyên Chư đâm Vương Liêu thì sao chổi át mặt trăng; lúc Nhiếp Chính đâm Hàn Khôi thì cầu vòng trắng xuyên qua mặt trời; lúc yêu Li đâm Khánh Kỳ thì chim ưng xanh mổ nhau ở trên điện, ba vị đó đều là những kẻ sĩ áo vải cả, trong lòng nén giận chưa cho nó phát tiết mà trên trời đã lộ ra những hiện tượng đó. Nay sắp thêm có tôi nữa là bốn. Kẻ sĩ mà phải nổi giận lên thì thấy nằm hai cái, máu chảy năm bước, thiên hạ phải để tang, tức như ngày hôm nay đây!

(Nguồn: Chiến Quốc Sách - Nguyễn Hiến Lê)

"Xin Tư thiện điều tra rõ ràng, nếu nô tỳ thực sự làm Hoàng Thượng tức giận, Hoàng Thượng phải trách phạt Nô tỳ ngay tại chỗ mới đúng chứ. Chuyện này không liên quan gì đến nô tì cả!" A Viên vội giải thích, mà ánh mắt người ngồi ở trên cũng càng ngày càng u ám...

Tề Uyên cau mày đứng đợi đã lâu ngoài cửa: tiểu nha đầu này lúc trước khi nghe thấy hai tiếng “Cục cu” liền chạy ra, sao hôm nay lại...

Cánh cửa vang lên, lòng mày của Tề Uyên chưa kịp giãn ra, chỉ thấy một cô gái lạ mặt đi ra ngoài.

"Ngài là Tề Nhị phải không?"

Tề Uyên khẽ gật đầu, trong lòng đột nhiên có dự cảm xấu.

"A Viên đã xảy ra chuyện rồi."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tề Thom Quá: Đừng mơ lật được mặt nạ* của Trầm!

A Viên: Đừng nói đến mặt nạ kia của ngài nữa! Mau đến đỡ ta bớt giận đi!

Hôm nay lại là một ngày đeo mặt nạ vui vẻ!

***) Mặt nạ: Ý là như kiểu thân phận (ẩn) của một người**

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Ước Thấy: Thái Giám Biến Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Bị Thương

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Sil

Trình Tầm đưa hộp đựng thức ăn trong tay cho hắn, nhẹ giọng nói: "Đây là đồ A Viên nhờ ta làm cho ngài, lúc này cô ấy không tiện cho lắm."

"Nàng ấy có việc gì vậy?" Tề Uyên nhíu mày, đột nhiên cảm nhận được nỗi bất an chưa từng có.

Trình Tầm cẩn thận nhìn xung quanh, thấy không có ai mới dám thì thầm: "Hôm nay A Viên đi Ngự tiền đưa điếm tâm, vốn dĩ phải do người ở Ngự tiền bưng vào, nhưng đúng lúc này Hoàng Thượng đang giận dữ nên cô ấy bị đẩy vào làm bìa đỡ đạn. Sau khi trở về, Dư tư thiện liền phái người đến đây tìm A Viên, lại nói sau khi cô ấy đi về Hoàng Thượng liền nổi giận, xử phạt hết tất cả người ở Ngự tiền nên muốn hỏi A Viên đầu đuôi câu chuyện."

Trình Tầm ngừng lại một chút, đôi mắt lại đỏ lên: "A Viên bị đánh Bán tử quý hơn một canh giờ*, hiện giờ còn đang dưỡng thương trong phòng."

***) một canh giờ = 2 Tiếng đồng hồ**

Tề Uyên rũ tay xuống chặt tay lại, biểu cảm lạnh lùng: "Chuyện Hoàng Thượng xử phạt người ở Ngự tiền có liên quan gì đến nàng đâu?"

Trình Tầm dụi nước mắt nơi khóe mắt, nhỏ giọng nói: "Dư Tư thiện ghét nhất là cung nữ có dung mạo tốt, khuôn mặt của A Viên vốn rất xinh đẹp, cho dù không gì sai nhưng trong mắt nàng ta cũng vẫn là có tội! Tất nhiên là nàng ta muốn gầy vò một chút rồi."

Gân xanh trên trán Tề Uyên lồi lên, im lặng mím môi thật chặt.

Trình Tầm nhìn đôi mắt nhuốm đầy ánh sáng lạnh của hắn, không nhịn được mà rút người lại ra đằng sau cánh cửa: "Ngài nhanh trở về đi, nếu ngài mà bị Dư tư thiện phát hiện ra thì cái mạng nhỏ ngài không khéo cũng không giữ được đâu!"

Tề Uyên liếc qua khe cửa nhìn quanh bên trong, khẽ gật đầu: "Chăm sóc cho nàng thật tốt."

Dứt lời liền quay người trở về Điện Dưỡng Tâm.

"Hoàng Thượng, ngài..." Ngụy Toàn thấy bóng người của Tề Uyên liền đi lên phía trước đón: "Sao qua khe cửa ngài trở về sớm vậy?"

Đôi mắt Tề Uyên trong trẻo nhưng lạnh lùng, trên mặt tràn đầy vẻ tức giận: "Người đi vào với Trẫm, tất cả những người khác đều cúi đi cho Trẫm!"

Cung nhân hầu hạ quét dọn trong phòng thấy Hoàng Thượng nổi giận liền cúi đầu lui ra, sợ lui chậm một chút thôi sẽ làm Hoàng Thượng bắt mất.

Ngụy Toàn nhìn sắc mặt xanh mét của Hoàng Thượng mà bồn chồn trong lòng: không lẽ A Viên cô nương lại khiến Hoàng Thượng tức giận chứ?

Tề Uyên đứng chống nạnh, neho mắt như đang suy nghĩ điều gì.

Ngụy Toàn cúi đầu nhìn mũi chân, trong lòng thấp thỏm không thôi, không dám nói một lời.

"Ngày thường toàn dong dai cứ như người kể chuyện* vậy, sao lại không nói gì nữa rồi?" Tề Uyên thản nhiên nói, nhìn chăm chăm hắn đầy thâm ý.

***) Người kể chuyện (Thuyết thư tiên sinh): Người chuyên đi kể chuyện ở các quán trà ngày xưa**

"không phải, không phải là nô tài không muốn cắt đứt dòng suy nghĩ của Hoàng Thượng sao?" Ngụy toàn hiểu rõ trong lòng, thử cẩn thận dò hỏi: "Vì sao Hoàng Thượng lại nổi giận như vậy?"

Tề Uyên lại nghĩ đến A Viên vừa phải chịu Bán tử lại còn phải quý hơn một canh giờ, khẽ híp mắt lại: "Người biết có một vị Tư thiện học Du ở Cục Thượng Thực Cục chứ?"

Ngụy Toàn nghĩ thật nhanh rồi nói: "Hình như đúng là có một vị nữ quan họ Dư có cha đang giữ một chức quan nhỏ, nghe nói là bị mẹ kế đưa vào Cung để thử muội chiếm đoạt việc hôn nhân, cũng là một người đáng thương..."

"Đáng thương sao?" Tề Uyên cười lạnh: "Người thấy nàng ta đáng thương thì chịu phạt hộ nàng ta đi đi!"

Ngụy Toàn vội quỳ xuống, dập đầu liên tục: "không đáng thương, không hề đáng thương chút nào..." hắn ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của Tề Uyên, cẩn thận nói: "không biết sao nàng ta lại đụng chạm tới Hoàng Thượng?"

"Nàng đâu có đắc tội với Trẫm đâu." Ánh nến trong điện lúc sáng lúc tối, phản chiếu sự hung ác trong đôi mắt lạnh như băng của hắn.

Tề Uyên khẽ mở môi mỏng, ánh mắt trầm xuống: "Chỉ là nàng ta đụng chạm tới người không người không nên đắc tội rồi."

"Ý của Hoàng Thượng là... Khiến cho nàng ta âm thầm biến mất?" Ngụy Toàn nhẹ giọng nói.

Tề Uyên khẽ cười, làm cho hai bên mép đều cong lên trông vô cùng tàn nhẫn: "Ngày mai yêu cầu nàng ta dâng lên một bát canh táo đỏ*."

***) Canh táo đỏ:**

(Nguồn: Xiachufang)

"Tuân lệnh."

Ngụy Toàn đi ra ngoài, Tề Uyên nhìn ánh nến, khóe miệng khẽ cười: Cảm giác tự nhiên bị phạt ư, người cũng nên trải nghiệm một lần đi...

Ngụy Toàn sờ mồ hôi lạnh trên đầu, nhìn sang đồ đệ của mình là Tô Mậu Bang: "Hôm nay có chuyện gì xảy ra ở Cục Thượng Thực Cục không?"

Tô Mậu Bang nghĩ một lúc rồi khẽ nói: "Nghe nói có một cung nữ vừa bị phạt."

"một cung nữ vừa bị phạt sao?!" Ngụy Toàn chấn động, ngay lập tức toát mồ hôi lạnh.

Tô Mậu Bang nhìn thấy sư phụ đang tròn mắt liền giải thích: "Việc này làm to làm, nghe nói cả Thôi Chương thiện muốn xin tha cũng bị chặn ngoài cửa, cuối cùng chỉ khi Điều Thượng Nghi ở Cục Thượng Nghi ra mặt thì mới xong chuyện." hắn cảm thông cho cung nữ xui xẻo bị phạt, nhớ lại chuyện mình gặp phải khi mới tiến cung, thờ dãi: "Cũng không biết cung nữ kia phạm vào lỗi gì mà suýt bị nàng ta hành hạ tàn nhẫn đến chết!"

"Hành hạ tàn nhẫn? Hành hạ đến suýt chết?" Mặt của Ngụy Toàn ngay lập tức trắng bệch lại.

"Đúng vậy, nghe nói là bị đánh Bán tử lại bị phạt quỳ ở bên ngoài, chỉ cần động dậy người một chút là bị quất một roi..."

Cánh cửa phía sau "Âm" một tiếng bị đá văng ra, hai người run rẩy nhìn thoáng ra đằng sau, chỉ thấy Hoàng Thượng mặt mày tái xanh, nhìn chăm chăm hai người bằng ánh mắt rực lửa.

Hai người vội quỳ xuống đất, sợ hãi đến không dám thở ra một tiếng nào.

Tề Uyên nhìn sang Tô Mậu Bang, lạnh lùng nói: "nói lại lần nữa đi."

"nói, nói gì..." Tô Mậu Bang giọng nói run rẩy như sắp khóc đến nơi: "Xin Hoàng Thượng nói rõ."

"nói lại xem cung nữ kia bị phạt như thế nào."

"Nghe, nghe nói là bị đánh Bán tử lại bị phạt quỳ ở bên ngoài... Chỉ cần động dậy người một chút là bị quất một roi..."

Đôi mắt Tề Uyên tràn ngập lửa giận, tỏa ra không khí lạnh lẽo đến thấu xương. Đôi tay rũ xuống bắt gác nắm chặt lại, khớp xương trắng bệch, gân xanh trên tay nổi lên dữ tợn.

"Hoàng Thượng, ngài có muốn đưa thuốc cho cô nương không?" Ngụy Toàn đánh bạo nói.

"Đưa cho A Viên Băng Tầm Bạch Ngọc* cao cấp."

***** Băng Tầm Bạch Ngọc: có vẻ như đây là loại thuốc bôi vết thương làm từ "Băng tầm" (một sinh vật xuất phát từ tiểu thuyết Thiên Long Bát Bộ của Kim Dung, có kích thước gấp đôi tầm bình thường, màu trong suốt như thủy tinh) và Bạch Ngọc (một loại đá quý màu trắng, hơi ngả màu xanh nhạt, bột màu vàng nhạt), nói chung là nghe tên thôi cũng thấy xin rồi.

[Ảnh Bạch Ngọc]

Nguồn: (Baidu)

"Loại... loại cao này sợ rằng quý giá quá, với cô nương mà nói cũng là cả một vấn đề, nếu như chuyện này bị đám Ngự Sử đó biết thì họ chẳng lật cả trời lên?" Ngụy Toàn vội dập đầu, vô cùng lo sợ khuyên can.

"Đây đều là đồ của Trẫm, Trẫm muốn cho ai thì cho. Nếu bọn họ ngứa mắt thì thử chịu mấy Bản tử, Trẫm sẽ ban thưởng cho họ y hệt." Tề Uyên lạnh mặt, giọng nói ẩn chứa cơn giận.

"Tuân lệnh." Ngụy Toàn run rẩy, đứng dậy lui ra.

Tề Uyên nhíu mày, chặn hần lại: "Người cứ tìm lý do gì đi." Chẳng ai làm gì được hần, nhưng nàng lại không phải vậy, chỉ một hành động thôi cũng suýt nữa làm nàng mất mạng.

Ngụy Toàn vừa xin thỉnh Hoàng Thượng nói rõ ràng, vừa mới ngẩng đầu lên đã thấy Hoàng Thượng đi vào, đóng cửa lại rồi.

"Hoàng Thượng cùng vị cung nữ vừa bị phạt kia..." Đôi mắt Tô Mậu Bang đầy hiếu kỳ.

Ngụy Toàn trừng mắt nhìn hần, lấy tay vỗ mạnh vào đầu hần: "Còn dám hóng hót cả chuyện của Hoàng thượng sao? Người đứng là ngại mạng mình quá dài mà."

hần nhìn ánh trăng mà âm thầm thờ dài một hơi: Lấy có gì mới được cơ chứ?

"Cảm ơn cô... cảm ơn cô đã cứu ta một mạng..." Giọng nói A Viên yếu ớt, mặt cắt không còn một giọt máu.

Điều Uẩn An nhìn vết thương dính máu trên người A Viên, không kìm được mà bật khóc thành tiếng: "Đều, đều tại ta đã tới chậm..."

A Viên lắc đầu yếu ớt, đã không có sức để nói chuyện nữa, Trình Tầm cầm một bát cháo trắng đi tới, giọng nói còn mang theo tiếng khóc, dịu dàng nói: "A Viên cô ít nhất hãy cố gắng ăn vài miếng đi, ta sợ cô chịu không nổi mất."

A Viên cố gắng ăn vài miếng, nhưng cũng không còn sức nữa.

Cánh cửa mở "ken két" một tiếng, A Viên theo rụt người lại theo bản năng.

"Thôi, Thôi Chương thiện!" Trình Tầm thấy Chương thiện đến đây mới vội mời vào.

Thôi Xảo nhìn A Viên gầy gò nằm trên giường mà lòng đau như cắt: "Thịnh Vân, cô mau khám cho nha đầu này đi."

Y nữ Cung Thịnh Vân bước lên khám một lần, khi mất mạch lại nhíu mày, cuối cùng chỉ thờ dài: "Đứng là tạo nghiệp mà!"

"Thương tích của nàng thế nào rồi?"

"May mà người hành hình kia nể mặt người mà nhẹ tay, bằng không nàng đã không còn cái mạng nhỏ này rồi." Cung Thịnh Vân đứng dậy, đi đến bên cạnh bàn, cầm bút viết đơn thuốc: "Thuốc này là để khí lạnh trong cơ thể cô ấy thoát ra, lại phải quý bên ngoài lâu như vậy... Hầy...!"

Nàng lại lấy một chai sứ trắng trong hòm thuốc, đưa cho Trình Tầm: "Đây là thuốc cao ca cấp, chuyên trị ngoại thương, buổi sáng, buổi tối mỗi ngày bôi một lần, sau một tháng chắc sẽ khỏi hẳn?" Dứt lời, nàng lại thờ dài: "Chỉ tiếc cho là làn da trắng như tuyết này, nếu có Băng Tầm Bạch Ngọc cao thì tốt rồi, đừng nói là mấy vết thương ngoài da này, kể cả cá có móc tim ra mà bôi Bạch Ngọc cao kia lên miệng vết thương thì không ai có thể nhìn ra được!"

A Viên không đứng dậy được, chỉ có thể cảm ơn bằng giọng yếu ớt: "Cảm ơn, cảm ơn Chương thiện, Y nữ đã quan tâm." Nàng nhắm mắt lại, thì thầm: "Còn sống là tốt rồi..."

Cung Thịnh Vân lắc đầu, đôi mắt tràn ngập vẻ thương xót.

Thôi Xảo hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn nàng ngủ rồi liền cắn răng nói: "Ngày mai ta sẽ phái người truyền tin cho người nhà, bảo cha ta buộc tội phụ thân nàng ta, nàng ta dám đánh vào thể diện của ta, cũng đừng mong được sống thoải mái!"

"Chương thiện ngài tuyệt đối không thể làm thế!" Điều Uẩn An nghĩ ngợi rồi mới thấp giọng nói: "Nghe nói Dư Tư thiện gay gắt với cha của nàng ta lắm, ngài làm vậy là hợp ý của nàng ta..."

Thôi Xảo phản ứng nhanh, khuôn mặt lại mang vẻ chế giễu: "Ta quên mấy chuyện này, cha ta vừa khéo là cấp trên của thứ muội phụ kia của nàng ta, vậy cứ để bạt hần làm nàng ta khó chịu đi."

"Các người cũng đi nghỉ sớm đi, thời gian này cứ ở đây chăm sóc A Viên đi, ta không tin là ngay cả chút quyền ấy ta cũng không có!" Thôi Xảo hừ lạnh một tiếng, rồi đi cùng Cung Thịnh Vân.

Trình Tầm, Điều Uẩn An hai mắt nhìn nhau, đồng thời nhìn sang A Viên đang ngủ trên giường, thờ dài.

Còn Sở Tĩnh Thực đang ở quay lưng về phía hai người ngủ từ từ mở mắt, đôi mắt có một tia không phục.

Ngày thứ hai, lúc xế chiều, Dư Lê, Dư tư thiện được lệnh chuẩn bị nhanh Canh Táo Đỏ cho Hoàng Thượng.

Ngụy Toàn nhìn thấy nàng ta, khuôn mặt lộ ra nụ cười: "Dư Tư thiện tới rồi?"

"Ngụy Tổng quản." Dư Lê mặt cười, trong lòng lại thấp thỏm: "Hoàng Thượng hễ ăn táo đỏ là sẽ lên sởi, tại sao lại đột nhiên muốn ăn Canh Táo Đỏ?"

Ngụy phát cây phát trần, hờ hững nói: "Ta cũng không phải con giun trong bụng Hoàng Thượng, làm sao mà ta biết được? Tư thiện cứ tự mình bưng vào đi."

"Việc, việc này có phải không được hợp quy củ cho lắm không?" Dư Lê thấy thái độ của Ngụy Toàn đối với mình, hơi bồn chồn trong lòng.

"Tư thiện mà cứ dài dòng nữa thì bát canh này đã nguội rồi." Ngụy Toàn thân thiện liếc nàng ta một cái, trong lòng thì đầy khinh thường: Loại người quái quỷ gì mới có thể ra tay với cả một đứa bé trắng trẻo đáng yêu như vậy chứ!

Dư Lê không thể làm gì mới miễn cưỡng bưng canh vào Điện: "Nô tỳ thỉnh an Hoàng Thượng." Nàng ta đặt khay lên chiếc bàn, cẩn thận trong từng động tác, thái độ.

Tề Uyên cười lạnh, mở nắp bát canh lên liếc thoáng qua, cả giận nói: "Ai cho phép người trình lên canh Táo Đỏ!"

Dư Lê ngăn ra: "không, không phải là ngài phái thân tín truyền lời cho nô tỳ sao?"

"Ý của người là Trẫm cố ý muốn bản thân khó chịu phải không?" Tề Uyên nhún mày liếc nàng ta, đánh đổ bát canh trên bàn xuống chân nàng ta.

"Hoàng Thượng bớt giận, Hoàng Thượng bớt giận... Nô tỳ, nô tỳ..." Dư Lê căng thẳng đến nỗi một lúc lâu vẫn không nói nên lời.

"Người đâu, lôi tên cung nhân bắt kinh này ra đánh hai mươi Đại bản." Tề Uyên lạnh, môi mòng khê nhếch lên.

"Tuân lệnh."

Ngụy Toàn sai người lấp kín miệng nàng ta lại rồi giải tới nơi vắng vẻ đích thân giám sát.

"Ngụy tổng quản...Ngài, ngài biết rõ là ta, ta bị oan mà!" Dư Lê kêu khóc, tóc tai rối bời, cả người lấm lem đã không còn bộ dáng cao cao tại thượng, uy phong lẫm lẫm như ngày xưa nữa: "rõ ràng là Hoàng Thượng sai ta mang Canh Táo Đỏ lên mà!"

Ngụy Toàn liếc mắt nhìn nàng ta một cái, từ từ nói: "Thôi, cho người chết mình bạch một chút đi. Hoàng Thượng đã dặn, phạt người 20 Đại bản, lại bắt người quỳ xuống, chỉ cần động dậy người một chút là bị quất một roi, hiểu chưa?"

Dư Lê không thể tin nổi, ngừng khóc, trừng mắt với Ngụy Toàn: "Là vì con tiện... à không, là, là vì A Viên sao?" Khi nói đến nửa câu sau liền thấp giọng xuống.

"Nếu đã hiểu rồi thì hành hình đi!" Ngụy Toàn kéo dài âm cuối, giọng nói du dương, càng làm cho bức tường đồ ngói xanh càng thêm thâm thương.

"Hoàng Thượng, chuyện đã giải quyết ổn thỏa."

Tề Uyên gạt đầu, con tức ở ngực mới giải tỏa được một ít.

Ngụy Toàn liếc mắt nhìn sắc mặt của Tề Uyên, do dự nói: "Vì sao Hoàng Thượng không truyền chuyển người ta đến Ngự tiền? Đặt nàng ấy ngay dưới tầm mắt sẽ dễ nâng đỡ hơn."

Tề Uyên nhìn chiếc khăn tay ở một bên, từ từ nói: "Trẫm không thể biến nàng ấy thành cái đích cho mọi người chỉ trích được."

"Hoàng Thượng Thánh minh."

"Chờ một chút."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chỉ số thông minh của tui vẫn còn chưa đủ để xem được “Minh trính”*, kính cẩn quỳ xuống trước biên kịch của “Minh trính”!

***) Minh trính: một chương trình truyền hình khá nổi ở Trung Quốc. Tên tiếng anh là “Who is the murderer” → Là chương trình trinh thám → Hack não → Tác giả truyện không hiểu được → Quý gười dưới chân bạn biên kịch chương trình.**

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Ước Thấy: Thái Giám Biến Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Con thỏ

Editor: Sil

Điều Uẩn An chạy vào với biểu cảm hưng phấn, kéo tay A Viên và Trình Tầm lại, đôi mắt tràn ngập vẻ thần bí: "Các cố đoán xem, ta đem tin vui gì đến cho các cô nào?"

"Tin vui gì vậy?" Trình Tầm nhìn nàng đầy tò mò, A Viên được nghỉ ngơi mấy ngày cũng lên tinh thần rất nhiều.

"không biết Dư Tư thiện đã chọc gì đến Hoàng Thượng mà đang sống sờ sờ lại bị đánh chết." Điều Uẩn An nhỏ giọng nói.

"thật sao?" Trình Tầm được hả giận, vô cùng phấn khởi.

"Chuyện này còn chưa đủ hả giận đâu! Điều khiến người ta hả giận chính là sau khi cha của cô ta nghe nói nữ nhi của mình đã chọc tức Thánh Thượng liền trực tiếp xóa tên cô ta trên gia phả, trục ra khỏi nhà, còn ném cả thi thể ra bãi tha ma."

A Viên nhún mày, dù lòng hả giận nhưng lại đột nhiên nghĩ đến bản thân mình: "Nếu mà ta bị đánh chết vì làm cho Thánh Thượng tức giận, chắc hẳn mẹ ta cũng sẽ làm y như vậy..."

Nụ cười trên mặt Trình Tầm cứng lại, vội vàng an ủi: "Nghĩ bậy nghĩ bạ gì đấy! Đến cả Hoàng Thượng chúng ta cũng không thấy được, kể cả muốn chọc giận cũng không làm được

nữa là!"

"Đúng vậy, đúng vậy! Mà có thể nói lần này Hoàng Thượng xử lý Dư Tư thiện cũng coi như là giúp cô xả giận, đúng không?" Điều Uẩn An vui tươi hơn hờ nói.

"Đừng nói vậy!" Trình Tầm vội vàng che miệng Điều Uẩn An: "Chuyện của A Viên lần này còn chưa đủ cảnh cáo à!"

Khi ba người đang nói chuyện thì Thôi Xảo cười tủm tỉm đẩy cửa đi vào, còn cầm trong tay một đồng hồ.

Thôi Xảo khẽ sờ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của A Viên, vui vẻ nói: "Vết thương trên người cô được cứu rồi!"

Rồi lại mở nắp hộp trong tay lên, ba người cùng nhìn vào trong, chỉ thấy bên trong đựng khoảng mười mấy bình sứ nhỏ.

"Hôm nay ta đi đưa đồ cho Ngự tiền, lại trùng hợp nhìn thấy người ở Điện Dưỡng Tâm đang thu dọn nhà khi, dọn ra rất nhiều Bể Tầm Bạch Ngọc cao. Ta hỏi Tổng Quản Ngự tiền là Ngụy Toàn, hắn nói những thuốc cao này đã để lâu rồi, tác dụng cũng giảm đi, liền thu thập lại chuẩn bị vứt đi liền xin lại." Thôi Xảo đưa thứ này Trình Tầm, nhỏ giọng nói: "Ta đã nhờ Thịnh Văn nhìn qua rồi, nàng ấy nói Cao này không có bất cứ vấn đề gì, chắc là bọn họ nhầm rồi. Đồ cũng đã cho ta, chắc cũng chẳng còn mặt mũi đâu mà đòi lại, A Viên may mắn nhé, được hời quá còn gì."

Thôi Xảo nhìn ba người, nhỏ giọng nói: "Cũng đừng nói chuyện này người khác, chính mình biết là được."

A Viên vuốt ve lọ cao này, đôi mắt tràn đầy ý cười. Nàng sờ bùa hộ mệnh treo trên cổ, rũ mắt: Có lẽ chính chiếc bùa bình an phụ thân cho đã phù hộ mình..

Đến tối, Tề Uyên mặc vào bộ đồng phục thái giám theo thói quen, vừa chuẩn bị đi ra Điện Dưỡng Tâm điện liền dừng bước. Hắn cúi đầu nhìn bộ đồ mặc trên người, đôi mắt thán nhiên.

Bên ngoài Cục Thượng Thực, Tề Uyên đứng ở trước cửa, nghĩ tiểu nha đầu thích cười kia, lại lắc đầu.

Hắn ngẩng đầu nhìn tấm bảng hiệu kia, nhìn đến xuất thần, lâu sau mới xoay người. Ánh mắt vừa chuyển, Tề Uyên đột nhiên phát hiện ra một hộp đồ ăn trên mặt đất, trên nắp vẽ một chiếc bánh trôi to tròn, miệng nở nụ cười mà ngay cả chính hắn cũng không phát hiện ra, khom lưng cầm hộp đựng thức ăn lên đi về Điện Dưỡng Tâm.

Trong Điện, đèn đuốc sáng trưng, Tề Uyên cầm tờ giấy nhỏ bên trong hộp đựng thức ăn, đập vào mắt là hai hàng chữ xinh đẹp: Ngày nay ta toàn nhờ A Tầm làm cơm cho ngài, đừng để mình đói bụng đấy.

Tề Uyên nhìn bát mì sợi đang bốc hơi nghi ngút kia, ánh mắt càng lúc càng sâu: Nàng không hề nói một chữ gì về nỗi khổ của mình..

Nhoáng cái, đã đến Kỳ thi mùa xuân, trong cung ai ai cũng bận túi bụi.

Tề Uyên đoán rằng A Viên đã khá hơn mới âm thầm đi tới Cục Thượng Thực Cục.

"Cúc cu, cúc cu, cúc cu ~ "

A Viên đã nghỉ ngơi trong phòng nhiều ngày, Thôi Xảo lại trước sau không cho nàng đi làm, chỉ nói là con gái phải chăm sóc tốt thân thể. Nàng cảm động đến rớt nước mắt, nhưng cũng không khỏi cảm thấy hơi nhàm chán, cả ngày chỉ ở lì trong phòng, không còn được nhìn thấy mặt trời. Lúc này nghe được tiếng “Cúc cu” ngoài cửa liền vội mặc quần áo đi ra ngoài.

"Ồ? Vết thương của cô còn chưa khỏi đâu!" Trình Tầm muốn kéo nàng lại bắt huyệt: "hắn ta là một nam nhân trưởng thành rồi còn có thể đói chết được? Ta thấy hắn đã quá ý lại vào cô rồi!"

"nhỏ giọng thôi!" A Viên vội che miệng của nàng ấy: "Đừng để cho người ta nghe thấy!"

"cô chính là quá tốt bụng mà!" Trình Tầm khẽ cốc vào trán A Viên, hơi tức giận.

A Viên lắc đầu: "hắn là người tốt, hắn vốn đã ăn không đủ no lại còn đưa cho ta mấy thứ đồ nhỏ xinh để dỗ ta vui!" Nàng thờ dãi: "Trong nơi thâm Cung đại viện này, làm điều độc ác với người khác không bằng làm việc tốt cho mọi người, chẳng biết lúc nào chính những hành động nhỏ này sẽ cứu mạng của cô đấy."

Vừa nói, liền theo cầm một lọ Bể Tầm Bạch Ngọc cao trong ngăn kéo ra, đẩy cửa đi ra ngoài.

"Vết thương của cô... như thế nào rồi?" Tề Uyên thấy nàng đi ra liền hỏi. Hắn nhìn khuôn mặt gầy gò chỉ nhỏ bằng bàn tay của nàng, sắc mặt tái xanh, đột nhiên cảm thấy chỉ đánh chết Tư thiện kia thôi vẫn là may cho nàng ta.

"Tốt hơn nhiều rồi! Ít nhiều cũng là nhờ Bể Tầm Bạch Ngọc cao Thôi Chương thiện cho ta, bây giờ đã kết vảy rồi." A Viên hí mắt cười, nhiều ngày gầy đi có lẽ đã khiến đôi mắt càng to lên. Nàng cong mày, không có bất kỳ biểu cảm oan thán hay bất bình nào trên mặt.

Tề Uyên nhìn đôi mắt linh động, trong veo như nước của nàng, khỏe mỗi con lên tựa như vàng trắng. Thấy nàng khỏi bệnh, lúc này hắn mới yên lòng.

hắn cầm một thứ đồ nhỏ xinh trong tay áo đưa cho nàng, đôi mắt bình tĩnh không một gợn sóng, thần sắc vẫn ung dung như thường.

A Viên nhận lấy, cúi đầu nhìn, là một con thỏ nhỏ đang ôm quả cầu, đáng vẻ béo tròn ngây thơ trông vô cùng đáng yêu.

"Là ngài tặng sao?" A Viên ngược mắt lên nhìn hắn, đôi mắt như mặt nước sáng lấp lánh.

"Ừ." Tề Uyên tuy mang biểu cảm lạnh lùng nhưng đôi mắt đẹp thâm thúy kia lại tỏ vẻ đặc ý.

"thật đẹp!" A Viên cười tủm tỉm, vuốt ve con thỏ trong tay lại đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: "Nó đang cái gì trong lòng vậy?"

"Là Bánh trôi."

A Viên ngăn người nhìn khuôn mặt lạnh lùng của hắn, lại bật cười “Phụt” một tiếng.

Tề Uyên thấy nàng cười vui vẻ, đám mây đen mãi không dứt trong lòng khẽ tan đi.

"À, cho ngài thứ này." A Viên nhét vào tay hấn một bình sứ: "Ngài có lẽ sẽ phải dùng đến cái này."

Tề Uyên cúi đầu nhìn lọ nhỏ trong tay liền biết đây là Băng Tâm Bạch Ngọc cao. hấn khẽ nhủ mảy, đồ vật mà hấn phí hết tâm tư đưa tặng nay lại về tay của mình.

A Viên thấy hấn sững sờ, trong lòng lại đoán rằng hấn không biết đây là thứ gì liền giải thích: "Đây là Băng Tâm Bạch Ngọc cao dùng để chữa khỏi vết thương ngoài da. Là Thôi Chương thiện đưa cho ta, ta còn rất nhiều nữa, ngài cứ cầm lấy đi."

Hai người im lặng hồi lâu, chỉ nghe thấy A Viên nhỏ giọng thì thảo một câu: "Hy vọng sau này hai chúng ta ai cũng không cần dùng loại cao này..."

Tề Uyên trong lòng khẽ động dậy, thán nhiên mở miệng nói: "Nếu được thì, cô có muốn đi Ngự tiền không?"

"Ngự tiền ư?" A Viên hoảng sợ mở to hai mắt, vội vàng khoát tay, còn nói lắp: "Chuyện, chuyện này... thôi, thôi... Ta không dám đâu..."

"không dám?" Đôi mắt Tề Uyên khẽ trầm xuống.

"Ngài không biết đâu, Hoàng Thượng cực kỳ đáng sợ, Điện Dưỡng Tâm kia giống như Địa Ngục vậy, ta đi vào liền thấy sau lưng gió lạnh vèo vèo!" A Viên chép miệng, giọng nói cũng trở nên ai oán: "Nếu không phải hấn phát giận xử lý nhiều người ở Ngự Tiền như vậy, ta cũng sẽ không bị phạt lấy..."

Sắc mặt Tề Uyên càng lúc càng trầm, đôi mắt lạnh lẽo như sương. Đôi mắt hấn rõ ràng đang chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ trắng nõn như ngọc của A Viên, không nói một lời liền xoay người rời đi.

"Ồ? Sao ngài lại đi rồi?" A Viên nhìn bóng lưng hấn, vẻ mặt khó hiểu: Người này tính tình thật kì lạ!

Sở Tĩnh Thực đi về từ chỗ của biểu tỹ* lại trùng hợp nhìn thấy cảnh này, nàng ta nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của A Viên, lại nghĩ tới đủ loại “thiên vị” của Thôi Chương thiện đối với nàng, trong lòng càng thêm không phục.

***) Biểu tỹ = chị họ bên ngoại**

"Hoàng Thượng trở về rồi sao? Đêm khuya đường dài, ngài có muốn người dưới chuẩn bị một bát canh gừng hay không?" Ngụy Toàn cười khanh khách nghênh đón, lại chỉ thấy khuôn mặt đen như đất nồi của Tề Uyên, lập tức rụt cổ sợ hãi*, phản ứng cực kỳ nhanh chóng.

***) Nguyên văn đoạn này là “Trang chim cú”: Khẩu ngữ của người Quảng Đông, chỉ người nhát gan yếu đuối, chuyên rụt cổ.**

Tề Uyên lườm Ngụy Toàn, đột nhiên hỏi: "Ngự tiền đáng sợ như vậy sao?"

Ngụy Toàn cả người run lên một cái, biết Hoàng Thượng khó chịu trong lòng nhất định có liên quan đến cô nương, hấn ngẫm nghĩ rất lâu mới mở miệng: "Hoàng Thượng nhân từ, có thể hầu hạ Hoàng Thượng ở Ngự tiền chính là phúc phận vô cùng to lớn."

Tề Uyên ung dung liếc mắt nhìn hấn, bị ánh sáng lạnh lẽo chiếu thẳng lên đỉnh đầu, Ngụy Toàn ướt đầm mồ hôi, cả người toát mồ hôi lạnh.

Ngự tiền, nàng muốn không đến cũng phải đến.

Tề Uyên mím môi, ánh mắt sâu thẳm như đầm nước.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tề Cúc Cù: A Viên là cái đồ vô lương tâm(ノ_ノ)

Hết chương 15

Bạn đang đọc truyện *Cầu Được Ước Thấy: Thái Giám Biến Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Nữ quan

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Sil

Đợt tuyển chọn mùa Xuân cũng sắp kết thúc, Cục Thượng Thực lại có thêm cung nữ. Cũng giống như năm trước, có rất nhiều tiểu nha đầu xuất thân tốt, cả đám mắt cao quá đỉnh đầu, đều hận không thể móc nối quan hệ lẫn nhau với tất cả các nữ quan.

Điều Uẩn An cầm thước nhìn những tiểu nha đầu đang đứng thành từng hàng phía dưới, nhỏ giọng hỏi Trình Tầm đang ở một bên: "Ta lúc vừa mới vào cung “ngửa đòn” như bọn họ sao?"

Trình Tầm ghen cười, gạt đầu vô cùng nghiêm túc.

Điều Uẩn An...

"đi, đi, đi, cô mau về phòng bôi thuốc cho A Viên đi!" Điều Uẩn An không vui đuổi người.

Trình Tầm cười tủm tỉm vừa trở về phòng, thấy khí sắc của A Viên càng ngày càng tốt hơn, trong lòng vô cùng vui vẻ: "A Viên, cô không biết đâu, bây giờ Điều Uẩn An oai phong lắm! Đám cung nữ kia vừa thấy nàng ấy liền sợ, vẫn còn đang bị răn dạy cơ đấy."

"Điều Uẩn An vốn bên ngoài thì khắc nghiệt, nhưng thật ra trong lòng lại rộng rãi nhất, thích giúp đỡ mọi người. Lần trước nếu không phải nàng ấy xin Điều Thượng nghi bệnh vực cho

ta thì chỉ sợ cái mạng nhỏ của ta đã sớm mất rồi." A Viên lo lắng nhìn thoáng ra ngoài cửa: "Nàng ấy nếu đã quyết tâm xử phạt thì nhất định đám cung nữ kia đã phạm phải sai lầm lớn rồi... Chỉ là không biết những người bị phạt có thể ghi thù nàng ấy hay không."

Trình Tầm nhìn ra ngoài cửa, thấy không có ai nghe lén mới ngồi bên cạnh A Viên, khẽ nói: "cô không biết đâu, hôm nay lúc mấy cung nữ lên lút nói chuyện phiếm còn muốn tìm hiểu hành tung của Hoàng thượng, đây là tội lớn đấy! Nếu bị phát hiện còn liên lụy cả Cục Thượng Thực đấy!"

A Viên nhú mào: "Việc này phải bảo đảm cho Sở Thượng thực mới đúng..."

"Điều Uân An thấy mấy nha đầu kia còn nhỏ, lại nhớ đến em gái nhỏ tuổi trong nhà mới không đành lòng..." Trình Tầm thở dài: "Mới có 8,9 tuổi mà thôi, sao lại có thể nghĩ đến chuyện này chứ..."

"Làm Hậu phi có gì tốt?" A Viên vén tay áo lên nhìn vết sẹo đang lành trên cánh tay, vui vẻ trong lòng. Nàng lắc đầu nhìn Trình Tầm: "Bọn họ tuổi còn nhỏ, chỉ biết đến vinh hoa phú quý mà lại không hiểu được chuyện khác. Gần vua như gần cọp, không biết chừng ngày nào đó mất mạng như chơi."

"Ta thà lau bàn rửa bát cả đời ở Cục Thượng Thực cũng không muốn đi bên phục vụ người Hoàng thượng." A Viên sờ cánh tay, nhẹ giọng nói: "Lần trước ở Ngự tiền ta suýt chút nữa sợ chết khiếp!"

Trình Tầm gật đầu đồng ý: "Chúng ta vẫn cứ nên làm một tiểu cung nữ nhỏ nhoi thôi, tốt nhất thì được thăng lên một vị phân, vậy thì sẽ không có người nào ức hiếp được chúng ta."

A Viên gật đầu: "một đời yên bình mới là quan trọng nhất!"

"Chờ đã, hình như cô quên mất vị Phó Chương tư kia rồi..."

A Viên biểu cảm đau khổ nhìn sang Trình Tầm, vừa nghe thấy cái tên này thì trái tim nhỏ bé lại run rẩy: "Lại quên mất rồi..."

"Mấy ngày nữa các nữ quan đều phải sát hạch* chúng ta, thông qua thành tích mà thăng vị phân. Trong nhà chúng ta đều có quan hệ, nhưng sợ là cô, chắc phải trù tính cho tương lai đi thôi." Trình Tầm nắm tay nàng, hơi lo lắng.

***) Sát hạch: Ở đây có nghĩa là thông qua các bài kiểm tra nghiêm ngặt để chọn ra người được thăng vị phân.**

"A Viên, Thôi Chương thiện gọi cô qua phòng ngài ấy." Sở Tĩnh Thực cầm một bọc quần áo bước vào, cười nói.

"Được rồi, ta phải đi ngay." A Viên cười, đứng dậy, vỗ nhẹ vào tay Trình Tầm cho nàng khỏi lo lắng rồi đứng dậy đi ra bên ngoài.

Sở Tĩnh Thực nhìn bóng lưng của A Viên, đôi mắt dường như ẩn chứa một ngọn lửa: Nữ quan bên người Thôi Chương thiện mắc bệnh hiểm nghèo bị đưa ra ngoài cung, vội vàng kêu nài ta đi vào thời điểm mấu chốt của việc xét thăng vị phân này nhất định là vì muốn nàng ta nhận chức nữ quan bên người.

"Cái gì? Chuyện này, chuyện này là không đúng quy củ..." A Viên hơi sợ hãi, xoa tay lia lịa: "một cung nữ nhỏ nhoi được vượt cấp thăng lên làm nữ quan, ta lại không lập được công trạng gì cả, Sở Thượng thực coi trọng nhất là quy củ, ngài ấy sẽ không đồng ý đâu."

Thôi Xảo cười: "Ta đã nói với Thượng thực rồi, ngài đã đồng ý." Lại vuốt bàn tay nhỏ nhỏ của A Viên, thở dài: "thật ra, âu cũng là cái số của cô rồi. Ngài ấy cũng là một người hiền lành nhân từ, vừa hiểu rõ ngọn nguồn của việc lần trước cô bị phạt đúng là oan cho cô liền muốn bồi thường. Đúng lúc ta đề ra chuyện thiếu một vị nữ quan bên người muốn cho cô thế chỗ, ngài ấy vừa nghe vậy đã đồng ý rồi."

A Viên nghe xong liền sững sờ, sau một lúc lâu vẫn không biết phải nói gì.

"Sao vậy? Vui vẻ đến choáng váng sao?" Thôi Xảo nhìn ánh mắt ngơ dại của A Viên liền quơ tay trước mặt nàng.

A Viên phục hồi tinh thần, phấn khởi đến mức đỏ cả mặt: "Ta, ta không nghĩ tới... Chương thiện, ta, ta cảm thấy như mình vừa bị một chiếc bánh to dùng từ trên trời rơi xuống đập vào người vậy..."

Thôi Xảo “phụt” một tiếng bật cười: "Vậy còn không mau nhặt lên ăn đi!"

A Viên khoe miệng tươi cười: Đây chắc là lúc may mắn nhất trong đời mình!

Mấy ngày gần đây, Điện Dưỡng Tâm như bị bao phủ trong đám mây đen, đám cung nữ thái giám phục vụ ở Ngự tiền cả ngày thấp thòm lo âu, chỉ thiếu mức buộc chặt đầu vào thất lưng mà hầu hạ.

"Ngự công công, ngài nói tại sao Hoàng Thượng lại thành ra như vậy nhiều ngày nay? đã lạnh mặt nhiều ngày rồi, ngày xưa vẫn chưa thấy ngài ấy nổi giận lâu như vậy..."

"Đúng vậy đúng vậy, ngài là tâm phúc của tâm phúc của Hoàng Thượng, ngài để lộ một ít đi, còn cho chúng ta bảo vệ được cái mạng nhỏ của mình đi! Cảm giác treo con dao trên đầu... Mấy người chúng ta cũng sắp điên hết cả rồi!"

Ngụy Toàn ung dung liếc mắt nhìn bọn họ, từ từ nói: "Các người cứ cẩn thận hầu hạ đi, tạm thời còn chưa có ai muốn mấy cái đầu này!"

"thật sao?"

"Tất nhiên là thật." Ngụy Toàn nhả nhả sửa lại cây phát trần trên tay, biểu cảm lạnh nhạt: Sắp đến lúc thăng vị phân rồi, Hoàng Thượng điều được người đến Ngự tiền, ngày lành sắp tới rồi!

Tề Uyên nhú mào, sắc mặt bình tĩnh, đôi mắt thâm thúy cũng phủ lên một tầng sương lạnh.

hắn nhìn đồng hồ hình dạng khác biệt trên bàn, đều là do hắn nặn mấy ngày hôm nay, cộng lại cả những thứ linh tinh lật vật nữa là hơn hai mươi con.

Chắc hẳn tiểu nha đầu kia còn chưa biết trầm đang tức giận...

Tề Uyên nghĩ vậy, đứng dậy thay bộ đồng phục thái giám, đi ra ngoài với thần thái tự nhiên.

Ngụy Toàn bóng lưng thẳng thắn hiện ngang của hắn, chấp hai tay lại khẽ lạy: "Ông trời ơi! Cầu mong cuối cùng được khổ tận cam lai* !" "

***) Khổ tận cam lai: Í là anh rước được chị về Ngự tiền → Vui vẻ → không cầu bản nhiều nữa → Thế giới tốt đẹp hơn.**

Tề Uyên và A Viên ngồi trong đình, mắt to trừng mắt nhỏ*, không ai nói lời nào.

***) Mắt to trừng mắt nhỏ: Hai người trừng mắt nhau, không biết nói gì.**

một con gió lạnh thổi qua, A Viên rùng mình, chớp mũi cũng đỏ lên vì lạnh.

"cô không hỏi xem vì sao đã nhiều ngày ta không hề tới?" Tề Uyên "Ngài không tới đây tất nhiên là có lý do riêng của ngài, ngài không nói thì ta có hỏi cũng vô dụng." A Viên xoa nhẹ cái mũi, vẫn cười tủm tỉm như cũ: "Dù thế nhưng ta vẫn muốn hỏi một chút, vì sao đêm đó ngài lại nổi giận đùng đùng rồi bỏ đi ?"

"Nổi giận đùng đùng?" Tề Uyên nhướn mày.

"Đúng vậy, nổi giận đùng đùng, lông mày cũng dựng đứng cả lên!" A Viên cười nói: "Ngài cứ làm như ai cũng là tên ngốc không bằng? Khuôn mặt xanh mét đỏ của ngài không phải đang tức giận thì là đang vui vẻ chắc?"

Tề Uyên...

"Đúng rồi, còn có một tin vui muốn nói cho ngài! Ta thắng vị phân rồi! Là nữ quan cơ đấy!" Đôi mắt đen như mực của A Viên tràn ngập ý cười, sáng lấp lánh như sao, sáng chói loá mắt.

"Nữ quan?"

"Đúng, là nữ quan đó!" A Viên cười kể lại một lần chuyện đã xảy ra, cũng không cảm thấy lạnh: "Ta đi theo Thôi Chương thiện, về sau không ai có thể ức hiếp ta nữa! Còn có thể học được rất nhiều môn điểm tâm..."

Tề Uyên nhìn thiếu nữ với vẻ phấn khởi kia, lắc đầu: Thôi, chuyện Ngự tiền từ từ hãy nói, quan trọng nhất là nàng vui vẻ mà thôi...

"Hoàng Thượng, về chuyện cô nương chuyển đến Ngự tiền..." Ngụy Toàn thấy kỳ tuyển chọn mùa xuân đã kết thúc rồi, vị phân của các cung, các cục cũng đều thắng gần hết, nhưng Hoàng thượng vẫn chưa nhắc tới chuyện A Viên đến Ngự tiền.

"Nàng không chuyển." Tề Uyên thần sắc ung dung, nhưng còn chưa xem được nửa chữ trong sổ con.

"Vì, vì sao ạ? cô nương A Viên đẹp như vậy, không giữ bên người thì làm sao an tâm được?"

"Nàng thắng vị phân, hôm nay đã là nữ quan bên người của Chương thiện, vậy sẽ không có người..." Tề Uyên nhíu mày, ngược mắt lên nhìn Ngụy Toàn, hỏi: "Phụ thân của Thôi Chương thiện là Đại Lý tự thiếu khanh Thôi Cảnh Hồng?"

"Đúng vậy."

Tề Uyên mỉm môi: Đề bạt hẳn, A Viên cũng có thể sống khá hơn một chút...

"Hoàng Thượng ngài quyết định rồi?"

"một người tràn đầy sức sống, thích cười như vậy, nếu đặt ở Ngự tiền sẽ trở nên sa sút, không còn sức sống, cả ngày sống trong nom nớp lo sợ, ngược lại chính là sai lầm của Trầm." Tề Uyên thần nhiên nói: "Người phái những người này giám sát Cục Thượng Thực, nếu có người mất mù liên bẩm báo cho Trầm ngay tức khắc."

"Tuân lệnh." Ngụy Toàn vừa muốn lui ra ngoài làm việc lại nghe thấy người phía trên bồi thêm một câu: "Lưu lại một vị trí nữ quan Ngự tiền cho A Viên."

"Tuân lệnh."

"Vận may của cô thật là tốt!" Diêu Uẩn An nhìn A Viên, giọng chua loét.

"Đây là do ta lấy một đồng Bản từ đổi lấy, nếu là cô, cô có tình nguyện bị đánh một đồng Bản từ để đổi lấy vị phân nữ quan này không ?" A Viên nhìn nàng ấy, cười ha hả.

Diêu Uẩn An nghẹn lại, nói đứt quãng: "Ta đây tất nhiên là không muốn..."

"Đó không phải..."

A Viên còn đứt lời, đã có 3,4 cung nữ xông vào: "Lục soát đi."

"Này, chuyện này là thế nào vậy?" A Viên hoảng sợ, mặt trắng lại.

"không có gì phải sợ, cũng không phải chuyện lớn gì đâu. Chỉ là có người bẩm báo với Thượng thực, nói cô có tư tình với một tên thái giám, chúng ta sẽ đi nhanh thôi." Cung nữ dẫn đầu kia gấp một cái, nhìn nàng: "Đầu tiên cứ lục soát thử xem."

"rõ."

Trong nháy mắt, phòng đã loạn hết cả lên.

"Thanh trúc tỷ tỷ, ở đây có một tráp* Bể Tầm Bạch Ngọc cao."

***) Tráp: Hộp đựng đồ thời xưa**

(Nguồn: Taobao)

Đôi mắt Thanh trúc khẽ trầm xuống, ánh mắt nhìn A Viên cũng lập tức thay đổi: "cô đi theo chúng tôi một chuyến!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

A Viên Thom Quá đang báo trước, nàng và Cúc Cu chính là, ha ha ha, chính là vợ chồng Thom Quá* trong truyền thuyết đó sao? Ha ha ha ٩? ≥? ≤)o Yên tâm đi, Ngự tiền nàng nhất định sẽ đi! Cúc cu là xem xét cảm xúc của A Viên của chúng ta mới do dự, Cúc Cu cố lên!!! Chịu đựng rồi sẽ chăm sóc cho tức phụ* !!! A Ha ha ha ٩? ≥? ≤)o

***) Vợ chồng Thom Quá: một cặp đôi trong phim “Liệt Hỏa Quân Giáo” bên Trung.**

***) Tức phụ = Vợ (nhưng là kiểu cách gọi yêu như Bà xã), tức phụ cũng để chỉ con dâu (đối với cha mẹ chồng).**

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Ước Thấy: Thái Giám Biến Hình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Anh trai kết nghĩa

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Sil

"Con vừa thông minh lại ham học, đội nha đầu kia bị đưa đi thì vị trí nữ quan chắc chắn sẽ vào tay con."

"Cảm ơn đi." cô gái đang nói chuyện sở hữu một đôi mắt phượng*, con ngươi linh động, mị cốt thiên thành**.

***) Mắt phượng: Đôi mắt hẹp dài, góc trong thì cong còn góc mắt ngoài lại nhếch lên, kéo dài đến gần huyệt thái dương.**

(Nguồn: Baidu)

****) Mị cốt thiên thành: hình dung người đẹp quyến rũ.**

(Nguồn: Baidu)

Người kia khẽ vuốt đầu nàng ta, gương mặt tươi cười: "Tình Thực, Sở gia chúng ta có thể về vang hay không là dựa vào con." Đôi mắt nàng ta lộ vẻ tự mãn, lại hỏi lại một lần nữa: "không nhìn nhầm đồng Băng Tâm Bạch Ngọc cao kia đấy chứ?"

"Dĩ cứ yên tâm đi, con đã nhìn thấy tận mắt."

"Vậy thì tốt, sự thật ở ngay trước mắt, nha đầu A Viên kia cũng sẽ không cãi lại được."

Sở Tình Thực cúi đầu, khóe miệng khẽ gợi lên nụ cười. Triều đại này cũng không quá kiêng kỵ việc thái giám có quan hệ với cung nữ, đầy người vẫn làm quen kết thân đầy thôi, chỉ là không lộ rõ ra, vốn dĩ việc lục soát phòng và tra hỏi cũng chỉ là hình thức mà thôi..

Đôi mắt nàng ta lại hiện lên một tia sắc bén: Chỗ của nàng ta có nhiều Băng Tâm Bạch Ngọc cao như vậy, mọi ngày vẫn thường dùng lên, còn không phải là đã sử dụng mọi thủ đoạn để có được! Chỉ cần lục soát ra được... Mặc dù có quan hệ với thái giám cũng không phải chuyện to tát gì, nhưng chỉ cần dính vào tội trộm cắp tài sản trong Cung, thì cũng đã thành tội lớn rồi, nàng ta dù có mọc miệng khắp người cũng không giải thích được!

"Chiếu theo mệnh lệnh của Thượng thực, tất cả thái giám có ngoại hình tốt đều được mang đến đây cho cô xác nhận." Thanh Trúc vào phòng, nhìn Sở Tình Thực, nói.

Sở Tình Thực lòng thầm vui vẻ, trên mặt lại tỏ vẻ khó xử: "Rất xin lỗi A Viên, chuyện này... Chuyện này..."

"Thượng thực nói, ngài ấy sẽ che giấu cho cô chuyện cô mất bảo." Thanh Trúc từ trước đến nay vốn rất kiêu căng ngạo mạn, trong lòng vốn ghét A Viên có quan hệ với một tên thái giám, nhưng lại càng ghét cay ghét đắng loại thủ đoạn bí mật tố giác bạn cùng phòng này, giọng nàng ta lạnh lùng, trên mặt tỏ vẻ mất kiên nhẫn.

Sở Tĩnh Thực miễn cảm, đã nhận ra thái độ khinh thường và lạnh lùng của Thanh Trúc nhưng mặt vẫn không biến sắc, vén áo thi lễ: "Đa tạ Thượng thực đã chăm sóc."

Sở Tĩnh Thực đi theo Thanh Trúc vào một căn phòng, nàng ta xác nhận lại từng người một, nhưng không có người nào có thể so thái độ và khí chất của người đêm đó nói chuyện với A Viên.

Thanh Trúc nhìn đáng vẻ do dự của nàng ta, cười lạnh một tiếng: "không phải cô nhìn thấy bạn cùng phòng được thăng lên làm nữ quan, lòng ghen tị nên vu oan cho người ta chứ?"

"Sao có thể thế được!" Sở Tĩnh Thực phản bác.

"Vậy cô xác nhận người đó đi." Thanh trúc ngáp một cái, giằng co cả một ngày trời mà đến một manh mối cũng không tra được ra.

Sở Tĩnh Thực bình tĩnh lại, vẫn là bộ dáng dịu dàng thường ngày: "Thanh Trúc tỷ tỷ, tối muộn nên ta không thấy rõ được gì cả." Đôi mắt nàng ta xoay chuyển, nhờ giọng nói: "Ta từng thấy được nàng ta lên dùng Băng Tầm Bạch Ngọc cao, loại thuốc cao đó quý như vậy, nếu không phải nàng ta trộm thì cũng là tên thái giám có quan hệ với nàng ta trộm, nếu có lại lịch sạch sẽ, vậy tại sao không dám dùng thoải mái?"

Thanh trúc khẽ cười: "cô nghĩ được đến thế rồi, chẳng lẽ Thượng thực cũng không nghĩ được ra chắc? Chuyện này không cần cô lo, cô cứ lo xác nhận tên thái giám đó đi. không phải lúc trước cô vẫn thế thốt rằng cô còn nhớ rõ diện mạo của người nọ sao!"

Sở Tĩnh Thực khẽ cắn môi, cúi đầu im lặng.

"A Viên, cô có quan hệ không rõ ràng với tên thái giám nào không?" Sở Thư Vận, Sở Thượng thực nhìn A Viên, biểu cảm hết sức nghiêm túc.

"Nô tỳ, nô tỳ không có..." A Viên sợ hãi trong lòng, phủ nhận theo bản năng. Nàng cố gắng bình tĩnh lại, ổn định tinh thần, đầu nhỏ loay hoay suy nghĩ lại: hiện giờ có nhiều cung nữ thái giám kết nghĩa như vậy, Sở Thượng thực sẽ không vì thế mà làm khó mình, ngài ấy tức giận chắc bởi vì nghĩ rằng loại Băng Tầm Bạch Ngọc cao kia có xuất xứ không rõ ràng. Nghĩ vậy, tâm lý khẩn trương của nàng mới thả lỏng ra một chút.

"Vậy hộp Băng Tầm Bạch Ngọc cao này có xuất xứ từ đâu?"

"Sở Thượng thực mình giám, loại Băng Tầm Bạch Ngọc cao này là do Thôi Chương thiện cố ý lấy ra để dưỡng thương cho nô tỳ, nếu ngài không tin xin gọi Chương thiện đến đây hỏi lại rồi sẽ rõ." A Viên cao giọng nói, không chút chột dạ nào.

"đi, gọi Thôi Chương thiện tới đây." Sở Thượng thực nhìn thấy biểu cảm thông dong tự tại, không chút chột dạ nào của nàng, lòng đã tin một nửa.

"Gặp qua Sở Thượng thực." Thôi Xảo đã nghe nói đến chuyện của A Viên, vừa đi tới đã kẻ lại đầu đuôi tai nghe lại một lần, cuối cùng lại bồi thêm một câu: "Loại cao này là do Tổng quản quân tiền là Ngụy công công tự mình giao cho ta, nếu Thượng thực còn không tin có thể đi hỏi Ngụy công công, dù hao ngài ấy cũng không cần phải che giấu cho một cung nữ đâu."

"Mấy ngày trước đó Điện Dưỡng Tâm đúng là có phái người tới đây..."

Sở Thượng thực suy nghĩ một lúc lâu, vừa định nói đã thấy Thanh Trúc đẩy cửa vào, nàng bị giầy vò cả ban ngày, xương cốt cũng mỏi như hết cả rồi, cũng lười bao che cho Sở Tĩnh Thực: "Khỏi bẩm Thượng thực, cung nữ kia vẫn chưa nhận ra người nào là tên thái giám lên gặp gỡ A Viên, chắc là chỉ vô tình thấy A Viên dùng Băng Tầm Bạch Ngọc cao liền nghĩ ra biện pháp khiến cho ngài lục ra Băng Tầm Bạch Ngọc cao trong nhà nàng ấy."

"Đùa sao!" Sở Thượng thực tức giận vỗ mạnh lên bàn: "Nghĩ ngờ đồ vật không rõ xuất xứ liền báo rằng có đồ vật không rõ nguồn gốc, làm gì có chuyện lấy việc này vu oan cho người ta!"

"A Viên, cô trở về đi." Sở Thượng thực phát tay, lòng hơi chán ghét Sở Tĩnh Thực.

"Đa tạ Sở Thượng thực đã nhìn rõ mọi việc." A Viên dập đầu thật mạnh, từ từ lui ra ngoài.

Nàng đứng bên ngoài viện, hít một hơi thật sâu: Là Sở Tĩnh Thực...

"Cẩn thận người cùng phòng với cô đi." Thanh Trúc lui ra, thấy nàng còn đứng trong sân mới lên tiếng nhắc nhở một câu.

"Đa tạ Thanh Trúc tỷ tỷ." A Viên khẽ vén áo thi lễ, xoay người về phòng.

"A Viên thế nào rồi? không có việc gì chứ?" Trình Tầm đỏ mắt nghênh đón, Nơi của Sở Thượng thực bị vây kín mít, nàng cũng không dám đi mà chỉ đi tới đi lui trong phòng.

"không có gì." A Viên cười yếu ớt, lòng lại run rẩy: Lần này mình sợ hãi nên nói dối, may mà họ không tìm được Tê Nhị...

Nàng bụng cóc trà trên bàn lên, uống liền hai chén, lúc này mới thấy dễ chịu hơn một chút.

Điều Uẩn An thấy nàng không bị thương chút nào mới thở ra một hơi: "cô xem, ta đã nói A Viên không sao rồi, nhìn bộ dáng khăn trương của cô kìa!" Nàng ấy lại hơi tự mãn, nói: "cô của ta quả nhiên liệu sự như thần*!"

***) Liệu sự như thần: Đoán trúng phúc.**

A Viên nhìn hai người, nhờ giọng nói: "Sau này, các cô cũng phải đề phòng Sở Tĩnh Thực."

Điều Uẩn An kinh ngạc, cũng bất giác lớn giọng hơn một chút: "Sao có thể là nàng ta được!"

"Tổ tông của ta ơi! cô nhỏ giọng một chút thôi!" Trình Tầm bịt miệng nàng ấy lại.

Ba người cô nhìn ta, ta nhìn cô, ai nấy đều im lặng. Chuyện này rất đơn giản, không cần động não cũng có thể nghĩ ra được.

"không nghĩ tới nàng ta lại vô nhân tính như vậy!" Điều Uẩn An phi nhỏ.

A Viên cũng hơi khó chịu trong lòng, ở cùng phòng ba năm ròng, không nghĩ tới lại biến thành như vậy: "Cứ coi như không có chuyện gì xảy ra đi, nếu chuyện nàng ta ra ngoài thì người dọn vào chưa chắc đã là người tốt. Nàng ta ở ngoài sáng, chúng ta ở trong tối, cũng có thể tạm ứng phó được."

Điều Uẩn An hơi ngạc nhiên nhìn nàng: "Sao hôm nay cô lại thông minh như vậy?"

"Vào cung ba năm, dù có là một kẻ ngu đi chăng nữa, đầu óc cũng sẽ thông minh hơn!"

Ba người cùng thờ dài, im lặng nắm tay nhau.

Đến tối, A Viên làm xong trước một bát cơm niêu lạp sườn*, đặt trong lồng hấp, vẫn ngồi chờ trong phòng bếp.

***) Chú thích: Tác giả nói là bà ấy lấy bữa tên món ăn, nhưng khi mình tra ra thì thật ra là có, đây là món đặc sản tỉnh Quảng Đông, cơm được nấu trong nồi đất cùng với các nguyên liệu khác (không chỉ có lạp sườn)**

(Nguồn: Baidu)

"Cúc cu, cúc cu, cúc cu ~" A Viên đặt cơm trong hộp đựng thức ăn rồi cẩn thận đi ra ngoài.

Nàng đã nhờ Trình Tầm trông chừng Sở Tĩnh Thực, không thì nàng cũng không dám đi.

A Viên vừa đi ra khỏi cửa đã kéo người ta sang một con đường nhỏ tĩnh lặng. Quẹo trái quẹo phải tới một cái đình rồi mới dừng lại.

Tề Uyên cúi đầu nhìn A Viên trông vô cùng cẩn thận, nhăn mày lại: "Có chuyện gì vậy?"

"Sau này lúc tới ngài phải cẩn thận một chút." A Viên vừa lấy cơm ra vừa nói lại một lần chuyện hôm nay, không hề để ý tới người sắc mặt đen đến đáng sợ của người trước mặt.

Món cơm niêu trước mặt tỏa ra mùi thơm ngào ngạt, còn đang nóng hổi hổi. Món thịt khô kia mang màu sắc quyến rũ, kích thích vừa phải, mềm mại mọng nước. Cơm rưới đầy đủ nước canh, tỏa ra mùi hương xen lẫn vị ngọt.

rõ ràng vô cùng quyến rũ, Tề Uyên nhìn thấy lại không muốn ăn.

"cô muốn ở Cục Thượng Thực cả đời sao?" Tề Uyên thanh âm lạnh lùng, đôi mắt lại nhìn nàng không chớp mắt.

"Muốn! Tại sao lại không muốn! Các vị nữ quan ở Cục Thượng Thực đều có tay nghề xuất sắc, nhất là Sở Thượng thực và Liễu Tư thiện! Ta mà đi chỗ khác thi học ở đâu?" A Viên biết hẳn lo lắng cho mình, an ủi: "Trong cung này, chỗ nào cũng đều giống nhau hết, chỉ cần là nói có người liên có âm mưu tính toán, ở đây ít nhất còn có Chương thiện nâng đỡ cho ta, còn có hai bạn tốt bên cạnh, ta đã thỏa mãn rồi!"

"Ta..." Tề Uyên nhàu mày, cuối cùng lại không nói gì.

A Viên nhìn Tề Uyên, nghĩ một lúc rồi nghiêm túc nói: "Hay là ngài trở thành anh trai kết nghĩa của ta đi !"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tề Cúc Cu: Người yêu biến thành huynh muội ư? Ta nhỏ vào! không được! không có chuyện đó đâu! Dẹp ngay cái ý nghĩ đó đi !

A Viên run lấy bầy...

Hết chương 17.

Editor có điều muốn nói: Lịch ra chương: Em sẽ ra ~3c/tuần (***lúc đặc biệt rảnh/có hứng thì là 4***), vào T3-5-7. Lúc nào em bận sẽ thông báo chi tiết ra bao nhiêu chương tuần đó sau sau.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Ước Thấy: Thái Giám Biến Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Không được !!!

Editor: Sil

Tề Uyên nhàu mày nhìn thiếu nữ với đôi mắt sáng lấp lánh trước mắt, sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

"không được." Giọng của hắn lạnh đậm, nhưng nghe kĩ lại mang theo chút tức giận.

A Viên nhìn hắn đầy mong chờ, đôi mắt to tròn ngập nước, còn thêm cả nốt ruồi son ở ấn đường, nhìn càng nhu nhược đáng thương*.

***) Nhu nhược đáng thương: thành ngữ Trung Quốc, chỉ người trong vô cùng đáng thương, cũng chỉ biểu cảm bi thương, thống khổ.**

(Nguồn: Baidu)

Tề Uyên chỉ cảm thấy gân xanh trên trán nhảy lên, chống chân lên đứng dậy, phát tay áo bỏ đi.

A Viên nhìn bóng lưng của hắn, chéo miệng, nhỏ giọng thì thầm "Sao! không muốn thì thôi, làm gì mà phải tức giận như vậy!"

Nàng bê bát com niêu lạp sườn vẫn chưa ăn miếng nào lên, gấp một miếng lạp sườn cắn mạnh một miếng. Vốn đang nghiêng răng nghiêng lợi, trái tim lại bị miếng lạp sườn mềm non mọng nước, đang tỏa mùi hương mang theo vị ngọt trong miệng bắt trọn: "Ngon quá!"

"cô..." Tề Uyên quay lại đình định mang bát com đi lại bắt gặp được A Viên đang gấp miếng lạp sườn lên ăn, miệng còn dính đầy dầu mỡ.

A Viên bị giọng nói bất chợt vang lên này dọa, ngo ngắc ngắc đầu lên nhìn hắn một cái: "Sao ngài lại về rồi?"

Tề Uyên giả vờ như vô tình ném một con thỏ nhỏ cho nàng, xoay người đi: May mà kịp mang theo một con...

A Viên khó hiểu nhìn con thỏ đang ngây thơ cười híp mắt trên bàn, đột nhiên cười ra tiếng.

Tề Uyên bức mình trở về: E là Trầm đã quá quan tâm đến cảm nhân của nàng rồi!

"Lệnh cho phía dưới chuẩn bị một ít thức ăn đưa lên." Tề Uyên bình tĩnh đi vào Điện Dưỡng tâm, lạnh giọng ra lệnh.

Ngụy Toàn ngo ngắc: "Hoàng Thượng không phải ngài vừa ra ngoài dùng bữa sao..."

Tề Uyên nhú mày, lườm hắn một cái, Ngụy Toàn vội rút cổ lại, lập tức lui ra ngoài chuẩn bị.

"Sao không bẩm báo chuyện A Viên bị người tố cáo là có quan hệ không chính đáng với thái giám?" Tề Uyên nhìn hắn đầy thâm sâu, ngữ khí lạnh lùng, thái dương nổi gân xanh, đôi mắt tràn đầy ánh sáng lạnh lẽo

"Là cung nữ cùng phòng với nàng, Sở Tĩnh Thực, không biết lúc nào bắt gặp được ngài gặp mặt cô nương liền ghim lại, lại thấy cô nương được thăng lên làm nữ quan, lòng ghen tị nên mới phan phui mọi chuyện ra. Muốn lợi dụng việc điều tra theo hình thức muốn gán tội trộm cắp tài sản trong Cung cho A Viên." Ngụy Toàn vội vàng quý xuống, run rẩy nói: "Cuối cùng thì A Viên cũng không chuyện gì nên nô tài, nô tài liền tự quyết định không thông báo cho Hoàng Thượng..."

"Tự quyết định sao?" Đôi mắt Tề Uyên liền lạnh xuống: "Người còn nhớ Hạ Thuần chết như thế nào không?"

Người Ngụy Toàn run lên, liên tục dập đầu, nói: "Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết..."

"Tí nữa về phòng quý 3 canh giờ (=6 tiếng) đi." Tề Uyên khẽ liếc mắt nhìn hắn, khuôn mặt nghiêm túc trong trẻo lạnh lùng: thì ra là bạn cùng phòng... Nàng ấy thế nhưng không hề nói tới điểm này.

"Tuân lệnh."

Đôi mắt hắn trầm xuống: không thể mặc kệ nàng ở cái ổ hổ báo sài lang* như thế này được, nếu một ngày nào đó Trầm không có ở...

***) Ổ hổ báo sài lang: chỉ nơi có nhiều thú dữ (Hổ, Báo, Sói), sau này mở rộng để chỉ những người ác độc, chuyên đi hại người.**

(Nguồn: Baidu)

hắn ngược mắt lên, đột nhiên hỏi: "đã lưu lại vị trí cho A Viên chưa?"

"Bẩm hoàng thượng, là vị trí chuyên hầu hạ cuộc sống hằng ngày của ngài." Ngụy Toàn mặt đầy ý cười nhìn về phía Tề Uyên, bày ra biểu cảm muốn tranh công nịnh nọt.

"không được." Tề Uyên uống một ngụm trà, mặt lại không có bất cứ biểu cảm gì: "Hai người bạn tốt kia của nàng cũng phải được điều đến đây, còn có Thôi Chương thiện nữa."

Ngụy Toàn vừa nghe thấy thế liền tò vò đau khổ, nói: "Hoàng Thượng ở! Ngài đang chuyển chỗ cho thỏ sao? đã chuyển con thỏ còn phải dời cả hang. Cả Ngự tiền cũng nhiều vậy thôi, không thể nhét được nhiều người như vậy vào được!"

"Biện pháp là do người nghĩ ra." Tề Uyên cười, đôi mắt thâm thúy lóe lên một tia sáng đẹp đẽ, được ánh nến chiếu lên càng lại càng thêm chói mắt.

Trưa ngày thứ hai, Tề Uyên nhìn cả một bàn ngự thiện*, nhướng mày. Hắn liếc mắt nhìn sang Ngụy Toàn đang hầu hạ ở một bên, ung dung nói: "Biện pháp có sẵn rồi đấy."

***) Ngự thiện: Đồ ăn cho vua**

"Người hãy phao tin Ngự tiền cần tuyển thêm người ra rồi sai người đi khuyến khích Sở Tĩnh Thực." Tề Uyên uống một chén trà nhỏ, lòng lại vô cùng thoải mái.

Ngụy Toàn nhìn đôi mắt Tề Uyên mang theo ý cười, trái tim nhỏ bé đột nhiên run lên: Lại có người xui xẻo rồi...

Ngày nọ, phía trên Cục Thượng Thực như tích từng tầng mây đen, các nữ quan, cung nữ trong sân ai nấy đều cảm thấy bất an.

"Sao cô lại bất cần như vậy! Ta đồng ý lời thỉnh cầu của di cô cho cô biểu hiện tài năng trước mặt nữ quan Tổng quản Ngự tiền, sao lại mắc sai lầm nghiêm trọng như vậy!" Sở Thượng thực nắm chặt tay vịn trong tay, các đốt ngón tay trắng bệch, thậm chí còn nghe thấy rõ khớp xương vang lên “rộp rộp”.

Sở Tĩnh Thực quý trên mặt đất, đầu cũng không dám ngẩng lên, cả người run lấy bầy: "Nô tỳ, nô tỳ có đề than trong hộp đựng thức ăn, chỉ là, chỉ là không biết sao lại thành ra như thế..."

"không biết sao lại thành ra như thế? Thế thì đồng than kia tự nhiên mọc cánh bay đi mất à!" Sở Thượng thực vung tay ném cốc trà trong tay xuống, tức giận đến mức ngực phập phồng kịch liệt.

"Hoàng Thượng cần chính* thương dân, phê duyệt sổ con mà quên dùng bữa là chuyện bình thường, thế nên mới mắc bệnh dạ dày, không ăn được đồ lạnh. Nay cô lại dâng lên ngự thiện đồ nguội lạnh lên, lúc này đây các Thái y đang vây kín như nêm xung quanh Điện Dưỡng Tâm, cô chờ bị phạt đi!" Dương Tư thiện ở bên cạnh vốn không thích đi của nàng ta là Thích Tư được, giờ xảy ra chuyện này tất nhiên phải giấu đồ bìm leo** rồi.

***) Cần chính: (Cực kì phổ biến khi ca ngợi phẩm chất tốt của Vua): làm hết phận sự, siêng năng với việc chính sự.**

(Nguồn: Baidu)

****) Giấu đồ bìm leo: Nguyên văn là “Bỏ đồ xuống giếng”. Cả hai thành ngữ này đều ám chỉ khi ai đó gặp khó khăn, hoạn nạn thì kẻ khác lợi dụng, lấn át nhằm hại thêm hoặc kiếm chác một chút gì đó.**

(Nguồn: Baidu)

"Chuyện này thật sự không liên quan gì đến nô tỳ hết! Khi Nô tỳ, nô tỳ bỏ than vào, cung nữ ở cùng phòng là Trình Tầm cũng bên cạnh, nàng ấy có thể làm chứng cho nô tỳ! Nàng ấy có thể làm chứng cho nô tỳ!" Sở Tĩnh Thực như người rơi xuống nước bắt được tấm gỗ, giọng nói sắc nhọn, gần như điên cuồng kêu lên.

"Cho dù chứng minh được cô bỏ than vào thì sao? không phải cô là người dâng lên Ngự thiện hay sao? Nếu đúng theo cô nói thì chẳng lẽ Hoàng Thượng ăn no rửng mỡ đến ức đồ oan cho một cung nữ nhỏ nhoi như cô sao? Đúng là tự coi mình thành người ghê gớm lắm không bằng!" Dương Tư thiện hừ lạnh một tiếng, thoải mái trợn mắt lên: "Cục Thượng Thực phải đẩy một người ra làm bia đỡ đạn, không thì chẳng kể cô muốn nhiều người phải chôn theo chỉ vì sai lầm của một mình cô hay sao?"

Sở Tĩnh Thực nằm ý trên mặt đất khóc, đã sớm không còn dáng vẻ thực nữ ngày xưa nữa.

"Thưa Thượng thực, Tổng quản Ngự tiền Ngự công công đến."

Người trong phòng kinh hãi, sôi nổi đứng dậy đón chào, cũng không thể kinh thường người ở Ngự tiền được.

"Ngự tổng quản, ngài mau ngồi đi." Sở Thượng thực tươi cười nghênh đón, chỉ thấy hắn ta đang chăm chú nhìn vào Sở Tĩnh Thực, một lúc lâu sau lại cười lạnh một tiếng: "Đây là cung nữ mắc lỗi kia phải không?"

"Đúng là nàng ta." Nụ cười của Sở Thượng thực cứng lại bên miệng, lòng thấp thỏm khôn nguôi.

Ngự Toàn quan sát tỉ mỉ một phen: Hoàng Thượng còn chưa chờ đến hai ngày, tin tức vừa mới thả ra chưa đến vài ngày đã lôi kéo quan hệ để đến Ngự tiền biểu hiện tài năng, quả nhiên là người thiếu kiên nhẫn.

"Ta đến đây là để truyền lời cho Hoàng Thượng, nếu nàng ta dẫn cung nữ dưới trướng đưa Ngự thiện cho Ngự tiền, chỉ phạt một mình nàng ta thôi. Những cung nữ khác vừa mới vào cung, chưa biết quy củ thì thôi."

"Ngự Tổng quản mình giám, Ngự Tổng quản mình giám! rõ ràng là ta có bỏ than vào mà." Sở Tĩnh Thực khóc lóc cầu xin, “một cảnh hoa lệ đầm hạt mưa xuân”*, trông vô cùng đáng thương.

***) một cảnh hoa lệ đầm hạt mưa xuân: trích từ bài thơ “Trường Hận Ca” của Bạch Cư Dị miêu tả Dương Quý Phi khi khóc thút thít. Sau này được sử dụng để hình dung người con gái xinh đẹp quyến rũ.**

(Nguồn: thivien.net)

Ngự Toàn cười nhạo: "Ý của cô là... Hoàng Thượng già rồi bị bệnh chỉ để phạt cô sao?"

Ồ... Đúng là như vậy thật !

"Nô tỳ không dám, nô tỳ không dám..."

Sở Thượng thực liếc mắt nhìn người cạnh, hai cung nữ người khỏe mạnh lập tức tiến lên bịt miệng nàng ta lại.

Nàng ta nhìn Ngự Toàn, khẽ cong môi cười: "Xin Tổng quản chỉ điểm cho, ta nên xử phạt cung nữ này như thế nào?"

Ngự Toàn thường thức cây phát trần trong tay mình, nghĩ một lúc rồi mới mở miệng: "Thù hạ trong Cục Thượng thực của ngài phạm phải sai lầm, ngài cứ xem xét rồi xử phạt là được. Chỉ là ta không tránh được nói thêm một câu nữa, tuy rằng Hoàng Thượng của chúng ta nhân từ, không muốn so đo những chuyện nhỏ nhặt này, nhưng nếu Thái Hậu mà biết ngài giờ cao đánh khẽ thì*..."

***) Giờ cao đánh khẽ: hăm dọa, làm ra vẻ dữ chỉ cốt cho sợ, chứ trừng phạt, xử lí thì lại rất nhẹ.**

(Nguồn: Rung.vn)

hắn ta nhìn Sở Thượng thực đầy thâm ý, híp mắt lại, đôi mắt lộ ra một tia tàn nhẫn.

"Ta hiểu rồi."

Sau khi tiễn Ngự Toàn, Sở Thượng thực thờ dãi nhìn liếc qua Sở Tĩnh Thực đã sắp khóc ngất đi rồi: "Đánh 30 Đại bản, đuổi ra ngoài Cung đi."

"Tuân lệnh." Hai cung nữ kia kéo người ra ngoài, tiếng khóc thê lương vang vọng bên ngoài căn phòng.

Cung nhân đã phạm phải sai lầm còn bị đuổi ra ngoài Cung, là tội nhân, nỗi hổ thẹn của mỗi gia tộc, cả đời nàng ta cũng xem như xong rồi...

Trong Phòng, ba người A Viên nghe tiếng khóc bên ngoài mà chỉ lạnh cả sống lưng, nổi lên một tầng da gà.

"Kỳ thật lúc ấy ta cũng đang ở ngay bên cạnh, than ta cũng tận mắt thấy nàng ta bỏ vào..." Trình Tầm run bần bật: "không phải nàng ta đụng chạm tới người nào chứ?"

Điều Uẩn An sợ tới mức vành mắt đỏ lên: "Nàng ta ngoài đọc sách thì cũng chỉ luyện tay nghề ở phòng bếp, có thể đụng chạm vào người nào được cơ chứ! Còn nữa, từ đầu đến cuối nàng ta đều tự tay mang theo hộp đựng thức ăn, người khác có muốn hại nàng ta cũng không được! Chẳng lẽ Hoàng Thượng ngứa mắt với nàng ta sao?"

"cô càng nói càng quá đáng!"

Người A Viên khẽ run, rốt cuộc cũng là người cùng phòng với mình, buổi sáng vẫn còn tươi như hoa, nay lại... Ngoài cảm thán một câu “Thế sự vô thường” ra, nàng còn in hằn nói một câu trong lòng: Ta đã nói rồi mà! Ngự tiền ai thì người đấy xui xẻo!

"Hình như ta phát hiện ra một điều." Ánh mắt nóng cháy của Điều Uẩn An chăm chú nhìn vào A Viên, nhìn đến mức nàng sợ hãi trong lòng.

"cô nhìn ta làm gì?" A Viên không hiểu nhìn nàng ấy.

"cô có nhận ra không, người hãm hại cô đều không có kết cục tốt? Từ Dư Tư thiện cho đến Sở Tĩnh Thực..."

"Hình như đúng thế thật."

A Viên cong mắt lên: "Về sau các cô cũng phải cẩn thận đấy!"

"Ai muốn hại cô chứ!" Điều Uẩn An bĩu môi, liếc nàng một cái.

Ba người khẽ cười, cuối cùng đều đồng loạt thở dài một hơi.

Tề Uyên vô cùng nhàn nhã nhìn sổ con, thấy Ngụy Toàn đã trở lại mới liếc mắt, hỏi: "Thế nào rồi?"

"Sở Thượng thực đánh Bản tử rồi đuổi người ra khỏi Cung." Khuôn mặt Ngụy Toàn lộ ra ý cười: "Ngài cũng coi như xả giận giúp cô nương, chỉ là chuyện điều người đến Ngự tiền..."

"Cục Thượng Thực cách Điện Dưỡng tâm quá xa, vì phòng ngừa sai lầm này, vậy xây một Thượng Thiện Phòng ngay bên cạnh Điện Dưỡng tâm thì như thế nào?" Tề Uyên khẽ nhếch khóe miệng lên lộ ra ý cười khó có thể thấy được.

Ngụy Toàn sùng sốt, vội vàng cười nịnh nọt, nói: "Hoàng Thượng đúng là đa mưu túc trí! Đây không phải một mũi tên trúng hai đích sao! không chỉ xả giận được cho cô nương còn có thể mang cả ô lẫn thỏ đến đây!"

"Lệnh cho phía dưới chuẩn bị một chút." Tề Uyên ngẩng đầu nghĩ ngợi: "Đừng xây ở bên cạnh Điện Dưỡng tâm, Phía Tây Dưỡng Tâm điện có một khu nhà trống, xây ở đó đi, lệnh cho mọi người tu sửa suốt đêm đi."

Ngụy Toàn cúi đầu đáp dạ, lòng lại cười trộm, nói: Hoàng Thượng ngài thiếu chút nữa là muốn để người ta dưới tầm mắt rồi!

"Cười cái gì vậy?" Tề Uyên khẽ nhướn mày, ánh mắt trầm xuống.

"Nô tài, nô tài không cười..." Ngụy Toàn rụt cổ, lại kìm lại tiếng cười.

"Tiện tay cho tu sửa cái đình phía sau Điện Dưỡng Tâm, ngày mai người truyền chỉ, điều người tới đây." Tề Uyên nghĩ một lúc, lại bồi thêm một câu: "Có một vị Tư thiện họ Liễu, cũng điều cả tới đây."

"Tuân lệnh."

Ngụy Toàn lui ra ngoài, cười vô cùng thoải mái sáng lạn.

"Sự phụ, có chuyện gì mà vui vậy, Hoàng Thượng thưởng đồ cho ngài sao?" Tô Mậu Bang cười hi hi, nói.

Ngụy Toàn vỗ vào đầu hấn ta, thâm sâu nói: "Sau này ngày nào Điện Dưỡng Tâm của chúng ta trời cũng nắng rồi."

"Cái gì? Cho ta đi Ngự tiền sao?"

A Viên dậm chân đứng dậy, hoảng sợ nhìn Thôi Xảo, lòng giống như chiếc lá khô chao đảo theo gió.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tề Cục Cu: anh trai kết nghĩa sao? Cả đời này cũng không thể được! Ta nam nhân của cô !

A Viên run rẩy: Nhưng, nhưng ngài là một tên thái giám..

Tề Cục Cu cười khê: Ta sẽ chứng minh ta không phải thái giám

A Viên: Hu hu hu!

Có nên thông báo một tiếng hay không đây ha ha ha, sắp mở bản đồ mới rồi đó!

Hết chương 18.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Được Ước Thấy: Thái Giám Biến Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Ngự Tiền

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Sil

Chi thấy nàng run rẩy cầm lấy tay Thôi Xảo, khuôn mặt nhỏ trông như khóc tang, nói: "Có thể, có thể không đi sao?"

Thôi Xảo trừng nàng một cái: "nói cái gì vậy! Ngự tiền này chính là nơi người khác muốn vào cũng không được! cô thì hay rồi, lại còn không muốn đi ư?"

A Viên vội khoát tay, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Ta, là ta hơi sợ..."

"Sợ cái gì chứ! Có ta, và cả Trình Tầm, Điều Uẩn An cùng đi." Thôi Xảo cười nói: "Nếu bọn ta đều đi rồi hết, vậy cô còn muốn đơn độc ở lại chỗ này hay không?"

"Mọi người cũng đều đi há!" A Viên vừa nghe thấy thế, đôi mắt đen đột nhiên sáng bừng lên.

Thôi Xảo thấy bộ dáng này của nàng, không kìm được khẽ cười: "Đúng, bọn ta cũng đều đi, cả Liễu Tư thiện cũng cùng đi nữa." anh ta vui vẻ đến mức mặt đỏ bừng: "Cha ta được thăng quan, ta cũng tấn vị lên chức Điện thiện, không biết đây là thế loại vận may đây gì!"

anh ta hí hóp cười, hãnh diện nói: "Bà mẹ kế kia của ta nếu biết được chuyện ta được đi Ngự tiền thì... thật muốn nhìn sắc mặt của bà ta như thế nào!"

A Viên đang tính toán trong lòng, đột nhiên nghe được Thôi Xảo nói: "Sau lần này, cấp trên cao nhất của chúng ta chính là Liễu Tư thiện, tiếp theo đến ta. Hai người Trình Tầm cũng được tấn vị phân, cũng giống cô, đều là nữ quan. Phía dưới còn có các cung nữ thái giám, cô cũng coi như hết khổ." Thôi Xảo dừng lại một chút, lại bí mật nói: "cô cũng biết tay nghề của Liễu Tư thiện rồi, cả hoàng cung này cũng chỉ có Sở thượng thực là được đi theo ngài ấy một lần, cô cần phải tính toán cho mình nhiều hơn một chút."

"Ta, ta vẫn muốn đi theo Chương thiện." A Viên kéo tay áo anh ta không dứt, giương mắt nhìn.

"Đưa bé ngọc này! Trình Tầm và Điều Uẩn An đều có thể được người nhà trợ giúp được chút ít, chỉ có cô là cần phải dựa vào bản lĩnh của mình mà giành lấy." Thôi Xảo thở dài một hơi: "Nếu cô có thể đi theo Liễu Tư thiện, đó cũng là phần số của cô rồi, những thứ ngài ấy có thể dạy cho cô nhiều hơn nhất nhiều những thứ ta có thể dạy! Dù sao chúng ta cũng đều ở Ngự tiền, còn gì luyến tiếc nữa chứ!"

Nàng hiểu rõ đạo lý này, khẽ gật đầu, lòng vẫn không khỏi tha thiết.

"cô về báo tin mừng này cho các cô ấy đi, cũng làm mấy người vui vẻ hơn một chút."

"Dạ."

A Viên tạm biệt Thôi Xảo, vừa về tới phòng, Điều Uẩn An liền nhào tới: "Thế nào rồi? Thôi Chương thiện có nói cho cô lần này quyết định là ai sẽ đi Ngự tiền không?"

"Có nói." A Viên giả vờ thờ dài một hơi, Trình Tầm cũng không hề hấn gì, nhưng khuôn mặt Điều Uẩn An lại mang một chút tiếc nuối.

"Chúng ta đều được đi!"

Hai người Trình Tầm bị A Viên đột nhiên cao giọng dọa sợ.

"Chương thiện, không đúng, hiện nay phải gọi là Thôi Điện thiện!" A Viên dừng lại một chút: "Thôi Điện thiện nói chúng ta đều được vị phân nữ quan, cấp trên cao nhất là Liễu Tư thiện."

"Ý của Điện thiện là... Chúng ta đều được lên làm Quân sự sao?" Điều Uẩn An phấn khởi đến mức hai mắt tròn tròn.

A Viên khẽ gật đầu, nghe tiếng nói cười của hai người, trong lòng lại hơi cô đơn. Ngự tiền kinh khủng như vậy, nàng lại còn không thể từ chối được, nếu không có các cô ấy đi cùng thì e rằng nàng một thân một mình cũng không biết làm gì cho phải.

Nàng nhìn ấm trà có hình cá chép hóa rồng* trên bàn, yên lặng thờ dài. A Viên cảm thấy mình như cá nằm trên thớt, mặc cho người chém giết, không thể động đậy được...

***) Hình cá chép hóa rồng:**

(Nguồn: sohu)

Đến buổi tối, A Viên thấy cũng sắp đến giờ liền đứng dậy đi vào phòng bếp. Tay nàng cầm con dao làm bếp*, lại không biết nên làm món gì.

***) Dao làm bếp:** Kiểu tất cả các loại dao rự (không dùng để chém người)

(Nguồn: Wikipedia)

Nàng nhìn quanh bốn phía, lại đột nhiên thấy lu nước đựng cá sống. A Viên nhìn vào bên trong, thấy một con Cá Trắm Cò* béo tốt, đôi mắt liền cong lên vui vẻ.

***) Cá Trắm Cò: là một loài cá thuộc họ Cá chép. Cá lớn có thể dài tới 1,5 mét, nặng 45 kg và sống tới 21 năm.**

(Nguồn: Wikipedia)

Động tác của A Viên lưu loát, từ một con cá sống đã nhanh chóng biến thành những miếng thịt cá mỏng dính. Đốt lửa, bắc nồi lên, bỏ Tiêu Tứ Xuyên*, Hồi**, tỏi, hạt tiêu vào, xào đến khi bốc mùi thơm, nổi vang lên tiếng "Xèo xèo xèo" khiến ai nghe thấy cũng cảm nhận được mùi thơm thoang thoảng trong không khí. Nàng bỏ dưa cải muối*** đã thái chỉ vào nồi, xào đến khi tỏa mùi thơm mới đổ nước vào đun lên. Chờ đến khi nồi nước sôi, A Viên mới bỏ đầu cá, xương cá trên tay vào.

***) Tiêu Tứ Xuyên: là một loại gia vị phổ biến trong nhiều nền ẩm thực châu Á, phần vỏ ngoài của hạt tiêu được dùng phổ biến trong ẩm thực Tứ Xuyên, hoặc xay thành bột để trộn thành ngũ vị hương. Phần vỏ còn là một vị thuốc trong Đông y. Ngoài phần vỏ được sử dụng phổ biến, lá tiêu còn được dùng ở một số vùng tại Trung Quốc.**

(Nguồn: Wikipedia)

****) Hồi (cây đại hồi, đại hồi hương hay bát giác hồi hương): là một loài cây gia vị có mùi thơm tương tự như cây tiểu hồi, thu được từ vỏ quả hình sao của Illicium verum, một loại cây xanh quanh năm có nguồn gốc ở Trung Quốc và đông bắc Việt Nam.**

(Nguồn: Wikipedia)

*****) Dưa cải muối: Là món dưa cải Đức được sản xuất bằng phương pháp muối dưa được gọi là lên men axit lactic tương tự như cách làm dưa chuột muối và kim chi theo kiểu truyền thống (không xử lý nhiệt).**

[nói chung là sau khi thái chỉ thì nó thành ra như này]

(Nguồn: Wikipedia)

Sau khi đun được khoảng nửa tuần hương*, mùi thơm của dưa cải muối hòa quyện cùng mùi thơm của cá đã tràn ngập phòng bếp.

***) Nửa tuần hương = ½ giờ**

A Viên thấy đã gần chín liền bỏ phần thịt cá đã được xắt mỏng vào trong nồi, vì phần thịt cá này được cắt rất mỏng nên nấu trong nồi nước sôi một lúc liền chuyển màu, nâng mức canh ra, để ở một bên, lại rắc tiêu Tứ Xuyên, ớt được cắt nhỏ, bát canh bốc khói nghi ngút. Ngay khi bỏ rau xanh vào trong bát canh, mùi thơm tỏa ra bốn phía, vị cay tê tái khiến ai cũng phải nuốt nước bọt.

Nàng vừa bỏ canh vào hộp thức ăn liền nghe được ba tiếng “Cúc cu” vang lên bên ngoài. A Viên cười tủn tủn, cầm theo hộp thức ăn nặng trĩu, lén chạy ra ngoài.

"Ái chà? Hình như hôm nay ngài có tâm tình tốt lắm nhì." A Viên ngẩng đầu nhìn hân, khuôn mặt vốn từ trước đến nay luôn lạnh lùng của hân hôm nay lại mang theo nụ cười.

Tề Uyên không tỏ vẻ gì cả mà chỉ cúi đầu thản nhiên nhìn lướt qua hộp đồ ăn nặng trĩu kia, lại với tay cầm lên.

Hai người ngồi trong đình, A Viên không đợi nổi nữa đã mở nắp ra, đôi mắt sáng lấp lánh trong tròng nhìn hân: "Ngài nếm thử xem? Ở quê ta, mùa xuân ăn không hết dưa cải muối, khi thời tiết ấm sảy dưa cải hồng sẽ ra sông bắt cá làm món này, ăn ngon lắm đấy!"

Trước đây đúng là hân được thấy món này, không khỏi cảm thấy hứng thú. Tề Uyên cầm dưa gấp một miếng thịt cá lên bỏ vào miệng, vị cay bỏng lưỡi, sáng khoái tràn ngập khoang miệng. Thịt cá tươi ngon mềm mại, bọc trong nước canh chua cây đậm đà có vị ngon rất riêng.

"Thế nào?" Ánh mắt A Viên sáng lấp lánh, nhìn hân đầy mong đợi.

Tề Uyên khẽ gật đầu, lại gấp một miếng dưa cải muối, thiếu nữ bên cạnh giống như sự nhớ ra điều gì, tâm trạng đã hạ xuống trong nháy mắt.

"Sao vậy?" Tề Uyên nhíu mày, lại có người nào đó không có ánh mắt làm phiền đến nàng sao?

"Sau này ta có thể làm đồ ăn cho ngài được." A Viên thở dài một hơi: "Ngày mai ta đi Ngự tiền rồi."

Tề Uyên nhìn bộ dáng cúi đầu ảo não của nàng, thản nhiên cười trong lòng.

"Ngài, ngài, sao ngài lại cười!" A Viên tức giận toan đoạt lấy đôi dưa trong tay hân: "Ngài vốn không hề luyến tiếc gì với ta sao!"

Tề Uyên nhìn đôi mắt ướt nhẹp của nàng, cả hốc mắt và mũi đều đỏ hồng, giống hệt như một con búp bê sứ, vô cùng đáng yêu.

"Ta..." Tề Uyên lấy lại dưa, thong thả nói: "Ở phía sau Điện Dưỡng Tâm có một cái đình, bình thường rất ít người đi đến đó."

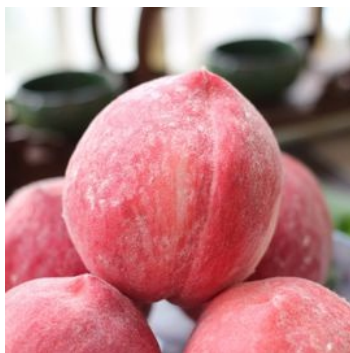
A Viên sùng sốt, phản ứng lại ngay lập tức: "Ngài làm như Hoàng Thượng hung dữ kia để gạt lừa đấy! Chẳng may một ngày nào hân nhàn rồi không có chuyện gì làm liền đi bộ một vòng..." Nàng rụt cổ, luôn miệng nói: "Thôi, ta không dám đâu."

"cô làm như Hoàng Thượng rảnh rồi lắm không bằng?" Tề Uyên ung dung liếc nàng một cái, chỉ cảm hai chữ "hung dữ" kia như đâm thẳng vào trái tim mình.

"Đúng vậy, Hoàng Thượng trăm công nghìn việc, vậy cũng sẽ không đi bộ xung quanh Cung vào buổi tối. Ngày mai ta cứ quen đường nơi đó đã, mấy ngày sau ngài hãy đi tìm ta." A Viên cười, Tề Uyên dừng lại động tác trong tay, tự nhiên cảm thấy hơi xấu hổ, không phải hân cũng rảnh rồi không có chuyện gì làm nên khuya rồi lại đi bộ đến đây...

"May mà có Thôi Diễm thiện, A Tầm và Uẩn An đi cùng, bằng không có cho ta 800 lá gan ta cũng không dám đi Ngự tiền!" A Viên đột nhiên nghĩ tới chuyện gì, ánh mắt lại sáng lên: "đi cùng chúng ta tới Ngự tiền còn có Liễu tư thiện nữa, tay nghề của ngày ấy tốt lắm đấy! Ngài có còn nhớ không, món ngài ăn khi chúng ta gặp mặt lần đầu, món Xuân Đào* chúng đường không? Là ngài ấy làm đó!"

***) Xuân đào: Nó là quả đào có lông bên ngoài, để phân biệt với đào bình thường.**

(Nguồn: Baidu)

Tề Uyên nhìn ánh mắt đầy sùng bái của nàng, chậm rãi nói: "Nếu cô ta dạy cô, cô có vui mừng không?"

"Đây chuyện mà là còn không dám nghĩ đến nữa!" A Viên mặt mày tràn đầy ý cười, nốt ruồi son nơi mi tâm tựa như mang theo nét vui mừng phấn khởi.

Thấy vậy, khuôn mặt lạnh lùng điềm nhiên của Tề Uyên lại nở nụ cười, càng rực rỡ sáng hân lên trong màn đêm tăm tối.

"Sao hôm nay Hoàng Thượng lại vui vẻ như vậy?" Ngụy Toàn rạo rực, lòng sinh ra sự cảm kích khó nói lên lời với A Viên, đây là còn chưa tới Ngự tiền đâu nhé! Nếu ngày mai nàng đến đây, vậy thì Điện Dưỡng Tâm điện chẳng phải ngày nào cũng mừng vui như Tết!

"Ngày mai người cho gọi Liễu tư thiện." Tề Uyên ngồi xuống, nhìn con thỏ đất trên bàn, đôi mắt mang theo tia ấm áp.

Ngụy Toàn suy nghĩ một rồi nói: "Là cho nàng ta làm sư phụ của cô nương?"

"Tất nhiên."

Ngày thứ hai, ngay sau khi mấy người A Viên vừa mới được Thái giám dẫn đi làm quen một lần với Điện Dưỡng Tâm, Liễu Tông Trân, Liễu tư thiện liền thông dong đi tới. Chỉ thấy

đôi mắt ngài ấy khẽ đảo quanh, chỉ vào A Viên, nói : "Về sau cô có muốn đi theo ta học vài thứ không?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

A Viên: Cúc Cu ngài phải chăm sóc kĩ càng cho mình nhá!

Tề Cúc Cu rõ ràng là trầm đang chăm sóc cho cô mà...

Từ hôm nay trở đi mở ra bản đồ ở Ngự tiền, he he ~

Hết chương 19.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Ước Thấy: Thái Giám Biến Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Nhớ cô

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Sil

A Viên ngơ ngác, lòng mừng rỡ, căng thẳng lấp ba lấp bấp: "Tur, Tur thiện đang nói, nói với nô tỳ sao?"

Người ở ngự tiền đi theo cũng liếc mắt nhìn nhau, biểu cảm không thể tin nổi.

Liễu Tông Trân nhìn thiếu nữ xinh đẹp, tinh xảo trước mắt, nhũ mỳ: "Lần trước gặp cô còn rất thông minh hoạt bát cơ mà, tại sao bây giờ lại nói lấp rồ?" Sớm biết vậy thì sẽ không đáp ứng..

"không không không, nô tỳ chỉ là vui mừng quá, hơi căng thẳng thôi." A Viên sợ ngài ấy dỗi ý, vội giải thích, mồm miệng rõ ràng rất lạnh lợi.

Liễu Tông Trân đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng phấn khích trước mắt, lòng vô cùng khó hiểu: Đúng là xinh đẹp thật, nếu lại qua mấy năm, lớn lên nữa, chỉ sợ cũng trở thành số một số hai trong Yên Kinh... Nhưng hôm nay mình nhìn thế nào cũng thấy chỉ là một tiểu nha đầu mà thôi, đừng nói là Hoàng Thượng thích nàng ấy chứ?

"Tur thiện?" A Viên thấy sau một lúc lâu ngài ấy cũng không hề lên tiếng liền cẩn thận gọi một tiếng.

Liễu Tông Trân tập trung trở lại, thấy tiểu nha đầu kia đang nhìn mình đầy mong chờ, sợ mình dỗi ý. Nàng nhìn vẻ nhu nhược kia, lòng liền mềm nhũn, dường như vừa ngộ ra điều gì, Liễu Tông Trân liền ung dung nói: "Từ ngày mai, cô hãy đi theo ta đi."

"Dạ!" Giọng nói của A Viên rõ ràng, trong trẻo, nốt ruồi son nơi mí tâm như đang nhảy lên vui sướng, cả người trở xinh đẹp đáng yêu, tươi tắn giống như một đoá hoa.

"Được rồi, các cô đi dọn đồ đi, đến lúc chuẩn bị bữa trưa cho Hoàng Thượng rồi."

"Dạ."

Các cung nữ mang giọng nói mềm mại, thánh thót như tiếng chuông bạc, Điện Dưỡng Tâm từ trước đến nay vốn luôn trang nghiêm như một đầm nước khi một cục đá vừa rơi vào, mặt nước không một gợn sóng như mặt gương một lúc sau liền sinh động lên.

Liễu Tông Trân đi vào Thượng Thiện Phòng, những tưởng chuẩn bị vội vã sẽ khó tránh khỏi sẽ chẳng được chu toàn, lại không ngờ được Thiện Phòng này không hề sơ sài kém Thượng Thực Cục một chút nào.

Nàng quay đầu lại nhìn A Viên, thầm nghĩ trong lòng: Hoàng Thượng quả nhiên vì nàng mà tốn rất nhiều tâm tư.

"A Viên, Trình Tâm, Điều Uẩn An, ba cô đã vào cung được ba năm, theo lời của Sở Thượng thực thì cũng xem như xuất sắc nhất trong đợt đó." Liễu Tông Trân ánh mắt sắc sảo, từ từ quét qua rồi dừng lại, nói: "Điểm tâm cho bữa trưa hôm nay giao cho các cô, mỗi người làm một món, cũng tiện làm mẫu cho các cung nữ phía dưới luôn."

"Tuân lệnh."

Ba người cung kính vén áo thi lễ, mỗi người bắt đầu tự chuẩn bị.

A Viên thấy một vòng Sơn trà* đang treo ở một bên, vừa muốn đưa tay đi lấy đã bị một người gọi lại: "Nữ Quan tỳ tỳ, Sơn trà này là ta đặt ở đây lúc trước..." một tiểu thái giám hơi khó xử, nói: "Thứ này chưa lắm, e là Hoàng Thượng ăn không quen, chẳng may ngài trình lên mà Hoàng Thượng lại không thích thì ngài sẽ bị mắng đấy."

***) Sơn trà: (hay Sơn trà), hay còn được gọi là quả táo gai, được người dân Trung Quốc và một số nước vùng Châu Á rất ưa chuộng. Quả này có tác dụng giảm mỡ máu, chống lão hóa, phòng ngừa bệnh tim mạch do có hàm lượng vitamin cao, giàu ca-rô-ten và canxi... Sơn trà là loại cây chỉ có ở Trung Quốc. Nó là một loại quả vừa để ăn vừa để làm thuốc, giàu dinh dưỡng, kiện tì khai vị. Tuy ở các nước khác cũng có trồng nhưng chủ yếu chỉ để làm hàng rào hoặc để làm cảnh.**

(Nguồn: soha.vn)

"không đâu, làm thành món Bánh son tra* thì ăn ngon lắm đấy!" A Viên nhìn một tiểu thái giám gầy khô ở phía sau, nhỏ giọng nói: "Em cứ đem quả Son tra cho ta, ta làm xong rồi để dành cho em một ít."

***) Bánh son tra: Làm từ quả Son tra, đường phèn, và các nguyên liệu khác.**

(Nguồn: Xiachufang)

"Vị ‘thần tiên tỷ tỷ’* này, ngài đến từ đâu vậy!" Tiểu thái giám khẽ cười, mắt híp lại thành một đường, cũng không cần A Viên tự động tay mà thoải mái cầm xuống đưa cho nàng: "Nữ Quan tỷ tỷ, từng này có đủ không? không đủ thì để ta lại hái cho ngài một ít nữa!"

***) “Thần tiên tỷ tỷ”:** trích từ tiểu thuyết “ Thiên long bát bộ” của Kim Dung, chỉ người mang dung mạo mỹ miều, khí chất thanh thuần thoát tục.

(Nguồn: Wikipedia)

A Viên hơi ngạc nhiên: "Trong nơi cung cũng có cây Son tra sao?"

"Tất nhiên là có, chẳng qua là nơi hẻo lánh, không có người qua lại." Tên thái giám kia cười nói.

"Vậy hôm nay em ném thử xem, nếu thích thì ta lại làm cho người một ít." A Viên rửa Son tra, đôi mắt tràn đầy ý cười.

Tên thái giám kia tỏ vẻ cảm kích, khoe mắt gọi lên nước mắt: "Nữ Quan tỷ tỷ, ngài, ngài tốt quá!"

A Viên vừa cắt Son tra bỏ hạt vừa cười tủm tỉm, nói: "Em không lớn hơn bao nhiêu so với các muội muội trong nhà tha, thấy em, ta lại nhớ tới mấy đứa bé lạnh lợi kia, ta cũng muốn tích phúc cho chúng nó."

Tiểu thái giám cay mũi, lại nhớ đến tỷ tỷ đã bán mình vào Cung, yên lặng ra ngoài lau nước mắt.

A Viên sơ chế xong Son cha, để vào nồi đất bên cạnh, đổ vào một lượng vừa phải đường phèn* cùng đường mạch nha**, đun nhỏ lửa. Nàng kiên nhẫn từ từ dùng xẻng khuấy vòng tròn, đợi son tra mềm lại rồi dùng lực dầm như thịt quả. Đợi hỗn hợp Son tra đã cô đặc lại là gần xong rồi. A Viên tìm một cái chén, đổ hỗn hợp ra ngoài, vô cùng tỉ mỉ lau sạch phần ngoài rồi bưng ra ngoài.

***) Đường phèn:** Đường phèn là loại đường sac-ca-rô-zơ ở dạng kết tinh, thường có dạng rắn như phèn nên được gọi là đường phèn. Ở tỉnh Quảng Ngãi, Việt Nam, người ta sản xuất đường phèn bằng cách "rút" mật mía trong 12 giờ đồng hồ.

(Nguồn: Wikipedia)

****)** Đường mạch nha: (Tên gọi khác: Kẹo mạ, di đường, đường nha, kẹo nha, mạch nha, Kẹo mằm) Loại kẹo đường này có độ dẻo nhưng không dai, màu vàng sậm, vị ngọt thanh, thơm ngon mùi nếp.

(Nguồn: Wikipedia)

Mùa này còn hơi se se lạnh, nằng sợ đông không nhanh lại có ý sai người ta múc một thùng nước giếng lạnh như băng, ngâm chén ở bên trong.

Đợi hơn một canh giờ (=2h), bữa trưa đã sắp chuẩn bị xong, món Bánh son tra cũng đã đông đặc lại gần hết.

A Viên cắt thành từng miếng nhỏ, đặt trong cái mâm màu xanh ngọc mang hình lá sen, một đậm một nhạt, kết hợp nhau càng làm tôn lên giống như một đóa hoa kiêu diễm như lửa vậy, trông cực kỳ đẹp mắt.

Liều Tông Trần nhìn món Bánh son tra của A Viên, món bánh Luân Giáo* của Trình Tầm và món Bánh Cuốn Hạt Thông trộn với Sữa** của Diêu Uẩn An, nằng đi tới trước mặt A Viên nhìn, sau một lúc lâu mới nói: "Món điểm tâm này rất mới lạ, là mùi Son tra thì phải."

***) Bánh Luân Giáo:**

(Nguồn: Wikipedia)

****)** Bánh cuốn hạt thông trộn với sữa:

(Nguồn: Baidu)

"Dạ thưa Tư thiện, Son tra cũng không phải vật quý hiếm gì, dân chúng cũng có thể ăn được, cho nên những cửa hàng điểm tâm ở dân gian liền nghĩ cách làm món điểm tâm từ Son tra này."

"Đây đều là thức ăn bình dân, sao Hoàng Thượng có thể dễ mất đến được?" một cung nữ ở phía sau hừ lạnh một tiếng, giọng nói tràn ngập nét khinh thường.

"Son tra có thể bỏ tỷ vị*, khai vị**, cũng có thể tiêu thực, không cần biết ăn trước hay sau khi dùng bữa đều là thực phẩm bổ dưỡng cho thân thể." A Viên quay đầu lại liếc qua cung nữ kia, chậm rãi nói: "Sở Thượng thực đã từng nói, mỹ thực không phân biệt giàu sang hay hèn kém, không phải món Đậu phụ vàng*** cũng từng là món điểm tâm được đầu bếp dân gian nghiên cứu ra mà hiện nay vẫn luôn là món ăn quen thuộc trên bàn ăn của người hiền quý sao?"

***) Tỳ vị:** Tỳ đóng vai trò quan trọng đối với tế bào hồng cầu và hệ miễn dịch. Nó đóng vai trò như một bộ lọc máu. Nó có thể loại bỏ tế bào hồng cầu già và chứa máu dự trữ. Nó cũng có thể tái chế sắt từ những hồng cầu đã bỏ đi.

(Nguồn: kintuthap.vn)

****) Khai vị:** Biện pháp trợ giúp cho hệ tiêu hóa, tăng cảm giác thèm ăn

(Nguồn: Baidu)

*****) Đậu phụ vàng:** Món ăn dân gian sau được cải biến thành đồ ăn trong Cung đình thời nhà Thanh.

(Nguồn: Baidu)

"cô..."

"cô cái gì? không có quy củ." Liễu Tông Trân lạnh lùng liếc mắt qua đám cung nhân hoặc ghen tị hoặc không phục phía sau, nghiêm túc nói: "Nay Thượng Thiện phòng này là do ta phụ trách, các người nếu đã móc nối quan hệ để tới đây thì phải tuân thủ quy định của ta. Ở nơi đây, tất cả đều thu hết cái tính xấu kiêu căng ngạo mạn vì gia thế tốt toàn bộ cho ta, nếu không thì đi từ nơi nào liền cút về nơi đó đi!"

Liễu Tông Trân nhìn Dương Kỳ, cung nữ vóc người cao gầy, đôi mắt hạnh má đào mặt trần đầy không phục kia, khẽ cười một tiếng: "Cũng đừng nói các người tiến cung trước nên nhìn thấy các cô ấy thẳng vị phân lên làm nữ quan mà không phục. Nếu ta mà là các người, rõ ràng công trạng so với các cô ấy còn nhiều hơn mà vẫn không thẳng lên làm nữ quan được, ta nhất định sẽ cảm thấy mặt mũi của tám đời tổ tông* đều mất hết."

***) Tám đời tổ tông (Bát đại tổ tông): chỉ tổ tiên (tất tần tật)**

A Viên lên nhìn sang Liễu Tư thiện biểu cảm nghiêm túc, chỉ cảm thấy sau lưng ghim rất nhiều mũi tên nhọn, bản thân cũng sắp bị đâm thành bia rồi. Nàng tuy hơi sợ hãi trong lòng, nhưng nếu vừa rồi mình không bác bỏ thì không thể lập uy được, về sau chẳng phải thành người mà ai cũng có thể ức hiếp được?

A Viên thở sâu một hơi, lưng thẳng lên, đôi mắt trong veo như mặt nước lộ ra sự kiên quyết: Minh không thể Thôi Diễm thiện thất vọng được.

"Được rồi, mang đến Ngự tiền đi." Liễu Tông Trân từ từ đi ra Thiện phòng.

Các cung nữ thấy Liễu Tư thiện đi rồi, số ít người không phục lại lệ nguyên hình. Các nàng ta xì xào bàn tán, mang hàm ý cười trên nỗi đau của người khác.

"Cứ chờ xem! Hoàng Thượng chắc động đũa vào cũng chẳng thèm nữa là!"

"nói thì dễ như vậy, Hoàng Thượng là ai chứ? Từ nhỏ đã quen Cẩm y ngọc thực*, sao lại có thể để ý đến mấy thứ thô bỉ này chứ!"

***) Cẩm y ngọc thực: Hình dung cuộc sống xa hoa, phú quý.**

"Ta cược với cô 1 lượng bạc*, cái món Bánh sơn tra gì đó của cô ta, Hoàng Thượng chắc chắn sẽ trả về mà không động một miếng nào!"

***) một lượng bạc = 2,3 - 7,5 triệu VNĐ (oh shit!)**

(Nguồn: ins.dkn.tv)

"Ta đặt 1 lượng bạc! Cược bị trả về!"

...

"Ta Cược 10 lượng bạc, Hoàng Thượng sẽ ăn sạch món điểm tâm của A Viên!"

Cánh tay Dương Kỳ hạ xuống, chỉ thấy một bàn tay trắng nõn đang đặt một cái hà bao tinh xảo vào lòng bàn tay của mình. Nàng ta ngẩng đầu lên, thấy Diêu Uẩn An đang yên lặng nhìn mình.

"cô chấp nhặt với mấy người kia làm gì chứ!" A Viên một tay kéo Diêu Uẩn An lại, muốn đưa tay cầm 10 lượng bạc kia về.

"Sao thế? Chịu thua sao?" Dương kỳ nhếch mồm, nói.

"A Viên, Bát chưng man đầu tranh khẩu khí*!" Diêu Uẩn An hừ lạnh một tiếng, kéo A Viên quay người rồi đi.

***) Bát chưng man đầu tranh khẩu khí:** Trích từ câu “Mại liễu mạch tử mại chưng lung, bát chưng man đầu tranh khẩu khí” lưu truyền trong dân gian, ý chỉ làm người cần phải tự tin vào bản thân. Toàn bộ câu nói của Diêu Uẩn An có nghĩa là: Người ta càng tin cô (A Viên) không làm được thì cô càng phải làm cho tốt.

(Nguồn: Baidu)

"A Viên như thế nào rồi?" Tề Uyên vừa thấy Ngụy Toàn đã hỏi A Viên ngay câu đầu tiên.

Ngụy Toàn híp mắt cười, nếu có cái đuôi phía sau thì chắc hẳn đã dựng ngược lên rồi: "Dạ Thưa hoàng thượng, theo như nô tài bí mật quan sát được, cô nương A Viên đang vô cùng còn nói đùa với một tên tiểu thái giám cơ mà, quen biết khi xin ăn, không hề sợ hãi chút nào."

"Tiểu thái giám?" Tề Uyên nhũn mày, trong lòng hơi bất mãn.

Ngụy Toàn nhìn biểu cảm của hắn, biết điều im lặng cúi đầu.

Tề Uyên nhìn lướt qua đồ ăn trên bàn, ánh mắt đột nhiên bị thu hút bởi đĩa điểm tâm tinh xảo màu đỏ trên bàn: "Đó là A Viên làm sao?"

Ngụy Toàn nhìn một lúc rồi bê đĩa Bánh son tra tới: "Hoàng Thượng thật tinh mắt, đây đúng là món cô nương làm."

Tề Uyên khẽ cười: "Cũng chỉ có nàng mới có thể làm ra mấy món mới lại này." Dứt lời liền yên lặng xúc lên ăn một miếng, vị chua chua ngọt ngọt mềm mại đến là ngon miệng. A Viên không ngần ngại hết Sơn tra, miệng vẫn có thể nếm ra vị thịt quả chua ngọt. Ăn với một tầng mỏng đường cát, kết cấu càng trở nên phong phú.

Yên lặng ăn sạch sẽ món Bánh son tra trên đĩa, Tề Uyên liếc mắt thán nhiên nhìn về phía Ngụy Toàn: "Xong rồi biết phải làm như nào chưa?"

"Nô tài đã biết." Ngụy Toàn híp mắt cười.

"Món Bánh son tra này là ai làm đây?" Ngụy Toàn thảnh thơi đi đến Thượng Thiện phòng, tươi cười, vẻ mặt hiền hòa.

Liễu Tông Trân nhìn thoáng qua A Viên, đột nhiên hiểu được Hoàng Thượng đây là đang chống lưng cho nàng ấy bên đưa tay ra chỉ: "Chính là cô ấy làm, là nữ quan bên người của ta, tên là A Viên."

Ngụy Toàn cười ha ha, nói: "Hoàng Thượng nói món điểm tâm này của cô làm vô cùng tốt, sau này hững món điểm tâm cứ giao cho cô."

Chỉ một lúc sau, đã vang lên tiếng bàn tán không dứt trong phòng, có hâm mộ, có ghen tị, biểu cảm của Dương Kỳ lại càng khó coi.

A Viên sững sờ, trong một lúc lại không phản ứng kịp, phải đến khi Trình Tầm đẩy mình, nàng mới tỉnh lại: "Tuân lệnh."

Đội người đi rồi, Điều Uẩn An mới đi đến trước mặt Dương Kỳ, hất cằm, nói: "Ta thắng, mau đưa bạc cho ta đi."

Dương Kỳ đưa bạc ném cho nàng ấy, xoay người vừa khóc vừa chạy ra ngoài.

Điều Uẩn An chia một nửa số bạc trong tay cho A Viên, nàng ấy nhìn số bạc trong tay, không nhịn được cười ra tiếng: "Cứ thế thì chúng ta sẽ phát tài rồi."

Buổi chiều, nàng đang đi vào phòng đột nhiên nghe thấy ba tiếng "Cúc cúc" quen thuộc kia, sợ tới mức hồn xiêu phách lạc.

"Hôm qua không phải nói rõ là ngày mai đừng đến nữa sao?" A Viên vội kéo người đi, trong lòng ngăn lần cầu nguyện móng không có ai nhìn thấy họ.

Tề Uyên nhìn nốt ruồi son ở mí tâm của nàng, ánh mắt dần trầm xuống, thán nhiên nói: "Nhớ cô..."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

A Viên: Ai đen (hắc) cơ?

Cúc Cúc: (Cười) Hắc hắc!

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Ước Thấy: Thái Giám Biến Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Bị ám sát

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Sil

A Viên nhìn đôi mắt sâu thẳm đẹp đẽ kia của hắn, sững người lại một lúc. Nàng đang há miệng thò ra muốn nói gì đó lại chỉ thấy người trước mặt từ từ nói: "Nhớ thức ăn cô làm."

A Viên nhìn khoe miệng đang cong lên của hắn, tức giận chọc vào ngực của hắn: "Đồ vô lương tâm!"

Tề Uyên cúi đầu nhìn đôi tay nhỏ trắng như tuyết kia, đôi mắt mang theo nụ cười thán nhiên: "Ồ đây khó nói lắm, đi theo ta."

A Viên khẽ gật đầu, yên lặng đi theo.

Nàng ngoan ngoan đi theo phía sau Tề Uyên, thất thần nhìn bóng lưng thẳng tắp của hắn, nhỏ giọng lầm bầm: "thì ra ngài cũng biết nơi này khó nói lắm à..."

Tề Uyên nghe vậy, bước chân hơi dừng lại, trong lòng nổi ý muốn trêu đùa liền xoay người dừng lại. Hắn yên lặng nhìn tiểu nha đầu đang thất thần kia, thấy nàng sắp xua đám lông mình cũng không trốn, chỉ đến khi thiếu nữ trực tiếp đâm vào ngực hắn mới khẽ cong đôi môi mỏng đang mím lại.

"Oái..." A Viên che mũi, giọng nói vốn mềm mại lại trở nên buồn rầu: "Người của ngài là làm từ gỗ sao..."

Tề Uyên rũ mắt, nhìn thấy nước mắt trên khóe mắt A Viên liền thu lại ý cười trong mắt, cũng nghiêm túc lại. Hắn khẽ nhíu mày, cúi đầu trầm giọng hỏi: "Có đau không?"

"Ngài nói đi!" A Viên buồn bực nói, tức giận chỉ về cái cây phía trước: "Cố cây kia kia, ngài đâm vào một cái thử xem!"

Tề Uyên ngược mắt nhìn, thân nhiên nói: "Đó là cây Tiên Hoàng chính tay trồng đó."

A Viên khẽ rụt cổ theo bản năng: "Vậy, vậy đôi cây khác đi."

Tề Uyên...

Nàng nhìn ánh mắt Tề Uyên trầm xuống, gạt mình nhận ra một điều: "Tại sao ngài lại quen thuộc với khu vực xung quanh Điện Dưỡng Tâm như vậy?"

Tề Uyên đưa tay véo búi tóc trên đầu nàng, lãnh đạm nói: "nói cái gì cũng tin."

"Hả?" A Viên ngờ ngác nhìn hắn, một lúc lâu sau mới phản ứng được là hắn đang đùa mình.

Nàng đi theo bên cạnh Tề Uyên được một đoạn, người phía trước lại dừng lại. A Viên bịt mũi mình lại theo bản năng, thờ dãi nhẹ nhõm. May mà lần này không đi theo phía sau hắn nữa...

Tề Uyên cũng không nói chuyện mà chỉ thân nhiên đánh giá cái Đình. Hắn nhìn từng dây chồi non trên mặt đất, nhíu mày: Cái tên đầu gỗ Ngụy Toàn này, đây mà là nơi hẻo lánh, ít người qua lại sao?

"Đây là cái Đình mà ngài nói hay sao?" A Viên nhìn cái đình lịch sự tạo nhã trước mắt, nghiêng đầu nhìn Tề Uyên, nhỏ giọng lầm bầm: "Ngài chắc là có ít người qua lại sao?"

"Chắc chắn." Tề Uyên giọng lạnh lẽo, nhắc chân muốn bước vào. Hắn nhìn thiếu nữ mặt đầy hào hứng bên cạnh, đột nhiên hỏi: "Ồ Ngự tiền có quen không?"

A Viên vừa ngồi xuống liền che miệng gáp một cái, giọng mềm nhũn: "Ngoại trừ việc nguyên liệu nấu ăn không phong phú như Cục Thượng Thực ra thì những thứ khác đều tốt lắm." Nàng dụi mắt, lười biếng nói: "Tóm lại là không nhìn thấy Hoàng Thượng là tốt rồi!"

Biểu cảm Tề Uyên hơi trầm xuống, đôi mắt khẽ lộ ra vẻ bất mãn.

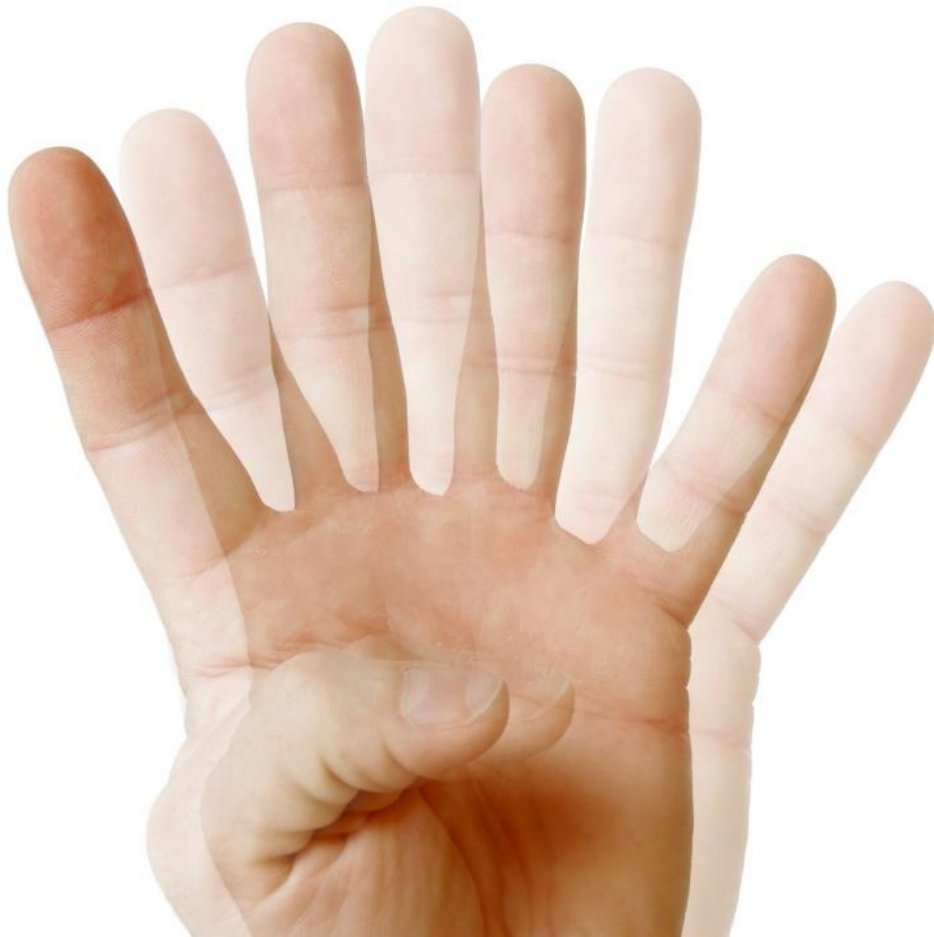
"Đúng rồi, ta còn chưa nói với ngài, Liễu Tư thiện nhận ta làm đồ đệ đó! Ngài ấy chính là nữ quan Ngự thiện số một số hai trong Cung! Phần mộ tổ tiên của ta sợ là bốc khói xanh* rồi!" A Viên nói lời này liền kích động trong lòng, quên ngay cả chuyện buồn ngủ: "Phải là bốc khói lớn đấy!"

***) Phần mộ tổ tiên bốc khói xanh: Gặp chuyện vô cùng may mắn**

Tề Uyên nhìn chăm chú vào đôi mắt ướt của nàng, con ngươi mang đầy vẻ kích động, thu lại vẻ bất mãn trong mắt, mặt lộ ra ý cười gần như không thể thấy được.

A Viên lấy tay xoa nước mắt trên khóe mắt, giọng mềm nhũn: "Bận rộn cả một ngày, bây giờ mắt ta nhìn ngài cũng đều từ một thành hai* mắt rồi, ngài muốn ăn gì? Để mai ta làm cho."

***) Nguyên bản cv ghi là “Bóng chồng”, ý chỉ bệnh Song Thị (Diplopia), một trong những triệu chứng khó chịu và nguy hiểm của mắt, nhìn một vật thành hai, có thể xảy ra khi nhìn bằng một mắt hoặc nhìn bằng cả 2 mắt.**

(Nguồn: matsaigon.com)

Tề Uyên không nói lời nào mà chỉ yên lặng nhìn A Viên gầy gò. một lúc lâu sau lại im lặng đứng dậy đưa người về.

"Ồ? Cứ thế mà đi à?" A Viên nhìn bóng lưng của hắn, cảm thấy khó hiểu.

Nguy Toàn chờ ở cửa sau của Điện Dưỡng Tâm, cười thầm trong lòng: Hoàng Thượng thật đúng là, đã mang người ta về lại không gặp mặt đường đường chính chính, trái ngược lại gặp lén gặp lút...

Tề Uyên đứng ở ngoài cửa nhìn một chút, ánh mắt theo một tia chán ghét: "Nguy Toàn, ngày mai sửa cánh cửa này lớn hơn một chút."

"Tuân lệnh." Nguy Toàn nín cười lên tiếng.

Tề Uyên đi hướng vào viện, đột nhiên ra lệnh: "Truyền lời xuống, hôm nay Thượng Thiện phòng vừa chuyển đến đây, mai dành một ngày để làm quen, ngày kia hẵng bắt đầu làm việc."

"Tuân lệnh." Nguy Toàn cười tủm tỉm: Hôm nay cô nương bận đến mức vắt chân lên trời, nhất định là Hoàng Thượng đau lòng!

Tề Uyên nghĩ đến đôi mắt sáng lấp lánh của A Viên, khẽ cười: "Lại chuyển thêm một ít nguyên liệu nấu ăn tới Thượng Thiện Phòng."

"Hoàng Thượng muốn ăn gì sao?"

Tề Uyên ung dung lắc đầu, nói một câu đầy thâm sâu: "Chắc hẳn A Viên sẽ vui lắm."

Nguy Toàn...

"rõ ràng Hoàng Thượng là người tốt, nhân từ, chăm lo cho các cung nhân, sao cô lại thấy ngài ấy là Hồng thủy mãnh thú vậy?" Điều Uẩn An nhìn A Viên đã mời một mà ngã bịch xuống giường, chỉ thấy nàng ấy thật sự quá nhất gan.

A Viên còn không có đủ sức nâng mí mắt lên, lười biếng rậm rì một câu: "Nếu hẳn mà không đáng sợ vậy trên đời sẽ chẳng có người nào đáng sợ nữa..."

Trình Tầm khẽ cười nhìn A Viên đang mơ màng sắp ngủ, nói với Điều Uẩn An: "Nàng ấy có tính gì cô còn không biết sao? Nhất như thỏ để à. Hôm nay phản bác được cái cô Dương Kỳ kia là tự tin lắm rồi!"

Khỏe mới Điều Uẩn An khẽ cong lên: "Đúng là phí cái bộ óc thông minh kia." Nàng lại nhìn khuôn mặt nhỏ xinh đẹp kia của A Viên, dường như lại nghĩ đến chuyện gì, liền kéo Trình Tầm ra ngoài, nhỏ giọng nói: "cô có còn nhớ chuyện lần trước gia đình của A Viên tiễn cung thăm người thân hay không?"

"Còn nhớ, sao?" Trình Tầm kinh ngạc nhìn nàng.

"cô không thấy kỳ lạ sao? một gia đình nông dân thô bỉ như thế làm sao sinh ra được con gái xinh đẹp như A Viên? Ngày đó ta nhìn kĩ thì, bộ dáng của nàng ấy không hề giống với cha chút nào."

Trình Tầm gật đầu: "Ngày xưa A Viên đã từng nói với ta một số chuyện trong nhà, đúng là mẹ nàng ấy đối xử với nàng không tốt thật."

"Sau chuyện thăm người thân lần trước, lòng ta đều thấy không yên." Điều Uẩn An khẽ nhủ mảy: "không được, ta phải nhờ cha ta đi điều tra mới được! Lúc A Viên còn là một cung nữ nhỏ nhoi bọn họ đã hút máu trên người nàng rồi, nếu biết được nàng thăng lên làm nữ quan thì còn...!"

"Nhưng..." Trình Tầm sợ A Viên đau lòng, hơi do dự.

"Ngày xưa ở trong Cục Thượng Thực thì thôi, nhưng nay chúng ta đang ở Ngự tiền! một sai lầm nhỏ thôi dưới tầm mắt của “người có lòng” cũng sẽ trở thành tội lớn ngập trời đó!" Điều Uẩn An cẩn thận nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói: "Vài năm trước có một vị nữ quan họ Trần ở ngự tiền, vì tay nghề pha trà nên được tán thưởng. Cha mẹ nàng ta vì cảm thấy nữ nhi mình tiền đồ, bắt nạt đàn ông, bá chiếm phụ nữ trong làng, không việc ác nào không làm. Sau lại gây tội bị trình lên quan, bọn họ còn lừa gạt nữ nhi nói là bị người khác vu oan hãm hại, bảo nàng ta xin tha trước mặt Hoàng Thượng. Nữ Quan kia cũng ngốc, cả điều tra cũng chưa làm mà đã cầu xin trước mặt Hoàng Thượng. Sau này khi lộ rõ chân tướng, Hoàng Thượng liền giận tím mặt, chém cả nhà Nữ Quan kia..."

Trình Tầm nghe xong chỉ cảm trái tim run lên. Nàng biết rõ, nếu mẹ của A Viên nghe được nàng ấy thăng vị phân, còn được điều đến Ngự tiền, chắc chắn sẽ lợi dụng danh nghĩa của A Viên mà hoành hành ngang ngược, A Viên lại còn là người mềm lòng nữa...

Nàng ta vội vã bắt lấy tay Điều Uẩn An, nói gấp gáp: "Lúc đầu ta còn sợ nàng ấy buồn... không được, ta cũng phải đưa tin cho nhà mình giúp đỡ điều tra thêm, vẫn là cái mạng nhỏ quan trọng hơn cả. Còn buồn hay không buồn thì cứ chờ điều tra ra được cái gì hẵng nói."

Điều Uẩn An bĩu môi: "Dù sao vẫn sẽ buồn thôi."

Trình Tầm im lặng, từ từ thở dài: "Chuyện này đúng là khó xử, nếu thật sự điều tra ra được cái gì, nói ra thì không phải mà không nói cũng không phải."

"Cứ điều tra trước đi, chuyện từ mười mấy năm trước cũng không dễ điều tra đâu, tìm người, hỏi chuyện rồi những việc sau này nữa, chắc cũng phải tốn 1,2 năm đấy." Điều Uẩn An khẽ nhủ mảy: "Tuy nói bọn họ trong một thời gian cũng sẽ không biết chuyện của A Viên, nhưng chúng ta vẫn phải chuẩn bị."

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng loạt thở dài.

A Viên đang ngủ say đột nhiên bị đánh thức bởi tiếng ồn bên ngoài. Nàng tỉnh sực bò lên, gơ cánh tay nhỏ, duỗi lưng, giọng nói mềm mại, ngọt ngào mang theo tia khàn khàn: "A Tầm, bên ngoài có chuyện gì vậy?"

"Là có người đưa nguyên liệu nấu ăn đến đây! Cái gì mà Tuyệt Cáp*, Tổ Yến**, với cả Tay Gấu, Đuôi hươu đều đưa tới theo đôi, món hải sản kia vẫn còn sống đấy!"

***) Tuyệt Cáp: Mô mỡ khô được tìm thấy gần ống dẫn trứng của ếch, được làm thành món tráng miệng**

(Nguồn: Wikipedia)

****) Tổ Yến:**

(Nguồn:

Bạn đang đọc truyện *Cầu Được Ước Thấy: Thái Giám Biến Hình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Bị thương

Editor: Sil

Đôi mắt đang mỉm cười của Tề Uyên đột nhiên trở nên sắc bén, khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng hơi lạnh thấu xương, hần phản ứng cực nhanh, đưa tay che chở A Viên ở phía sau, nhìn về phía trước đầy cảnh giác.

"Ầm" một tiếng vang dội, một tiếng kêu sắc nhọn thâm thiết khiến A Viên tự nhiên run lên, nàng bất lấy xiêm ý của Tề Uyên theo bản năng, tránh về phía sau.

Tề Uyên ngoái đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ trắng bệnh của nàng, dùng giọng lãnh đạm an ủi: "Đừng sợ."

Tiếng nói trong trẻo lạnh lùng cứ nước xuôi, từ từ leo lên cổ lồng run rẩy của nàng, trái tim đang hoảng loạn của A Viên cũng từ từ ổn định lại. Nàng lo lắng nhìn về người phía trước, nhỏ giọng nói: "Ngài, ngài cần thận một chút."

Vừa dứt lời, chỉ thấy một người đàn ông bị mặt vừa bị tạt đầy mì trên cổ và đầu loạn choạng đi ra, cầm kiếm không chắc, chỉ đi được ba bốn bước chân đã ngã gục.

Tề Uyên nhìn tên thích khách kia, trong một lúc cũng không biết nói gì cho phải.

Chỉ lát sau, đã có hai gã đàn ông mặc y phục dạ hành nhảy ra từ hai bên trái phải, rút kiếm đâm về hướng Tề Uyên.

Tề Uyên đang che cho A Viên khó khăn lắm mới tránh được, mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn quả quyết, chỉ hai ba cú đã bẻ gãy được cổ tay của một tên, đoạt được kiếm trong tay tên này, vô cùng dứt khoát lấy đầu của hắn ta.

Máu tươi phun ra ngoài, A Viên trở mắt nhìn thấy một người đang sống sò sò ngã ra trước mặt mình, bị dọa sợ đến mức hai chân nhũn ra, không thể động đậy nổi.

một tên thích khách khác nhân cơ hội này liền giơ kiếm tung ra hư chiêu, đến khi Tề Uyên rút kiếm ra chặn lại liền vòng vo đâm về phía A Viên.

Khuôn mặt từ trước đến nay luôn bình tĩnh không một gợn sóng của Tề Uyên đột nhiên nứt ra một vết rách, hần chưa kịp suy nghĩ mà đã đưa thân mình ra che chở cho A Viên, lại chém về phía bụng của tên thích khách kia.

A Viên sợ hãi che miệng lại, dường như nghe được cả âm thanh mũi kiếm cắt qua da thịt mà trùng lớn mắt, tận mắt nhìn thấy tên này ngã ra đất, phát ra âm thanh nặng nề.

Tề Uyên nâng tay giữ chặt lấy gáy của A Viên cúi người vào lòng mình, lấy ngực chắn cho nàng khỏi sợ hãi cảnh máu tanh kia, trầm giọng nói: "Đừng sợ."

Trước mắt A Viên bỗng tối sầm lại, không thể nhìn thấy cái gì nữa, nàng khẽ khịt mũi, mùi máu tươi thoang thoang trong không khí phần lớn bị át đi bởi mùi thơm mát lạnh trên người hần. Nàng cũng yên lòng lại, nắm chặt lấy cánh tay hần, sợ đến mức không nói nên lời.

Con đau trên cánh tay dần lan ra toàn thân, hần cau mày mím môi không nói, không hề rên lên một tiếng nào, trên trán chảy từng giọt mồ hôi hột, sắc mặt hơi tái đi.

Bàn tay cảm nhận được thứ gì đó dính nhớp, ẩm áp, A Viên đột nhiên rút tay ra, lui mạnh về phía sau một bước. Nàng cúi đầu nhìn sang cánh tay của hần, đập vào mắt là miệng vết thương dữ tợn đầm đìa máu tươi.

"Ngài, ngài bị thương rồi!" A Viên đỏ vành mắt, ngẩng đầu lên nhìn hần, vừa chớp mắt đã có hai hàng nước mắt tràn mi: "Xin lỗi, là ta nhát gan nên liên lụy ngài.. Xin lỗi... Là, là ta vô dụng..."

"Nếu không phải hộp đựng thức ăn của cô đập chuẩn, cũng sẽ không nhẹ nhàng như vậy." Giọng nói Tề Uyên trầm xuống, nghẹn ngào, hần nhìn đôi mắt đầm nước giống như mắt nai kia, chỉ thấy lòng mình khẽ run lên.

"Nếu không phải vì che chở cho ta, ngài cũng sẽ không bị thương." Nàng vừa khóc vừa lấy một bình trắng nho nhỏ từ trong túi tiền, nghẹn ngào nói: "Vết thương của ngài dùng Băng Tầm Bạch Ngọc cao được sao?"

"Đừng được." Tề Uyên đưa tay lên lau đi nước mắt bên má nàng, nhẹ giọng nói: "Bôi thuốc giúp ta trước."

"Được." A Viên đỡ người vào Đình, bàn tay nhỏ bé run rẩy bôi thuốc cho hần. Động tác của nàng vô cùng thận trọng, giống như chạm nhẹ trên lá sen vậy, nhẹ đến mức Tề Uyên thậm chí còn không phát hiện ra động tác này của nàng.

Tề Uyên nhin cười, nói: "Đừng căng thẳng."

A Viên bị âm thanh bất ngờ này dọa run, tay cũng run lên.

"Oái..." Tề Uyên nháu mày, đôi mắt khẽ run rẩy.

"Ta, ta không có ý..." A Viên căng thẳng đến mức liền cúi người khẽ thở như đang dỗ con, còn lăm bắm trong miệng: "Ngoan nào, thôi một chút liền hết đau thôi..."

Hơi thở lạnh lẽo thổi qua miệng vết thương, khẽ khàng, ngứa, lẫn vào thứ thuốc mỡ lạnh như băng, Tề Uyên lại thật sự cảm thấy miệng vết thương không còn đau như vậy nữa.

Đợi đến khi A Viên run rẩy bôi thuốc xong, Tề Uyên đã đứng dậy đi đến bên tên thích khách bị cái hộp đựng thức ăn đập đến ngất đi kia, ngồi xổm xuống bóp lấy miệng hần ta, ánh mắt khẽ cong lên: Quả nhiên đầu lưỡi đã bị cắt rồi.

hần quay đầu lại nói với A Viên: "Quay người sang hướng khác."

A Viên nghẹn ngào lên tiếng, ngoan ngoãn xoay người sang hướng khác, nàng nhìn bức tường loang lổ máu đỏ tươi phía trước, không kim được run lên: Bức tường này... Chắc chắn phải bắn rất nhiều máu tươi lên mới có được như vậy...

Tề Uyên cầm lấy thanh kiếm ở một bên, vô cùng dứt khoát cứa cổ tên kia.

"đi, ta đưa cô về trước." Tề Uyên ném thanh kiếm đi, quay đầu liếc qua bóng lưng nho nhỏ của A Viên, thoáng thấp giọng lại.

A Viên đứng dậy, chạy "bình bịch" hai bước đến bên người hần. Khi đi qua thi thể của tên thích khách kia, lại tự nhiên thấy được trên mặt, trên người hần ta vắt vài sợi mì và thịt cá, nàng dừng chân lại, bình tĩnh liếc qua.

Tề Uyên thấy nàng không động chân lại tưởng nàng sợ hãi, vừa lấy tay che lại mắt nàng liền nghe thấy thiếu nữ trước mặt chậm rãi nói: "Tiếc bát mì này quá, Tề Nhị, ngài có đói không?"

Giọng nói mềm nhũn ngọt ngào còn mang theo mấy phần nức nở, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo kia trên viết đầy vẻ tiếc nuối.

Tề Uyên khẽ cong khóe môi, lãnh đạm nói: "không đói, trước tiên cứ đi về đi."

"Còn, còn như này thì biết làm sao bây giờ?"

"cô là người ở Ngự tiền, xuất hiện ở đây khó tránh khỏi bị hoài nghi, chờ sau khi cô về ta lại tìm thị vệ lại đây."

A Viên khẽ gật đầu, song song đi về cùng hắn. Nàng nghiêng đầu nhìn vết thương trên tay Tề Uyên, khẽ chep miệng, đôi mắt đen lay láy như đang bùng lên hai ngọn lửa nhỏ, vô cùng tức giận, nói: "Nếu không phải có người đến ám sát Hoàng Thượng, ngài cũng sẽ không bị thương! Là hắn ta liên lụy đến ngài!"

Tề Uyên sừng sốt, cúi đầu nhìn bàn tay nho nhỏ đang nắm chặt lại của nàng, trong một lúc lại cảm thấy dờ khóc dờ cười.

Người nàng bắt mắt, quan tâm trong lòng thật ra đều là chính hắn...

"Ngài cẩn thận một chút." A Viên dặn dò.

"Ừ."

Tề Uyên vẫn luôn nhìn nàng đi xa lúc này mới rời đi.

A Viên quay đầu lại liếc nhìn cánh cửa, đôi mắt ướt nhoe: Ngài ấy thế mà lại lấy tính mạng của mình ra để che chở...

"Có thích khách ở Đình Vọng Nguyệt, phái người đi xử lý đi." Tề Uyên bước vào từ cửa sau, dùng giọng lạnh lùng nói với Ngụy Toàn.

Ngụy Toàn đang chờ ở cửa đến suốt ngủ gật đột nhiên bị giọng nói lạnh lẽo này làm cho giật mình tỉnh giấc, hắn nghiêng đầu nhìn sang, thấy Tề Uyên máu me đầy người lập tức hoảng sợ đến hồn lìa khỏi xác: "Hoàng Thượng, sao ngài lại bị thương thế này? Có nghiêm trọng không? Để nô tài đi gọi Thái y."

Giọng nói the thé này càng rõ hơn trong đêm tối, Tề Uyên không kìm được nhàu mày: "nhỏ giọng đi một chút."

"Dạ, dạ."

Tề Uyên vừa thay ra bộ đồng phục thái giám trên người, Thái y đã đến.

Thái y cẩn thận băng bó miệng vết thương cho Tề Uyên, cuối cùng lại cúi người hành lễ, nói: "Cũng may chỉ là vết thương ngoài da, trong thời gian này đừng để miệng vết thương dính nước, tay trái không được xách nặng, ăn đồ ăn thanh đạm, mấy ngày nữa sẽ không sao nữa."

Tề Uyên khẽ gật đầu, vẫy tay làm người lui ra.

"Hoàng Thượng, chuyện thích khách đã giao cho Tiêu Chi huy sứ." Ngụy Toàn dừng lại một chút, khuôn mặt như gấp phải đối thủ mạnh mẽ: "Hoàng Thượng, có cần điều thêm chút thị vệ đến đây không?"

"Điều là từ sĩ cả, hơn nữa là sẽ không điều tra ra được gì, dặn Tiêu Lâm không cần làm quá. Ta đã có nhiều thị vệ bên người rồi, nhưng A Viên..." Tề Uyên khẽ nhàu mày, lạnh lùng nói: "Phái vài người thăm bảo vệ cho A Viên đi."

hắn lại nghĩ đến lúc A Viên đỏ mắt vì sợ, lại bồi thêm một câu: "Nhắc thị vệ ngầm nhớ kỹ, không phải những lúc bất khả kháng thì không được để lộ bản thân." không được làm nàng sợ hãi.

"Tuân lệnh."

A Viên đã lớn như vậy, đã được xem nhiều lần giết gà rồi, nhưng giết người lại mới được nhìn thấy lần đầu. Nàng mơ màng trở về phòng, không nói một câu nào, mệt mỏi ngã vật xuống giường liền thiếp đi.

Trình Tầm và Điều Uẩn An chỉ nghĩ rằng nàng mệt mỏi mà không nghĩ nhiều. Cho đến sáng sớm ngày thứ hai, đến khi hai người đã rửa mặt chải đầu xong xuôi, A Viên vẫn nằm trên giường không hề động dậy, họ mới phát hiện ra điều khác thường.

Đầu tiên Trình Tầm ra vỗ nhẹ vào tay A Viên, biểu cảm nháy mắt thay đổi. Nàng lấy tay sờ vào trán nàng, hốt hoảng quay đầu nhìn về phía Điều Uẩn An: "Sao lại nóng như vậy!"

"Đề ta đi tìm Tư thiện!"

Ngụy Toàn vừa mới đi ra từ trong Điện đã thấy Liễu Tông Trân đang chờ ở cửa, hắn chỉ thấy ánh đường nhảy lên, hỏi: "đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Liễu Tông Trân khẽ nhìn quanh, nhỏ giọng nói: "A Viên bị bệnh rồi."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

A Viên: Cảm động~ing!

Đỗ quyên: Lấy thân báo đáp ư! Ôi đen tối wá~!

Đây cũng coi như đồng cam cộng tử đóá, Ha ha ha ha!

Bé A Viên mau lớn lên nha~! Mẹ Lê đang tích góp một bao tài đường đấy!!!

Hết chương 22.

Chương 23: Chiều khuê nữ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Sil

"Cái gì? Bệnh sao? Phòng của nàng đều được sửa chữa một lần nữa mà, nơi ở cũng là Hoàng Thượng đích thân chọn, đông ấm hạ mát, sao lại bệnh được?" Ngụy Toàn biểu cảm đau khổ, nói.

"Theo hai Nữ Quan cùng phòng với nàng nói, thì tối hôm qua đã không ổn rồi." Liễu Tông Trần nhẹ giọng nói: "Hôm nay Thái Hoàng Thái Hậu khó chịu trong người, đại đa số các Thái y đều bị gọi đi hội chẩn, toàn bộ Thái Y Viện chỉ còn lại có Hồ Thái y ngày thường vẫn điên điên khùng khùng kia. Ta không còn cách nào khác mới phải mời ông ta, ông ta thể mà, thể mà nói A Viên đây là sợ hãi đến mức mất hồn mất vía. Ta thấy ông ta lấy một cốc nước bùa*, bắt A Viên phải uống, không dám tự chủ trương mới đến đây nhờ ngài quyết định..."

***) Nước bùa là có thật mọi người ạ. Đây là món đồ mà Đạo Giáo dùng để đuổi quỷ, chữa bệnh.**

(Nguồn: Baidu)

Sợ hãi đến mức mất hồn mất vía? không phải vì chuyện thích khách ngày hôm qua sao...

Ngụy Toàn không dám chậm trễ, vội xoay người đi vào trong Điện: "Hoàng Thượng..."

"Khi nào người mới sửa được tật xấu hổ gặp phải chuyện gì là cứ quỳnh lên thế?" Tề Uyên nhíu mày, nói.

"Hoàng Thượng, A Viên bị bệnh rồi! Tề Hồ Thái y kia ông ta..."

hắn còn chưa dứt lời, chỉ thấy Tề Uyên đã ném bút trong tay đi, bật dậy định đi ra ngoài.

"Chao ôi? Hoàng Thượng, ngài đi mà mặc bộ quần áo này thì không thích hợp!" Ngụy Toàn ngăn hắn lại, thuật lại một lần lời nói của Liễu Tông Trần cho Tề Uyên.

Trái tim căng thẳng của Tề Uyên khẽ thả lỏng ra, lãnh đạm nói: "Hồ Thái y có thể tin được."

"thì ra tật xấu hổ gặp phải chuyện gì là cứ quỳnh lên này của nô tài là học theo Hoàng Thượng ngài đó nha." Ngụy Toàn hí hửng cười.

"Trầm quỳnh lên?" Hắn khẽ nhướn mày, lập tức nghiêng đầu, đối mặt với đôi mắt tràn đầy ý cười kia của Ngụy Toàn, khẽ nhẹ một tiếng, trầm giọng nói: "không thể nào."

Dứt lời, đã thấy hắn thông thả đi đến trước bàn, ngồi xuống, thần thái như thường, tiện tay cầm một quyển tấu chương lên, nghiêm túc nhìn.

Ngụy Toàn nín cười, lui ra ngoài. Tề Uyên liếc ra bên ngoài, ném sổ con trên tay sang một bên mà lòng không yên*.

***) Nguyên văn: “Tâm phù khí táo”, chỉ tâm trạng không yên lòng, không tập trung được vào công việc của mình.**

(Nguồn: Baidu)

"Chuyện, chuyện này có được không?" Điều Uẩn An kéo người Trình Tầm, tràn đầy lo lắng nhìn cốc nước bùa màu vàng nhạt kia.

"Tư thiện vừa mới đi hỏi thăm người khác, chắc là có thể tin được." Trình Tầm tuy nói thế nhưng lại nắm chặt lấy tay Điều Uẩn An, đôi mắt chăm chú nhìn A Viên, vô cùng căng thẳng trong lòng.

Hai mắt A Viên nhắm nghiền lại, lông mày khẽ nhíu lại, nàng vô cùng khó khăn mới uống được thứ nước bùa này, một cốc nhưng cũng mới chỉ uống được nửa chén nhỏ thôi.

"Hồ Thái y, chuyện này..." Trình Tầm lo âu nhìn vị Thái y tóc hoa râm, lại có rất ít nếp nhăn trên mặt này, căng thẳng đến mức không biết nói thế nào cho phải.

Chỉ thấy ông ta khẽ vuốt râu, đuôi mắt khẽ cong lên tự mãn: "Yên tâm đi nha đầu, bảo đảm buổi tối là nàng ta có thể chạy nhảy tung tăng được rồi." Ông ta thu lại hòm thuốc, buông một câu với giọng du dương: "Nếu nàng còn không khỏe lên thì cô đi đập nhà của ta cũng được!" Dứt lời đã quay lại, ra khỏi phòng.

Cả người A Viên hôn mê, mất ý thức, chỉ có thể nghe thấy tiếng hỗn loạn bên ngoài, giống như có người đang khóc, lại giống như ai đó đang nói chuyện phiếm... một dòng nước mát trôi xuống cổ họng, đi vào trong bụng, chỉ trong nháy mắt đã cảm thấy xung quanh yên tĩnh hơn rất nhiều, ngay cả đầu óc cũng thanh tĩnh hơn một chút.

Điều Uẩn An nhìn lông mày A Viên hơi giãn ra, không kim được khẽ kéo người Trình Tầm bên cạnh: "cô xem, hình như A Viên thoải mái hơn một chút kìa."

Trình Tầm nhìn khuôn mặt dần dịu đi của nàng, lấy tay đắp lại chăn cho nàng: "Đừng nói là thứ Nước bùa kia vậy mà có tác dụng thật !"

Điều Uẩn An ngạc nhiên tẩn tặc: "không thể tin được là vị Hồ Thái y kia ngày thường vẫn điên điên khùng khùng mà khi có chuyện lại đáng tin như vậy!"

"Loại bí thuật kế thừa từ mấy trăm, mấy ngàn năm này chắc cũng có chỗ tốt..."

"A Viên thế nào rồi?" Tề Uyên vỗ tay làm Cung nhân dâng trà đang đứng một bên lui ra, đôi mắt khẽ hiện lên vẻ lo lắng.

"Thưa hoàng thượng, Liễu Tư thiện nói đã hạ sốt, vừa tỉnh lại, trừ việc còn hơn yếu thì những thứ khác đều tốt."

Cả đầu Tề Uyên chỉ toàn là hình ảnh tối hôm qua nàng run rẩy trong lòng mình, bàn tay đang nắm bút lông tự nhiên nắm chặt lại đểbs mức khớp xương trắng bệch lên. hần mím môi, ánh mắt đột nhiên sắc bén lên: "đi truyền Tiêu Lâm tới."

"Tuân lệnh."

Chỉ trong giây lát, một người mặc bộ quần áo màu tím, dịu dàng, khuôn mặt như Tụ Ngọc* chậm rãi đi tới: "Thần tham kiến Hoàng Thượng."

***) Tụ Ngọc (Ngọc Tụ Nham): 1 trong “Tứ đại ngọc” nổi tiếng của Trung Quốc. Được đặt tên là vậy vì được sản xuất từ huyện Tụ Nham, tỉnh Liêu Ninh.**

(Nguồn: Baidu)

"Có điều tra ra được gì không." Đôi mắt Tề Uyên trong trẻo lạnh lùng, khuôn mặt tựa như trời đông giá rét, chỉ là hơi liếc mắt nhìn ai là người đó liền bắt giác run rẩy.

"Thần chỉ có thể điều tra ra được rằng 3 gã thích khách này là người Nam Cương." Tiêu Lâm từ từ nói, giọng nói dịu dàng như ngọc.

Tề Uyên nhíu mày: "thật đúng là ‘Con sâu trăm nhân, chết vẫn không ngã’*."

***) Con sâu trăm nhân, chết vẫn không ngã: Chỉ người/ thế lực chết đi nhưng uy hiếp hoặc ảnh hưởng vẫn còn tồn tại.**

(Nguồn: Baidu)

"Hoàng Thượng định tính toán như thế nào?"

"Như thế nào hả? Nếu Nam Cương cho rằng quân đội do Trầm phái đi chỉ là loại vô dụng, vậy thì phải mở mang tầm mắt cho bọn họ một chút mới." Tề Uyên khẽ cười, đôi mắt lộ ra ánh sáng lạnh lẽo, lại nghĩ đến A Viên vừa bị dọa sợ còn đang bị ốm, liền trầm giọng nói: "Người đưa mấy cỗ thi thể kia đến nơi ở của Con tin Nam Cương đi."

"Tên Vương tử Nam Cương kia nổi tiếng là nhát gan, thần sợ là sẽ dọa đến hắn ta, bằng không để thần ‘xử lý’ mấy cỗ thi thể đó rồi hăng mang đi?" Tiêu Lâm đột nhiên nở nụ cười, đôi mắt hơi hiện lên vẻ ác độc nham hiểm, khuôn mặt mang theo chút lạnh lẽo

"Chỉ có Tiêu khanh là hiểu Trầm nhất."

Tiêu Lâm cúi người, nói: "Thần xin cáo lui."

Tề Uyên gật đầu, đợi hắn ta lui ra ngoài mới gọi Ngụy Toàn vào: "A Viên thế nào rồi?"

"Chẳng phải vừa rồi Hoàng Thượng đã hỏi sao?" Ngụy Toàn sững sốt, mới chỉ sau một tuần hương khói mà Hoàng Thượng đã quên mất?

Tay cầm bút của Tề Uyên khựng lại, ngừng đầu liếc mắt nhìn hắn, lãnh đạm nói: "Trầm muốn hỏi là bây giờ, có vấn đề gì sao?"

"không, không, không, không thành vấn đề!" Ngụy Toàn vội nói: "Vừa rồi Liễu Tư thiện mới tới đây, nói là A Viên cô nương vừa húp cháo hoa, đã ngủ rồi."

"Vậy vì sao vừa nãy người không nói?" Tề Uyên lạnh giọng nói.

"Nô tài biết sai rồi." Ngụy Toàn cũng không bao biện mà đã cúi đầu nhận sai thẳng thừng.

Người thì đã gầy như vậy rồi, lại còn húp cháo trắng hoa cả mấy ngày nữa... Vậy không phải là chỉ còn mỗi bộ xương thôi sao?

Tề Uyên nhíu mày: "Người báo cho Liễu tư thiện, khiến nàng ta và Hồ Thái y nấu một vài món ăn bổ dưỡng cho A Viên đi."

"Món ăn bổ dưỡng?" Ngụy Toàn chớp mắt do dự một lúc, suy nghĩ một hồi rồi vẫn nói: "Đề điều dưỡng thân thể cho A Viên cô nương thì uống thuốc vẫn nhanh hơn một chút chứ?"

Tề Uyên mở cuốn sổ con bên cạnh ra, giọng nói und dung: "Nàng thích ăn."

Ngụy Toàn nhỏ giọng lầm bầm một câu: "Đây là đang chiều khuê nữ phải không?"

"Người nói lại lần nữa thử xem?"

"Nô tài, nô tài chưa nói gì hết..." Ngụy Toàn rúc cổ, biến mất trước mặt hần nhanh như chớp.

Tề Uyên lạnh mặt nhìn cán cửa khép hờ kia, đột nhiên cong môi, thấp giọng lầm bầm "Chiều... Khuê nữ sao?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cúc Cu: Ta nhỏ vào, rõ ràng là ta đang chiều tức phụ mà! ('□') へ——

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Ước Thấy: Thái Giám Biến Hình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.